VIAȚA ȘI LUCRAREA
LUI

DUMITRU CORNILESCU
Traducătorul Bibliei
în limba română modernă
de Alexandru Măianu

Dedic această lucrare mamei mele, care mi-a pus în mînă Biblia în traducerea lui Cornilescu, înaintea oricărei alte cărți de religie, de literatură sau de știință.

Respectul nemăsurat pe care ea mi l-a inspirat față de principiile de viață cuprinse în Biblie mi-a călăuzit pașii în anii buni, ca și în cei de grele încercări, așa cum nimic altceva nu putea s-o facă.

Mulțumesc pe această cale tuturor celor care au contribuit într-un fel sau altul la apariția acestei cărți. Mai întîi mulțumesc Doamnei Anna Cornilescu pentru timpul pe care mi l-a pus la dispoziție pentru a răspunde întrebărilor mele. Apoi celor care au citit manuscrisul și mi-au făcut recomandări și propuneri de îmbunătățire. Intre ei citez în mod deosebit pe Horia Azimioară, Dr. Peter Trutza, Marioara și Dănilă Pascu. In sfîrșit, mulțumesc anticipat tuturor acelora care îmi vor transmite date inedite și comentariile lor, precum și copii după vreunele din scrisorile lui Dumitru Cornilescu, pentru alcătuirea unei viitoare ediții mai complete.

CUPRINSUL

Prefață

S-au împlinit de curînd 60 de ani de cînd Dumnezeu a făcut românilor din țară și de pretutindeni un mare dar - Biblia, într-o traducere românească autentică, în graiul limpede și melodios care ne-a înaripat mintea și inima citind pe Creangă, Eminescu, Coșbuc. Traducătorul Bibliei, despre care este vorba, a făcut pentru starea spirituală a poporului român, mai mult decît oricare altul dintre înaintașii lui. El a introdus în casele românilor Cuvîntul lui Dumnezeu, hrănindu-i cu hrana spirituală pe care nici un scriitor laic nu le-o putea da. Și acest om, spre deosebire de scriitorii amintiți mai sus, a rămas toată viața un necunoscut publicului român, deși a trăit pînă în zilele noastre, fiind activ de-a lungul primelor trei sferturi ale veacului nostru. In anul 1975, la vîrsta de 85 de ani, a trecut în împărăția luminilor, cel care a propovăduit lumina lui Dumnezeu fără întrerupere o viață de octogenar, atît în românește, cît și în principalele limbi moderne.

Deși a fost nevoit să trăiască ultimii 50 de ani ai vieții între străini, departe de vatra strămoșească, el nu a uitat niciodată România. Am avut privilegiul ca în ultimii ani ai vieții sale să-mi scrie și să-i aud glasul. Vorbea cea mai autentică limbă românească, limba pe care a iubit-o, și în care a gîndit pînă în ultima oră a vieții sale, deși 50 de ani nu a vorbit-o nici măcar în casă, soția neștiind românește.

Rîndurile care urmează sînt un prinos foarte modest adus memoriei lui Dumitru Cornilescu, la scurt timp după ce ne-a părăsit. Dar chiar dacă el nu mai este printre noi, el a rămas cu noi și va fi cu noi atît timp cît se va vorbi românește, prin cele 5.000.000 de Biblii, în traducerea sa, care s-au răspîndit pînă în prezent în casele celor care vorbesc românește pe toate continentele. Și Biblia tradusă de el continuă să se răspîndească în cel puțin 100.000 de exemplare, în fiecare an.

Dacă alte cărți de valoare ale culturii și spiritualității

românești au fost înlocuite între timp cu altele mai noi, curînd după apariția lor, Biblia în traducerea lui Cornilescu este încă pentru cei ce vorbesc românește, aceeași ca și acum 60 de ani. Și aceasta, pentrucă traducătorul ei folosește cel mai autentic limbaj românesc, care se adresează atît cărturarului și cercetătorului, cît și fiecăruia din popor, dintre care trebuie menționată mulțimea celor care au învățat să citească folosind ca abecedar, chiar Biblia tradusă de Cornilescu.

Fiind de o modestie impresionantă, caracteristică marilor personalități, și ascunzînd cu grijă de urechile marelui public orice ar fi putut constitui un prilej de mîndrie pentru el, se cunosc foarte puține amănunte despre viața lui intimă. Luptele de mare intensitate spirituală pe care le-a dus cu sine însuși, cu Dumnezeu și cu lumea, ne vor rămîne necunoscute pentru totdeauna. Nu știm mult mai mult decît ceea ce el însuși ne-a lăsat scris, într-o formă foarte simplă, într-una din cele mai modeste (și în acelaș timp pline de putere) broșuri creștine care s-a publicat în limba română: **Cum m-am întors la Dumnezeu și cum am spus și altora.** Am citit-o de mai multe ori: cînd eram numai un copil, mai tîrziu, ca și acum, cînd scriu aceste rînduri. De mai multe ori, citind-o, am avut de gînd să scriu ceva despre autorul ei, despre concepția lui asupra creștinismului, așa cum i-a fost descoperită de Dumnezeu. Dar de fiecare dată am abandonat intenția aceasta pînă acum. Am abandonat-o, convins fiind că nu voi putea adăuga nimic de fond la expunerea autorului însuși, mai mult decît clară, completă și revelatoare. Mi s-a părut că aș comite un sacrilegiu. Dar acum, după ce am avut ocazia să comunic personal cu autorul prin scris, și apoi să iau cunoștință personal cu moștenirea spirituală pe care a lăsat-o în dar viitorimii, după ce m-am inspirat din atmosfera de har de pe meleagurile unde a trăit, în casa în care a trecut la Domnul său, îndrăznesc să rup vălul care i-a acoperit viața și să fac cunoscut românilor pe acela care a făcut mai mult bine spiritual neamului său decît mulți alții. Căci prin el, și pentru noi românii, „Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr".

Scriind aceste rînduri am încercat să redau nu numai lucrarea lui, ci și simplitatea, modestia care l-a caracterizat pe Dumitru Cornilescu. Am încercat s-o fac pentru a continua iar nu a întrerupe, ceea ce a constituit pentru creștinii din țara noastră, din Elveția, din America și din alte țări, o minune a vremurilor noastre: un om mare, într-un înveliș fără strălucire; un mare lucrător al lui Dumnezeu, într-un trup de lut, plin de toate slăbiciunile oamenilor, dar în acelaşi timp întărit de harul lui Dumnezeu.

D. Cornilescu a trecut de curînd la Domnul său, pe care L-a iubit, L-a înțeles, L-a ascultat și L-a introdus în casele multora din poporul său, în forma cea mai reală posibilă, prin Cuvîntul scris. In acest fel lucrarea lui a fost și continuă să fie o binecuvîntare pentru toți cei ce citesc românește și însetează după Cuvîntul lui Dumnezeu.

Ca și lucrarea sa, viața lui Dumitru Cornilescu a fost o binecuvîntare pentru mulți. Cunoașterea vieții lui de către cei care L-au descoperit pe Mîntuitorul citind Biblia tradusă de el, ascultînd predicile lui în direct și prin radio, sau citind cărțile scrise de el, nu poate fi decît de un real folos. Rîndurile care urmează sînt o mărturie a puterii fizice, sufletești și spirituale care l-a însuflețit de-a lungul întregii sale călătorii pe acest pămînt. Fie ca ea să dea un nou imbold vieții de credință a celor răscumpărați din felul deșert de viețuire, prin citirea Bibliei. Iar pentru cei care nu au citit-o încă și nu au descoperit izvoarele de apă vie care curg din ea, fie ca mărturia vieții și lucrării lui Dumitru Cornilescu, cuprinse în rîndurile care urmează, să constituie un imbold pentru citirea ei, spre spiritualitate.

Lucrarea de față se adresează de asemenea preoților ortodoxi români. In ea ei vor reîntîlni un remarcabil coleg de breaslă, care, prin traducerea Bibliei și prin propovăduirea principiilor descoperite în ea, a adus o contribuție deosebită la realizarea menirii de preot, care este luminarea oamenilor prin Evanghelie.

Public aceste rînduri cu ocazia unei duble aniversări: 60 de ani de la tipărirea primei ediții a Bibliei în traducerea lui Dumitru Cornilescu, și 90 de ani de la nașterea lui, la 4 aprilie 1891.

Fargo, 4 aprilie 1981

„Niciodată o ființă umană nu a strigat către Dumnezeu fără să primească răspuns."
D. Cornilescu.

Partea întîia

CEA MAI MARE DESCOPERIRE

„Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui." Efes. 1:17

PRIMII PAȘI

„... au făcut din mîntuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare."
1 Petru 1:10

„Alaltăieri, la casa părinților săi din comuna Slasoma, județul Mehedinți, plasa Câmpul Blahnița, s-a născut **Dimitrie,** de sex bărbătesc, fiul lui Ion Cornilescu, de profesie învățător, și Eufimia I. Cornilescu, de profesie menajeră casnică..." Așa stă scris în Extractul după registrul de stare civilă, datat 4 aprilie 1891. Martori la declararea nașterii lui au fost doi țărani de 40 și 50 de ani, care nu știau carte. Atunci nu exista încă o Biblie - Cornilescu, pe care au învățat mai tîrziu atîția țărani să citească! Zece zile mai tîrziu, copilul a fost botezat în biserica ortodoxă din Turnu Severin, „Grecescu", deși în comuna de naștere exista biserica „Sfinții împărați Constantin și Elena", în care tatăl său fusese botezat cu 25 de ani mai devreme.

Dacă tatăl său era învățător, iar mama casnică, asta nu înseamnă că familia nu avea de-a face cu religia ortodoxă decît prin primirea botezului de obște. Dimpotrivă! Bunicii lui din partea ambilor părinți au fost preoți ortodoxi în două comune de vază din partea Mehedinților. Bunicul dinspre tată a fost preotul Constantin Cornelie, născut tot în comuna Slasoma, iar bunicul dinspre mamă a fost preotul Andrei Vasilescu, din comuna vecină Dobra. Soțiile lor, bunicele copilului Dimitrie, erau amîndouă fice de preoți. Însuși Cornelie, numele care a devenit mai tîrziu Cornilescu, amintește de mînăstire, probabil de Sfîntul Munte, de Ierusalim. Religia ortodoxă era toată mîndria familiilor de preoți din neamul cărora s-a ridicat cel care avea să zdruncine mai tîrziu multe din tradițiile adînc înrădăcinate ale bisericii ortodoxe române. Și aceasta numai prin redescoperirea rîurilor de apă vie care izvorăsc din Biblie.

Era o tradiție nestrămutată atunci, ca fiul unui preot să se facă preot, sau cel puțin învățător: pentru a da sătenilor săi apa vieții de la altar, sau măcar apa limpede a izvorului de limbă și tradiție românească, de la catedră. Dacă tatăl său a fost mai puțin atras de chemarea moșilor și strămoșilor săi, Dimitrie nu numai că a urmat-o, dar mai mult, după cum vom vedea mai departe, el a readus în familie, în timpurile moderne, atracția pe care probabil unii dintre înaintașii lui au avut-o pentru ascetism, pentru călugărie, pentru preocupările exclusiv duhovnicești. A făcut-o însă cu o putere nemaiîntîlnită pînă atunci nu numai în familie, dar în tot neamul românesc!

Școala primară a făcut-o sub îngrijirea tatălui său, în comuna Slasoma; dar apoi nu a mers la liceul din Turnu Severin, ca tatăl său, ci a plecat la București, unde a urmat Seminarul teologic ortodox. Pe elevul și apoi seminaristul Dimitrie îl caracteriza o mare aviditate de a ști. Lucrul acesta era evident nu numai pentru dascălii și colegii lui, ci și pentru oricine altcineva care intra în legătură cu el. De altă parte, nu concepea să facă ceva pe jumătate: era om dintr-o bucată.

Mai mult decît oricare dintre cei 400 colegi de seminar, era un pasionat cititor, răscolind toate cărțile sfinte care-i cădeau la îndemînă: mai întîi din mica bibliotecă a tatălui său, din biblioteca seminarului și din marile biblioteci bucureștene, iar apoi și din străinătate. Căuta cu înverșunare ceva, despre care nimeni nu-i putea spune nimic era mesajul Evangheliei pe care nu-l aflase încă.

Viața și lucrarea lui nu pot fi înțelese dacă la aceste însușiri ale lui nu o adăugăm pe a patra și cea mai importantă din ele: iubea pe Domnul Isus Hristos dintr-o pornire lăuntrică, personală! Din păcate nu întîlnea pe nimeni care, avînd legătură personală cu Mîntuitorul, să-l inițieze în tainele părtășiei cu El! După cum spunea el însuși în broșura citată mai sus „nu exista nici o persoană întoarsă la Dumnezeu în seminar, și nu știam ce înseamnă să ai un Mîntuitor personal. Dar Il iubeam fără să-L cunosc".

Trebuie menționat faptul că tînărul Dimitrie nu și-a ales să studieze seminarul numai ca să continue tradiția moșilor și strămoșilor. Mai mult decît orice simțea chemarea de a fi păstor de suflete și ar fi dorit s-o facă cu toată cucernicia și toate forțele spiritului său, cu voința sa nestăvilită. Incercînd să afle într-o parte și alta în ce va consta viitoarea lui slujbă, a constatat însă că „nu putea afla cum va fi". Această afirmație a lui pare cel puțin de neînțeles, dacă nu chiar stranie, ținînd seama de faptul că trăise și studia între preoți. „Cum tinere Dimitrie, nu știi ce înseamnă să fii preot ortodox?" O, da! Asta știa el foarte bine, dar nu despre asta este vorba în mărturisirea lui! Pentru că el nu învăța seminarul ca să-și cîștige pîinea cu ușurință, făcînd slujbe religioase. Pe el îl preocupa mîntuirea sufletului său și a sufletelor celor din neamul său. Și pentru că îl caracteriza un fel de a fi cu totul neprefăcut, directorul seminarului, o cunoscută față bisericească a vremii, știa toate frămîntările prin care trecea tînărul seminarist. Intr-o zi, pentru a răspunde întrebărilor insistente cu care acesta îl asalta, directorul seminarului l-a chemat la el și i-a dat un catalog cu cărți religoase din alte țări, pe care el însuși nu le comandase, dar care, zicea el: „vor răspunde poate, la unele din întrebările tale".

Dimitre a rămas uimit cînd a văzut că există așa de multe cărți creștine, din care, pe vremea aceea, la noi în țară nu exista aproape nici una. A început deci să comande personal unele din acele cărți din străinătate, și să le citească cu nesaț. Pe cînd le citea, a constatat că toate vorbeau de o viață creștină deosebită, cu totul diferită de viața religioasă pe care o vedea în țara lui. Pe măsură ce trecea vremea se înflăcăra tot mai mult despre o astfel de viață și își zicea: „Asta are să fie slujba mea cînd mă voi face preot: să fac cunoscută poporului nostru această viață".

Intrebarea era însă: Cum?

Om de acțiune imediată, nu a așteptat să devină mai întîi preot. A început încă din seminar să traducă capitole din aceste cărți, iar uneori chiar cărți întregi și să le transmită spre

publicare aproape la toate revistele religioase din țară. Se aștepta să vadă viața despre care vorbeau aceste cărți, dar, după cum el însuși mărturisea, "viața nu venea".

Cînd a terminat seminarul, înainte de a împlini 20 de ani, era deja cunoscut în țară ca unul care se interesa deaproape de menirea slujbei de preot. Dar el nu numai că se interesa, ci o și exercita într-un mod necunoscut pînă atunci, deși era numai elev. Cursurile pe care le-a urmat apoi, ca unul dintre cei mai conștiincioși studenți ai Facultății de teologie din București, nu-l împiedicau să-și continue lucrarea începută ca elev, aducînd tot mai mult la cunoștința poporului român și în primul rînd a preoților, ce înseamnă să fii cu adevărat creștin, așa cum înțelegea el atunci. Cele materiale de care avea nevoie ca student depășeau resursele familiei. De aceea tînărul Dimitrie se întreținea singur. A fost mai întîi pedagog la seminar. Nevoile materiale ale unui tînăr așa de duhovnicesc erau însă limitate. Din economiile pe care le făcea a început să tipărească cîteva din capitolele și chiar din cărțile traduse și să le distribuie pe contul său în țară. Dar cu toate acestea, viața pe care o aștepta, nu venea! Își zicea atunci mirat: „Ciudat lucru! Sînt aceleași cărți, aceleași gînduri; de ce nu vine această viață despre care vorbesc ele?" Dar studentul Dimitrie era prea matur în gîndire și avea o dorință după adevăr prea puternică, ca să abandoneze.

In căutările lui după adevăr a descoperit o mișcare religioasă care se asemăna oarecum cu dorințele lui și s-a simțit atras de ea imediat. Este vorba de o lucrare pe care un alt teolog, de mare renume mai tîrziu, o inițiase ca și Cornilescu, numai din dorința profundă de a ajunge el însuși la adevăr, pentru a ști apoi cum să-l predice enoriașilor săi. Mișcarea fusese începută de preotul Tudor Popescu de la Biserica Cuibul cu Barză, din București, la scurt timp după ce ocupase acest post, în 1912. Datorită numelui bun de care se bucura, a predicilor de înaltă ținută și a darului de vorbitor, Tudor Popescu a atras repede în jurul său, la acestă biserică, nu numai mult popor, dar și personalități de vază ale vremii

preocupate de probleme religioase atît pentru ei personal, cît și pentru țara lor.

Deși nu știa încă nimic despre planul de mîntuire al lui Dumnezeu, preotul Tudor Popescu era foarte iubit și apreciat de enoriașii săi. Cel mai activ intelectual dintre cei atrași de lucrarea de la Biserica Cuibul cu Barză a fost tînărul Dimitrie Cornilescu. Intre cei doi s-a stabilit o legătură desigur rînduită de Dumnezeu, deși erau firi foarte deosebite. De aceea, la început nu s-au simpatizat reciproc. Totuși, Tudor Popescu l-a numit pe tînărul Dimitrie Cornilescu diacon la biserica sa. Tîrziu, la bătrînețe, Tudor Popescu spunea: „Eu țineam la personalitatea mea, țineam să nu mă iau după altul". Destul de repede, tînărul diacon i-a devenit prietenul cel mai apropiat, iar nu numai colaborator. In amintirile sale de mai tîrziu, Tudor Popescu spunea despre el: „Dumitru Cornilescu era foarte vioi și producea înviorare în ceilalți. El se ocupa cu tipăritul. Traducea, tipărea, și plasa cărțile și tratatele la noi în biserică. Imi plăcea ca lumea care vine la biserică să plece cu ceva în mînă, cu ceva scris..."

Dumitru Cornilescu a fost patru ani diacon la Biserica Cuibul cu Barză. In acestă perioadă era, fără nici o îndoială, cel mai activ teolog pe care l-a avut România, fiind neobosit la orice activitate bisericească. Citea enorm, traducea cu o repeziciune uimitoare tot ceea ce-l interesa și voia să facă cunoscut și altora. In acest fel s-a făcut cunoscut publicului român ca cel mai fecund traducător și scriitor de literatură creștină al vremii. Prin acest vas ales al lui Dumnezeu, credincioșii din România au cunoscut pe unii din scriitorii creștini renumiți: Frank Thomas, F. Bettex, R.A. Torrey, S.D. Gordon, J.H.M. Conkey, G. Müller, C.H. Machintosh și alții.

Cărțile lor l-au pregătit pe neobositul cercetător în cele sfinte, să descopere importanța Cărți Cărților-BIBLIA; fără însă ca prin citirea lor să înțeleagă mare lucru despre mînuirea prin jertfa de pe Gogota. Tradiția ortodoxă era nefolositoare în acest scop, ba chiar mai mult, îl impiedica să înțeleagă ceva

din cărțile citite, în acestă privință, și nu avea încă temeiul puternic, pe care numai Biblia însăși îl putea constitui. Mai tîrziu, cînd prin lucrarea celor doi preoți, Dumnezeu și-a adăugat la pooporul său de pe pămînt martori și în țara lor, aceste traduceri au constituit timp de peste o jumătate de veac, cărțile de căpătîi ale generațiilor de credincioși care s-au ridicat în România, pînă în zilele noastre. Reproduse din nou în ultimii 10 ani, ele reprezintă și astăzi literatura creștină de căpetenie pentru credincioșii români care nu cunosc limbi străine.

Dumitru Cornilescu era plin de o rîvnă nestăvilită pentru datinile ortodoxe strămoșești, pe care el însuși le păzea cu sfințenie. Dar în același timp, cu aceiași credincioșie, ducea o activitate neobosită de moralizare a poporului, în afara canoanelor bisericii. In acest sens considera că scrisul, cartea, au un rol foarte important. De aceea, a contribuit la înființarea unui cerc, condus de un comitet de preoți, denumit **„Ia și citește"**, care avea drept scop susținerea credinței strămoșești, și moralizarea poporului cu ajutorul tipăriturilor precum și prin conferințe religioase. Cele mai multe dintre ele au fost traduse, scrise și ținute de Dumitru Cornilescu. In acest fel, timp de peste patru ani (1912-1916), el a lucrat intens la traduceri, publicarea de cărți religioase, și vorbea în public de mai multe ori pe săptămînă. Vorbea în cadrul cercului amintit, la Biserica Cuibul cu Barză, oriunde era chemat să prezinte celor invitați probleme religoase. Dar nu știa încă ce înseamnă mîntuirea, nu cunoștea încă pe Domnul Isus ca Mîntuitor personal. Ei nu știa încă ce înseamnă întoarcerea la Dumnezeu!

O DESCOPERIRE CRUCIALĂ

„Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă care va țîșni în viața veșnică". Ioan 4:14

La starea generală de neliniște și nesiguranță care a cuprins poporul român la începutul veacului nostru din motive politice, naționale și culturale, poate că cel mai mult a contribuit nemulțumirea poporului și a tinerei intelectualități cu privire la cele religioase. Ortodoxismul nemulțumea profund poporul, pe intelectuali și pe înșiși preoții conștienți de importanța sarcinii lor înaintea lui Dumnezeu și a sufletelor oamenilor. Presa vremii exprima foarte clar această nemulțumire. Dumitru Cornilescu făcea tot ce era posibil pentru a da răspunsul cerut mulțimii întrebărilor care se puneau, pentru a face rînduială în confuzia generală. Din nenorocire, se lupta cu morile de vînt. Si ceea ce este mai important este că nu descoperise încă „sabia Duhului care este Cuvîntul lui Dumnezeu". Amintindu-și, cîțiva ani mai tîrziu, despre acea vreme, el scria într-o revistă: „Fusesem patru ani diacon sub Tudor Popescu la aceiași biserică și nu rareori vorbeam despre starea de lucruri din lumea noastră creștină și ne exprimam părerea de rău că nu se vede nicio înviorare nicăieri". De ce? Ei nu puteau să înțeleagă atunci, ceea ce au descoperit numai după aceea, ceea ce astăzi nu mai este nici un secret pentru noi: lipsea izvorul, lipsea **Cuvîntul lui Dumnezeu** dătător de viață! El nu era cunoscut, nu era prețuit, nici de cele mai cunoscute fețe bisericești ale vremii. Seminarul și facultatea de teologie dădeau țării specialiști în istoria ortodoxiei, cunoașterea unui noian de tradiții și forme goale, care nu numai că nu duceau pe cei ce le învățau la Dumnezeu, dar mai mult, îi împiedicau să fie cu adevărat păstori sufletești, care să conducă sufletele la Dumnezeu. Orbirea lor era nu numai totală, dar era și poleită cu cunoștințe și practici care îi

împiedicau să ajungă la Dumnezeu, ducînd astfel în rătăcire, odată cu ei, și poporul, care îi considera păstorii lui spirituali.

Deși diplomat în teologie cu succes răsunător, Cornilescu își dădea seama că ceva de bază îi lipsește, dar nu știa încă ce. Puterea despre care citea în cărțile pe care le traducea fără încetare nu-și făcea apariția nici în viața lui și nici a celor care lucrau cu el în același scop. A început să se gîndească mai temeinic asupra acestor lucruri și să citească cărțile respective cu multă atenție. In acest fel a făcut o mare descoperire. A observat că toate cărțile citite vorbesc despre o singură carte — **Biblia!** In ele se spunea că fiecare om trebuie să aibă Biblia, s-o citească zilnic și s-o trăiască.

Ca și alte idei din această broșură, și aceasta poate fi stranie pentru tinerii de astăzi din țară, dar mai ales pentru cei care trăiesc în țările creștine. Cum era posibil ca poporul să nu poată citi Biblia? Dar mai ales cum era posibil ca un student în teologie să n-o fi citit încă? Ce mare descoperire este faptul că Biblia trebuie să fie în casa fiecărui om și să fie citită zilnic, să fie îndreptarul de viață al fiecărui om, cu atît mai mult al unui teolog?

Pentru ca cititorii să înțeleagă importanța lucrării făcute de Dumitru Cornilescu, și cît de mare este într-adevăr descoperirea pe care a făcut-o, este nevoie să cunoaștem cîteva fapte din istorie.

Există date istorice care atestă existența unor forme organizate de manifestare religioasă ortodoxă la românii de la nord de Dunăre, încă din secolul al treisprezecelea. Pînă la unirea Principatelor, Biserica Ortodoxă Română a fost o parte a Bisericii Ortodoxe Ruse, slujbele religioase făcîndu-se în limba slavonă. De abia în anul 1885, patriarhul Constantinopolului a publicat recunoașterea independenței Bisericii Ortodoxe Române. Dar și după introducerea limbii române ca limbă oficială a slujbelor religioase, datorită faptului că aceste slujbe sînt cîntate într-o limbă guturală, practic complet neînțeleasă, enoriașul ortodox nu înțelege

nimic din mesajul pe care aceste slujbe îl aduc. De fapt, şi dacă ar înţelege, ar constata că întreaga slujbă este dedicată proslăvirii unei mulţimi de sfinţi şi datini ortodoxe adăugate an de an la Cuvîntul lui Dumnezeu, care a ajuns să cuprindă, în cadrul unei slujbe de cîteva ore, numai cîteva minute. Mai mult, transmiterea acestui text biblic, de asemenea într-o formă cîntată, şi într-o limbă românească veche, din care cei tineri nici nu înţeleg multe cuvinte, face ca enoriaşul să participe numai fizic la slujbe. El intră de cele mai multe ori în biserică pentru cîteva minute, aprinde o lumînare, şi iese la treburile lui zilnice, socotind că astfel şi-a făcut datoria; pentru că şi dacă ar zăbovi mai mult tot nu ar înţelege nimic. Dar ceea ce este cel mai important, este faptul că despre mîntuirea păcătosului, despre scopul venirii Domnului Isus pe pămînt, despre moştenirea vieţii veşnice, nimeni nu ştie nimic, ca şi cei mai mulţi preoţi ortodoxi. Nu este curios deci că un seminarist şi apoi student proeminent la facultatea de teologie ortodoxă era nevoit la începutul acestui veac să-şi procure cîteva cărţi şi broşuri creştineşti din occident, ca să descopere importanţa Bibiei. Nimeni nu putea să-l ajute atunci în România. Şi din păcate, situaţia a rămas aceeaşi pînă astăzi, atît în ceea ce priveşte marele public, cît şi preoţii ortodoxi.

Cine vrea să afle însă astăzi adevărul poate s-o facă, deoarece are la dispoziţie Biblia, în traducerea lui Cornilescu, şi broşurile pe care acesta, şi apoi alţii după el, le-au tradus şi scris, în intervalul dintre cele două războaie mondiale. De asemenea, vestea cea bună a mîntuirii prin har, prin jertfa de pe Golgota a Domnului Isus, este făcută cunoscută publicului român în cadrul serviciilor creştine ale celor patru culte neoprotesteante autorizate în prezent în România, şi anume: cultul baptist, cultul adventist, cultul penticostal şi cultul creştin după Evanghelie.

Dar să revenim la viaţa lui Dumitru Cornilescu. Văzînd cît preţ se punea în acele cărţi pe citirea Bibliei, tînărul Dumitru şi-a zis: „Iată un lucru pe are nici eu nu-l fac. Asta trebuie să fie pricina pentru care viaţa nouă zăboveşte să vină". Şi a început

să citească Biblia în fiecare zi. O citea nu cu uşurătate, ci ca unul care caută în ea pe Dumnezeu şi secretul unei vieţi noi. Dar chiar de la început, Biblia nu i-a plăcut. Şi este explicabil de ce! Avea în faţa lui o traducere aşa de proastă încît nu o putea înţelege. Se mira cum poate cineva să laude Biblia aşa de mult, cînd el nu găsea nimic de laudă în ea.

Ajunşi la acest punct este necesară o privire înapoi, în istorie. Ea este utilă chiar şi pentru cei care cunosc personal istoria traducerii Bibliei de către Dumitru Cornilescu şi a influenţei bune aduse de ea în România, la începutul acestui veac.

SCURTĂ RETROSPECTIVĂ ISTORICĂ

„Domnul zice:
„Cînd se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine nu este decît o învățătură de datină omenească".
Isaia 29:13

In România acum 100 de ani,Biblia tipărită era ceva cunoscut numai de cele mai înalte personalități bisericești ortodoxe. Societatea pentru Răspîndirea Bibliei în Anglia și Străinătate care a tipărit mai tîrziu Biblia în traducerea lui Cornilescu, în 1855 a publicat 5.000 Noi Testamente în limba română veche și cu caractere cirilice (slavone), necunoscute de public. Primul Nou Testament, de asemenea în limba română veche, dar cu caractere latine, a fost tipărit de aceiași societate în anul 1859. Datorită faptului că în bisericile ortodoxe întreaga slujbă se făcea în limba slavonă, autoritățile eclesiastice, atotputernice pe atunci în cele spirituale, nu vedeau cu ochi buni asemenea inițiative. Pentru evitarea împotrivirii lor, traducătorii foloseau un limbaj foarte vechi, încărcat, adaptat cîntecului, iar nu cititului. De aceea aceste Noi Testamente nu erau practic de vreun folos celor care ar fi căutat în ele adevărul cu privire la mîntuire. Și dacă așa stăteau lucrurile în 1912-1914 cu limba folosită de traducătorii Bibliei, pentru o somitate în materie de talia lui Dumitru Cornilescu, este ușor de închipuit că pentru marele public, astfel de traduceri ale Bibliei erau cu atît mai nefolositoare. Acest lucru apărea evident de asemenea prin numărul extrem de mic de Biblii în aceste traduceri vechi, care se cereau pe piață: cel mult 500 - 1 000 pe an. Este evident că nimeni din publicul laic nu cumpăra astfel de traduceri, nefiindu-i folositoare.

Pentru a înțelege dificultățile de a traduce Biblia într-o limbă înțeleasă de popor, înainte de începutul acestui secol, cărțile pe care le citea, în timp ce din lectura ei el nu avea nici un folos.

este suficient de spus că pe atunci, somitățile în materie se războiau încă între ele pentru definirea limbii române moderne, cît mai apropiată de cea vorbită de popor. Lupta principală se ducea, cel puțin în ceea ce privește Biblia, între fețele bisericești care susțineau în continuare o puternică influență slavonă și curentul latinist, venit mai ales din Ardeal. Datorită acestor greutăți, prima traducere a Bibliei într-o limbă mai mult sau mai puțin românească și publicată cu litere latine, cum se învăța în școli, a apărut de abia în anul 1871, sub numele de Santa Scriptură. La traducerea ei au colaborat peste 10 persoane, de cele mai diferite formații ceea ce se reflecta în limba pe care ei o foloseau. Cu toate acestea, primul pas s-a făcut, dacă nu pentru marele public, cel puțin pentru preoți și specialiști.

O altă ediție, revizuită de Gîrboviceanu, a apărut de abia în 1911. Ea era cumpărată de asemenea numai de specialiști, într-un an vînzîndu-se numai 1 000 bucăți, la o populație de 6 milioane. Ca să putem aprecia cît de departe era traducerea acestei Biblii de limba românească cultă și cea vorbită de popor, este suficient să amintim aci critica care i s-a adus chiar la Londra, de unul dintre redactorii șefi ai unei reviste de specialitate. El spunea: „Am încercat să învăț românește; și așa cum am făcut și cu alte limbi, am început folosind Biblia în limba română, publicată de Societatea pentru Răspîndirea Bibliei în Anglia și Străinătate. Mergînd însă la București, după un timp, am constatat că limba folosită în această Biblie nu are nimic de-a face cu limba reală, vorbită de popor. Mi-am dat seama că am pierdut un timp foarte prețios învățînd o limbă care nu există, și care în nici un caz nu poate fi folosită de aceia cărora societatea noastră vrea să li se adreseze." Făcînd cercetările necesare, împuternicitul societății a constatat că publicistul respectiv avea dreptate. Filologi proeminenți, oameni de litere români și însuși primul ministru Dimitrie Sturza, i-au atras atenția asupra inutilității acestei traduceri. Iată de ce, citind o astfel de traducere, Dumitru Cornilescu nu înțelegea de ce este Biblia așa de lăudată în

Incercările de revizuire care se impuneau, începute de Scriban și Nicodim, au eșuat. Dar undeva, în umbră, fără știrea oficialităților eleziastice, și susținute de persoane particulare bogate, două autorități ale scrisului românesc de mai tîrziu traduceau separat Biblia în limba română a timpului. Ambii traducători voiau ca lucrarea lor să constituie Biblia secolului 20. Cine va reuși? Desigur, cel care va lucra mai mult sub călăuzirea lui Dumnezeu; cel care se va gîndi mai puțin la sine, la critica literară și bisericească, și mai mult la mîntuirea sufletelor. In paginile care urmează se va prezenta rezultatul acestei competiții pasionante, efectele minunate ale succesului care a urmat nu numai pentru literatura religioasă, dar mai ales pentru slava lui Dumnezeu, pentru mîntuirea sufletelor din poporul român.

TRADUCEREA BIBLIEI

„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu" - zice Domnul."
Zaharia 4:6

Alternînd între recomandarea insistentă din literatura creștină de a citi Biblia zilnic și imposibilitatea de a o face, datorită traducerii imposibil de înțeles, tînărul Dumitru care nu era dintre aceia care să lase la jumătate o lucrare începută, a avut ideea să citească Biblia în alte limbi. Imediat a avut o adevărată revelație. O revelație pentru sine, dar care s-a răsfrînt curînd asupra tuturor celor din neamul nostru care aveau să facă aceeași descoperire ca și el.

„Ei", și-a zis el, „dacă este vorba ca poporul nostru să capete viața creștină din Biblie, trebuie să aibă o traducere pe care s-o înțeleagă. Dacă eu nu înțeleg traducerea de față, cum vor putea s-o înțeleagă ei?". Și așa a început să traducă Evanghelia după Matei pentru sine însuși, pe cînd era încă student la teologie. Nu putea în niciun caz să-și pună problema să publice Biblia cu economiile lui, fiindcă era prea mult. Dar a continuat să publice mici tractate, articole de revistă și chiar broșuri.

Intre timp a tipărit un calendar cu cugetări creștine pentru fiecare zi a anului. Cineva a trimis acest calendar unei prințese din România, care se găsea în acel timp la Geneva. Este vorba de prințesa Rallu Callimachi, soția președintelui Camerei Conservatoare a României din acea vreme - Cantacuzino Pascaru. Ei i-a plăcut calendarul, care era o noutate pentru țara noastră, atunci. A scris în legătură cu el autorului în țară. Cînd s-a întors în România, prințesa a rugat pe Dumitru Cornilescu să-i facă o vizită. Au discutat împreună despre lucrarea lui și între altele el i-a spus că are de gînd să facă o nouă traducere a Bibliei. „Tocmai acesta este și gîndul meu", i-a răspuns ea. Avea o sumă de bani moștenită de la mama sa, pe care o consacrase scopului de a răspîndi Biblia în poporul său.

Dar nu începuse să facă acest lucru, pentrucă și ea considera că traducerea existentă era complet nefolositoare în acest scop. De aceea, a fost foarte bucuroasă să afle că o persoană cu autoritatea pe care deja și-o cîștigase Dumitru Cornilescu, are de gînd să aducă la îndeplinire gîndul pe care și ea îl avusese, independent de el.

Așa lucrează Dumnezeu! El își alege unsul prin care să-și facă lucrarea, și tot El scoate la lumină posibilitățile materiale, pentru ca lucrarea Sa să poată fi dusă la bun sfîrșit. Și înțelegerea celor doi, făcută înaintea lui Dumnezeu, a fost binecuvîntată de El. In mai puțin de 5 ani a fost terminată una din cele mai minunate lucrări a lui Dumnezeu făcută pînă în prezent în țara noastră: traducerea Bibliei într-o limbă modernă, limba vorbită de întreg poporul român, actuală astăzi ca și acum 60 de ani. Apărea într-un timp nemaipomenit de scurt, și la un nivel care depășea de departe orice se făcuse vreodată înainte și toate încercările care s-au mai făcut după aceea... Alte traduceri similare făcute în același timp, ca și după aceea, vor trece practic neobservate.

Cum se explică acestă minune? Traducerea lui Cornilescu a izvorît dintr-o necesitate spirituală adînc simițită, din interes viu față de soarta spirituală a lui personal și a celor din jurul lui și dintr-o conștiință profesională neegalată.

In anul 1916, Dumitru Cornilescu și-a trecut cu succes strălucit licența, la Facultatea de teologie din București. Deoarece nu intenționa să întrerupă activitatea literară și religioasă pe care o începuse, ci dimpotrivă s-o continue și s-o dezvolte, tînărul teolog a pus bisericii ortodoxe române o problemă grea. Conform normelor acestei biserici, licența îi dădea dreptul să ocupe un post de preot în capitală, ceea ce era cel mai de dorit pentru strălucitul teolog. Dar aceleași norme spuneau că nu poți fi hirotonisit preot, dacă nu te căsătorești mai întîi. Dar cum s-ar fi putut împlini astfel marea chemare pe care neobositul traducător o avea de îndeplinit? El începuse să facă traducerea pentru sine și ardea de nerăbdare să își continue activitatea, nestînjenit de o slujbă și de greutăți

familiare. Cum ar fi mai făcut el, apucînd aceste căi obișnuite, descoperirile spirituale care aveau să-l ducă la cunoașterea personală a Domnului Isus ca Mîntuitor?

In toamna aceluiași an, soluția a fost găsită. Tînărul teolog a fost hirotonisit în catedrala din Huși, de Prea Sfinția Sa Episcopul Nicodim, mai tîrziu mitropolit al Moldovei și apoi patriarh al României. Pentru că nu urma să ia un post de preot, a fost hirotonisit pe seama Mînăstirii Dobrovăț, aparținînd de Episcopia Hușilor, devenind astfel călugăr. Socotea că în acest fel va ajunge la o mai mare sfințenie, pe care de atîta timp o căuta cu înfrigurare.

Era un om cu totul deosebit! Deși călugăr, cu toate că știa ce înseamnă starea de totală lepădare de sine care însoțește totdeauna pe cei duhovnicești, avea în același timp o ținută ireproșabilă, foarte îngrijită. Studiul, departe de a-l înstrăina de realitate, l-a condus la înnoiri pe toate planurile, așa cum numai spiritele mari sînt în stare să facă. In același timp era plin de o smerenie deosebită și avea o totală lipsă de interes pentru starea sa materială. Ambele aceste însușiri l-au însoțit toată viața, bucurîndu-se astfel de o nemărginită apreciere și dragoste din partea tuturor, a susținătorilor, a superiorilor săi, a enoriașilor.

In iulie 1916 începuse deja să traducă Biblia, imediat după trecerea licenței. Intrucît prințesa Callimachi se obligase să îngrijească de micile lui nevoi materiale, a doua zi după hirotonisirea lui ca preot-călugăr, Dumitru Cornilescu și-a declinat oficial obligațiile față de biserica ortodoxă, pentru a-și putea continua nestînjenit marea lui chemare - traducerea Bibliei.

Pentru ca în acestă mare lucrare să nu fie împiedicat de nicio altă activitate, conștient de însemnătatea și urgența traducerii, și parcă presimțind efectele spirituale pe care acestă minunată operă avea să le aibă asupra sa însuși și asupra poporului român, Dumitru Cornilescu a părăsit aproape complet lumea pentru cinci ani. A plecat imediat la castelul prințesei Rallu

Callimachi de pe moșia Stănceștui, județul Botoșani, unde a lucrat cu o înfrigurare nemaiîntîlnită. In acest fel, cel ce avea să devină una dintre cele mai luminoase personalități creștine a României nu avea să încaseze niciodată nici măcar un salariu, nici de la biserica ortodoxă română, și nici de la statul român, deși a tradus in limba poporului român Cartea care ne aduce cea mai mare lumină: **Lumina care vine de sus!**

Despre viața particulară a călugărului în acești cinci ani de activitate înfrigurată nu știm aproape nimic. A lucrat fără întrerupere, într-o stare de înălțare spirituală și adevărată euforie a muncii. Tot ceea ce urmașii lui au putut să afle de la el despre acest timp se reduce la descrierea, de către el însuși, a marilor descoperiri spirituale pe care Dumnezeu i le-a făcut în acest timp, în legătură cu planul de mîntuire al omului prin jertfa de pe cruce a Domnului Isus Hristos. Numai soției sale i-a descris mai tîrziu, foarte pe scurt, aspecte din timpul activității sale de traducător, iar unul dintre cei dintîi care s-au întors la Dumnezeu prin el, a descris, în puține cuvinte, impresia pe care i-a făcut-o, cînd l-a întîlnit prima dată, în timpul lucrului. Despre această perioadă, ca și despre altele necunoscute sau puțin cunoscute din viata sa, soția spunea: „Dintr-o smerenie extremă, vorbea foarte puțin despre sine. Și chiar atunci cînd o făcea, de exemplu față de mine, nu repeta niciodată ceea ce deja îmi spusese.“

Imbrăcat călugăr, cu tichia pe cap, stătea adesea pe pardoseală, scriind pe un scaun mic, cu trei picioare. Avea întinse pe jos nenumărate ediții ale Bibliei în greacă, ebraică și aproape toate traducerile existente pe atunci în limbile moderne: engleză, franceză, germană. Pe lîngă acestea, multe dicționare și fișe cu traducerea paralelă a celor mai de seamă termeni din Biblie. Traducea nu numai cu grija și precizia unui traducător înnăscut, dar și cu responsabilitatea pe care i-o impunea dorința de a înțelege el însuși și de a transmite și altora mesajul dumnezeiesc pe care îl căuta în Biblie.

Un interes imens pentru marea lucrare arăta deopotrivă bătrîna doamnă. Renunțînd la comoditățile pe care i le oferea Elveția, ea a rămas alături de protejatul său, apărîndu-l de privirile celor indiscreți, îngrijindu-se de trebuințele sale materiale personale și de cele ale lucrării. Dar ceea ce este tot atît de important este faptul că i-a fost în același timp un adevărat colaborator de specialitate. Cunoscînd limbile moderne mai importante, întocmea fișe de termeni creștinești de bază, cuprinzînd înțelesul lor din cele mai vestite dicționare și traduceri ale Bibliei în alte limbi. Era astfel de un real folos traducătorului. De multe ori succesul savantului sau artistului se datorează pasiunii pentru munca lui a unei soții credincioase sau a unei mame iubitoare. In cazul de față era vorba de ceva mai mult: de o mamă a poporului român, dornică de luminarea lui spirituală. Parcă grăbindu-se să nu moară înainte de a vedea terminată această lucrare care o interesa așa de mult, bătrîna prințesă Callimachi n-a precupețit nimic din ce avea: nici timpul, nici munca, nici averea moștenită de la mama sa, pentru a-l ajuta pe Dumitru Cornilescu să-și poată face lucrarea la care fusese chemat de Dumnezeu.

TIPĂRIREA BIBLIEI

„Eu sînt Alfa și Omega, începutul și sfîrșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții." Apoc. 21:6

In timp ce lucrarea se făcea în umbră, la început numai cu posibilitățile unui student (1914-1916), iar apoi cu cele ale unei prințese (1916-1920), cerința națională pentru o nouă traducere a Bibliei într-o limbă română modernă, scrisă și citită de toată lumea, devenea tot mai acută. Societatea pentru Răspîndirea Bibliei în Anglia și Străinătate s-a adresat la începutul anului 1924 arhimandritului Scriban pentru traducerea Noului Testament, iar acesta a recomandat pe mitropolitul Nicodim pentru traducerea Vechiului Testament. Cerința poporului și intelectualității românești a fost întărită de Conferința baptistă română din Austro-Ungaria, care a avut loc în acest an. Doi ani mai tîrziu, Societatea Biblică Americană constata de asemenea nevoia unei traduceri a Bibliei pentru comunitățile de credincioși români din America. Dar începerea celui dintîi Război Mondial a făcut ca Scriban să-și întrerupă revizuirea traducerii existente a Noului Testament, lucrare care nu a mai fost sfîrșită pînă în anul 1919.

Intre timp însă, Societatea pentru Răspîndirea Bibliei în Anglia și Străinătate a înregistrat o ofertă neașteptată. Dumitru Cornilescu terminase traducerea Psalmilor, a Noului Testament și anunța terminarea traducerii Vechiului Testament către sfîrșitul anului 1920. Prințesa și traducătorul au oferit societății noua lor traducere și efectuarea corecturilor fără a pretinde nici un drept de autor. Era pentru prima dată cînd se întîmpla așa ceva. Mai mult, ei spuneau că dacă societatea refuză, prințesa va publica noua Biblie pe seama sa. Ea prefera însă tipărirea Bibliei lui Cornilescu de către Societate, în care caz se obliga să cumpere un mare număr de exemplare. Avea pe inimă nu numai promovarea noii lucrări, dar și răspîndirea ei pe gratis în masa poporului român. Reprezentantul societății a avut ideea ca lucrarea să se publice cu colaborarea lui Nicodim pentru Vechiul Testament și a lui Scriban pentru Noul Testament. Dar tînărul și neobositul traducător a refuzat colaborarea aceasta. Desigur că atunci nimeni, în afară de autor, nu putea să înțeleagă un astfel de act de mîndrie profesională, la un călugăr cunoscut pentru modestia sa. Numai el și Dumnezeul lui, pe care Îl descoperise făcînd traducerea, știau care ar fi fost consencințele dacă accepta. Intre timp se făcuse o minune: traducătorul se întorsese la Dumnezeu! Lumina nu mai putea să stea alături de întunerec! Biblia ținută sub obrocul unei limbi neînțelese de popor și a unei doctrine religioase abătute de la adevăr ar fi putut fi prezentată și acum publicului în termeni care să ascundă încă pentru multă vreme o descoperire care se făcuse și fusese experiementată deja: întoarcerea la Dumnezeu! Acest lucru nu trebuia să se întîmple, și nu s-a întîmplat! Prin grija lui Dumnezeu, în anul 1920 apare la București **Cartea Psalmilor sau Psaltirea Impăratului David,** tîlmăcită de D. Cornilescu (Stăncești - Botoșani), în Editura Societatea Evanghelică Română, Tipografia Gutenberg. Dintr-o greșală tipografică, mențiunea că traducerea apare la comanda Societății pentru Răspîndirea Bibliei în Anglia și Străinătate a apărut numai pe spatele ultimei pagini. In anul 1921 a urmat tipărirea **Noului Testament,** și în același an a **Bibliei.**

O operă mare, într-o Românie mare, la sfîrșitul celui mai pustiitor război pe care l-a cunoscut vreodată lumea și România pînă atunci! In timp ce războiul pustiia țara noastră și Europa întreagă, undeva, într-o chilie ca de mînăstire, se dădea o luptă spirituală. Nu era vorba de viitorul politic al țării, ca în cazul războiului, ci cu mult mai mult: de destinul spiritual al întregului popor de limbă română de pretutindeni. Era lupta dintre Dumnezeu și Satana, mai întîi pentru sufletul muncit de îndoieli al tînărului călugăr, și apoi al tuturor celor iubiți de el, de aceeași limbă cu el. Dumitru Cornilescu era hotărît însă să nu abandoneze lupta, oricît de aprigă ar fi fost ea. Era lupta cu sine, cu credințele strămoșești, cu diavolul și

uneltirile lui, prezente uneori chiar și prin fețele bisericești. Dar era decis să nu înceteze lupta decît odată cu victoria deplină asupra îndoielilor sale, asupra nesiguranței în care era el și cei din jurul lui. Și această luptă a fost victorioasă!

„Noi avem nevoie de toate bogățiile dragostei și înțelepciunii lui Dumnezeu, căci numai o viață din belșug exercită atracție asupra altora."

D. Cornilescu

Partea a doua

LUMINĂ ÎN ÎNTUNEREC

„El știe ce este în întunerec și la El locuiește lumina"

Daniel 2:22

ÎNCEPE SĂ SE LUMINEZE DE ZIUĂ!

„Si Domnul va face să răsune glasul Lui măreț..." Isaia 30:30

Ceea ce împingea cu deosebire pe Dumitru Cornilescu la traducerea Bibliei era conștiința întunericului spiritual în care se găsea el însuși, apoi fețele religioase din țară și împreună cu ele, întregul popor. Pentru a înțelege importanța lucrării începute de Dumitru Cornilescu și pentru a explica marea binecuvîntare pe care a adus-o poporului român de pretutindeni, trebuie amintit mai întîi spiritul în care s-a făcut această traducere. Nu era vorba nicidecum de o competiție cu alte condeie de vază ale vremii, nici de o încercare laică de a umple un gol adînc simțit în literatura de specialitate românească, și cu atît mai puțin nu era o afacere. Nu s-a făcut în prealabil nici un contract cu nici o socieatate de tipărire a Bibliei, nu au avut loc obișnuitele tîrguieli între agentul societății și o impunătoare față bisericească asupra costului în valută forte pentru fiecare coală sau capitol, pentru fiecare corectură a șpaltului, cum era cazul la toate traducerile anterioare și la cele care au urmat. Nimic din toate acestea! După cum se știe foarte bine, Dumitru Cornilescu a început traducerea exclusiv pentru lămurirea sa personală asupra principiilor de bază ale Evangheliei. Lucrarea sa s-a transformat însă într-o operă social-religioasă, ca urmare a responsabilității pe care acest mare inițiat o simțea apăsînd pe umerii săi, față de ignoranța morală și spirituală pe care o vedea la toți cei din jurul lui.

Nu este de mirare că roadele au fost cu totul excepționale, atît imediat cît și după aceea, pînă în zilele noastre! Si fără îndoială, ele vor continua cît timp se va vorbi românește.

Greutățile au fost imense! Numai cine a tradus măcar un capitol de cîteva pagini înțelege ce dificultăți presupune această muncă, mai ales cînd este vorba de filozofie sau religie, unde sînt posibile mai multe greșeli de interpretare decît în orice alt domeniu.

Ca să înțelegem cît de cît imensitatea sarcinii pe care Dumitru Cornilescu și-a asumat-o de bună voie și fără niciun folos material, trebuie menționate cîteva fapte. Mișcarea religioasă din România era dominată atunci exclusiv de biserica ortodoxă, în care spiritul tradițional și dependența de biserica răsăriteană, cel puțin în privința limbii, au dat naștere totdeauna și mai ales în ultimii 70 de ani, unui ghem de contradicții și interese cu care nimeni nu cuteza să dea piept la scară națională. Temeritatea inițierii unei astfel de acțiuni și consecințele grave pe care le-ar fi putut avea asupra persoanei respective, nu puteau fi ignorate decît de un spirit ca cel al lui Dumitru Cornilescu. Consecințele nu s-au lăsat așteptate, schimbînd în mod dramatic sensul vieții unuia dintre cei mai capabili români, care și-a petrecut, de aceea, tot restul vieții în exil.

Trebuie apoi să apreciem corect greutățile de specialitate pentru efectuarea unei astfel de opere, în România din vremea aceea. Mai multe decenii, Societatea pentru Răspîndirea Bibliei în Anglia și Străinătate a căutat pe două continente un cadru de înaltă clasă, care să cunoască (în același timp și în mod corespunzător realizării unei asemenea sarcini) limbile ebraică, greacă și română. Dar nu l-a găsit. De aceea, împotriva concepției acestei societăți, de a traduce Biblia numai pe baza textului ebraic, a trebuit să se facă excepție în cazul României. Avem astfel o traducere a Bibliei bazată pe textul grecesc al Bibliei Septuaginta. Traducerea Bibliei după acest text, confruntată în punctele cheie cu textul ebraic și cu cele mai cunoscute traduceri din limbile moderne, reprezenta însă o sarcină pe care nu o putea duce la capăt decît un specialist de înaltă ținuă intelectuală și spirituală.

In sfîrșit, în cazul traducătorului de față, mai mult de cît toate aceste greutăți, pe umerii săi apăsa responsabilitatea tîlmăcirii Bibliei fără influențe străine, fără idei preconcepute, în spiritul concepțiilor de bază pe care Mîntuitorul însuși le-a propovăduit în timpul vieții Sale pe pămînt. Dumitru Cornilescu și-a dat seama de această responsabilitate. Grija

față de soarta sufletului său și a fiilor neamului său i-a dat posibilitatea să facă o lucrare de o ținută nemaiatinsă pînă la el, înscriindu-se astfel în rîndul celor mai de seamă conducători spirituali ai poporului român.

Dar cine ar putea să prezinte mai bine ca el însuși gîndurile, sentimentele, umbrele de îndoială și străfulgerările de lumină cerească care l-au inspirat în acestă perioadă de cinci ani? Acestea sînt prezentate în mod magistral și în același timp cu o simplitate caracteristică numai marilor personalități și descoperitori, în broșura scrisă de el, intitulată: **„Cum m-am întors la Dumnezeu și cum am spus și altora."**

Desigur, cuvintele care urmează, extrase din acestă lucrare a lui, nu au nici pe departe semnificația corespunzătoare pentru credincioșii din zilele noastre, și mai ales pentru cei din țările creștine, dezvoltate. Cele ce urmează sînt pentru ei lucruri de la sine înțelese, deoarece ei s-au născut și au trăit într-o țară, într-o lume unde Cuvîntul lui Dumnezeu este cunoscut, prețuit, publicat și răspîndit fără nicio stavilă. Rîndurile de mai jos trebuie luate însă în contextul istoric, politic, social și religios al vremii, descris în numai cîteva cuvinte în paginile precedente. Numai așa le putem înțelege forța lăuntrică, bogăția de conținut, măreția spirituală pe care le cuprind. Pentru români însă, amintirea acestor idei simple ale creștinismului, așa cum au fost ele descoperite de Cornilescu din Biblie numai prin călăuzirea Duhului Sfînt, este revelatoare. Pentru ei, paginile care urmează sînt încărcate cu toată afectivitatea pe care Dumnezeu a dat-o unui popor de la extrema estică a Europei, strivit între influențe istorice și politice protivnice, pe de o parte, și între prejudecăți și forme religioase moarte statornicite de secole prin tradiția omenească, pe de altă parte. Ele se adresau de asemenea unor oameni care nu cunoșteau nici chiar cele mai elementare lucruri ale Cuvîntului lui Dumnezeu. In această lumină, înțelesul frazelor care vor urma, deși arhicunoscut astăzi de credincioșii din toată lumea, poate căpăta și în ochii lor, sensul unui simbol, sensul lor adevărat! Pentru că și astăzi, ca și în timpul lui Cornilescu, și în timpul Mîntuitorului, marile adevăruri ale Evangheliei sînt descoperite de Dumnezeu direct slujitorilor Lui celor mai devotați, celor mai spirituali, fără participarea unei idei preconcepute, ci exclusiv prin Duhul Său cel Sfînt. Pildă stau marile reforme protestante și neoprotestante are au avut loc mai ales în ultimii 400 de ani în țările de limbă germanică și anglo-saxonă. Pe drept cuvînt, un ziar european numea pe Dumitru Cornilescu la aniversarea a 50 de ani de la traducerea Bibliei: **Un Luther român.**

Si apoi cine ar putea vorbi mai bine despre întoarcerea la Dumnezeu, decît el însuși? Să-l ascultăm:

frică și îmi ziceam mereu: „Nu vreau să mă duc acolo în ruptul capului."

„Nu cunoșteam însă calea mîntuirii. Nu știam ce să fac ca să nu merg în iazul de foc. Am cercetat mai departe. Cînd am ajuns la stihul acela din epistola către Romani care spune că „toți sînt socotiți neprihăniti fără plată", am zîmbit și am zis: „Ce ciudat! Cartea aceasta este plină de lucruri care se bat cap în cap. Pînă acum am văzut că toți sînt păcătoși, osîndiți să meargă în iazul de foc și acum de odată, iată-i pe toți „socotiți neprihăniți fără plată." Care este deosebirea?" Și citind mai cu luare aminte stihul acesta am văzut că era o deosebire.

Da, „socotiți neprihăniți fără plată", dar prin credință în sîngele lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu L-a dat ca o jertfă de ispășire pentru păcate. „A", mi-am zis eu, „adevărat? Pentru păcate a murit Hristos? Invățasem la școală că El a murit pentru păcatele întregii lumi (1 Ioan 2:2). Dar ce-mi folosește mie lucrul acesta, cînd eu sînt un păcătos și păcatele mele nu sînt iertate? Da, dar dacă a murit pentru păcatele întregii lumi, mi-am zis eu, a murit și pentru păcatele mele, fiindcă și eu sînt unul din lume". „Oricum ar fi", mi-am zis eu, „văd din cartea aceasta că există o iertare a păcatelor, că Hristos a murit și pentru mine, deci iertarea aceasta este și pentru păcatele mele. Slavă Domnului! Dacă voi merge la judecată, voi zice lui Dumnezeu: „Doamne, nu cunosc decît Cartea aceasta. Tu ai zis că este Cuvîntul Tău. Eu am citit în ea că Hristos a murit pentru mine, am luat iertarea pentru mine și dacă mă vei osîndi, nu-i vina mea, fiindcă am crezut ce spune Cuvîntul Tău." Și așa am luat pentru mine iertarea păcatelor.

Acesta a fost cel dintîi pas. Al doilea pas a fost cînd am descoperit că n-aveam un Mîntuitor mort, ci un Mîntuitor viu, cu care puteam intra în legătură. El a murit pentru păcatele noastre, dar a și înviat ca să ne facă neprihăniți . . . Și acum este un Mîntuitor viu. „Bun", mi-am zis eu, „tocmai asta este ce-mi trebuia. Imi place să am o persoană vie căreia să-i pot vorbi." Dar cea mai mare bucurie a mea a fost cînd am descoperit că

El nu este numai un Prieten viu căruia Ii pot vorbi, ci că în Mîntuitorul cel viu am puterea să biruiesc păcatul, fiindcă El a înfrînt puterea vrăjmașului, prin învierea Lui. „Bine", mi-am zis eu, „dacă lucrul acesta este adevărat, — și văd că este adevărat - vreau să-l iau pentru mine însumi, fiindcă nu vreau să mai trăiesc în păcatul care a omorît pe Mîntuitorul meu."

„Eu îmi închipuiam că păcatul face parte din firea noastră, că nu putem altfel, că trebuie să păcătuim, așa că înțelegeți ce bucuros am fost cînd am descoperit că există o astfel de putere ca să biruiești păcatul.

„Astfel L-am luat pe Domnul Isus ca Mîntuitor viu al meu. Cel din urmă pas a fost cînd am descoperit că El este și Domn. Domn înseamnă stăpîn. El este stăpîn, iar noi sîntem robi. Noi nu mai sîntem ai noștri, ci sîntem ai Lui cu tot ce avem și cu tot ce sîntem. Cînd am văzut că Pavel era un rob al lui Isus Hristos, am zis: „Dacă Pavel a fost rob și eu trebuie să fiu rob." Și așa L-am luat ca Domn și Stăpîn al meu, care n-are decît să poruncească, iar eu să ascult. Și ce Domn și Stăpîn minunat este El, căci te poți încrede deplin în El!

„Așa m-am întors la Dumnezeu. Acum știam că eram născut din nou, un copil al lui Dumnezeu. Stiam că de acum toate trebuiau să se înoiască în viața cea nouă. Și cel dintîi lucru pe care a trebuit să-l înoiesc a fost traducerea Bibliei, la care lucram. Căci îmi ziceam: „Traducerea de pînă acum este făcută de omul cel vechi. Eu sînt un om nou și trebuie să am o altă traducere făcută de omul cel nou." Am început traducerea din nou, dar acum nu mai citeam Biblia cu întrebările de mai înainte, cînd ziceam: Se poate? Să fie adevărat? ci cu alte întrebări și anume: Am eu ce spune cartea aceasta? Sînt eu ce spune ea? Dacă nu, de ce nu sînt și de ce nu am? Dacă da, slavă Domnului!"

O ÎNTĂRIRE ȘI UN ÎNCEPUT

„Sămînța căzută în pămînt bun este cel ce aude Cuvîntul și-l înțelege; el aduce roadă: un grăunte dă o sută, altul șasezeci, altul treizeci."
Matei 13:23

„Acum greutatea era că eram singura persoană care începusem o viață nouă în felul acesta. Citisem și alte cărți care întăreau cele de mai sus. Dar erau ... cărți. Așa că am început să mă gîndesc: „Viața mea este foarte frumoasă, dar cine știe dacă nu este numai o închipuire a mea, fiindcă am căpătat-o numai prin citirea și cercetarea Bibliei." Dar acum fiecare stih mi se înfățișa într-o lumină nouă. Și stihul acesta din Filipeni 4 mi-a venit îndată în minte: „In orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri." „Doamne", am zis eu, „nu pot să spun că sînt un necredincios. Cred orice lucru din Cuvîntul Tău. Dar nu știu dacă sînt pe calea cea bună. Insă, dacă îmi dai prilej să văd un alt suflet venind la Tine, în același fel, voi fi pe deplin încredințat că sînt pe calea cea bună."

„M-am rugat. După trei luni, m-am pomenit într-o dimineață cu doi tineri de la școala militară din București, care m-au întrebat cum pot să fie pregătiți de moarte. „Fiindcă," ziceau ei, „trebuie să plecăm în curînd pe front și cine știe dacă nu vom muri. Și trebuie să spunem adevărul, că nu sîntem gata de moarte?" „Da," am zis eu, „bine că ați venit acum, fiindcă dacă ați fi venit acum trei luni, n-aș fi putut să vă răspund la această întrebare. Hristos a murit pentru păcatele D-voastră și dacă credeți lucrul acesta și-l luați pentru D-voastră și vă dați viața și inima în mîna Lui, aveți iertarea păcatelor acum; sînteți mîntuiți. Iar dacă vă duceți pe front și muriți, Mîntuitorul vă așteaptă să vă primească la El. Dar dacă vă veți întoarce, veți avea ceva de făcut pentru El și anume: să spuneți și altora cum pot fi pregătiți pentru moarte."

„S-au bucurat de această veste. Au primit-o îndată și s-au întors la cazarmă spunînd celorlalți că sînt mîntuiți și că păcatele le sînt iertate. Unii i-au luat în rîs, alții doreau să mai audă despre așa ceva.

„Duminica viitoare au mai venit cu alții și le-am spus adevărul și lor. Unii din ei s-au hotărît pentru Domnul și după cîtăva vreme erau mai multe suflete hotărîte pentru Domnul și petreceam fiecare duminică împreună, de la ceasurile două după masă pînă la nouă seara.

„Era cam lung, așa că simțeam nevoia de o oarecare schimbare. Fiindcă toți eram tineri, ne-ar fi plăcut să cîntăm, dar nu știam ce să cîntăm. Cîntece din lume nu puteam cînta, iar cîntări creștinești nu știam niciuna. Dar, printre cărțile pe care le comandasem la început aveam și o carte de cîntări. M-am uitat prin ea și am văzut că erau foarte frumoase într-adevăr, dar păcat că erau în altă limbă, nu în românește.

„Acum însă mă obișnuisem să mă duc la Mîntuitorul cu toate greutățile, și I-am zis: „Mîntuitorule, vezi în ce greutate mă aflu. Eu nu sînt un mare muzicant, dar Tu ești și muzicant și poți să-mi dai putere să traduc cîteva cîntări." M-am rugat astfel mai multă vreme, apoi am încercat și după multă trudă am tradus o cîntare și apoi altele.

„In duminica următoare, cînd au venit băieții la mine, le-am spus că toate trebuie să fie noi în viața cea nouă, chiar și cîntarea. Ca urmare, am început să le cînt cîntarea pe care o tradusesem. Le-a plăcut foarte mult și la strofa din urmă au început toți să cînte. Am cîntat un ceas, au învățat-o pe dinafară și s-au întors la cazarmă și au cîntat-o și acolo. Mulți din camarazii lor au început să le zică: „Asta-i frumos, ăștia se duc și petrec duminica cu muzică. Trebuie să ne ducem și noi la petrecere." Au venit să petreacă și mulți din ei s-au hotărît pentru Domnul. Așa a fost începutul.

„Cîteva fapte izbitoare au făcut să se întindă mișcarea.

„Unul dintre ele a fost întoarcerea la Dumnezeu a unui ateu. Era un tînăr foarte citit, dar care nu credea în nimic. Prietenii noştri doreau la început să-l facă şi pe el să vină să audă Evanghelia, dar el nu voia. Unul din cei dintîi hotărîţi pentru Dumnezeu s-a îmbolnăvit. Doctorul i-a spus să mănînce miere dar miere nu se găsea în oraş în timpul războiului. El şi-a adus aminte că la mine mîncase miere la ceai. A rugat pe prietenul lui necredincios să vină la mine şi să-i aducă puţină miere. Necredinciosul nu voia să vină. Căci zicea: „Omul acela îşi are părerile lui, eu le am pe ale mele, şi nu vreau să mă cert cu el." Dar prietenul lui i-a zis: „Dacă tu nu aduci vorba de religie, el nu începe." „A, dacă este aşa," a zis el în cele din urmă, „am să mă duc."

„A venit. A mai luat un alt prieten cu el. „Fiindcă," zicea el, „cine ştie, poate că ajungem la ceartă asupra părerilor noastre deosebite şi măcar să fim noi doi, iar el unu." Cînd au venit, am început să vorbim despre toate: cum este vremea, cum merge războiul etc., dar nicio vorbă despre credinţă. Prietenul lui, care nu ştia nimic despre hotărîrea camaradului său, şi-a zis: „Sîntem în casa unui preot. Vorbim despre toate celea, dar numai despre religie nu. Nu este frumos. Trebuie să vorbim puţin şi despre credinţă, chiar dacă nu credem." Şi a început să spună că acum lumea nu mai crede în nimic. Fără îndoială, m-am folosit de prilejul acesta şi am început să vorbesc despre Evanghelie. Necredinciosul s-a supărat foc. A început să-mi spună o mulţime de lucruri neplăcute. Eu am aşteptat pînă s-a liniştit şi apoi am început să-i vorbesc despre Mîntuitorul.

„El a ascultat foarte liniştit şi la urmă a spus doar atît: „De ce nu ni se spun astfel de lucruri la şcoală?" „Pentru că" am zis eu, „n-au trecut prin ele şi nu le au". Lui îi plăcea să citească. I-am dat o carte şi l-am rugat să vină duminica viitoare şi să-mi spună dacă i-a plăcut.

„Duminica viitoare cînd a venit, l-am întrebat despre carte. A spus că i-a plăcut foarte mult şi că tot ce a găsit în ea era foarte adevărat. „Dacă este adevărat", i-am zis eu, „trebuie să iei o hotărîre". „Am şi luat-o", a răspuns el. „Ce hotărîre?", am întrebat eu doritor. „M-am hotărît pentru Hristos". Ce bucurie pe noi, mai ales că el avea oarecare trecere printre tovarăşii lui, ca unul care era citit. El, prin pilda lui, a adus şi pe alţii.

„Aveam şi un foarte bun muzicant, care a pregătit un cor. Intr-o zi, el era la carceră şi citea o carte despre rugăciune. Un prieten al lui l-a văzut şi a început să rîdă de el. La urmă a zis: „Dacă este adevărat că prin rugăciune se poate face atît de mult, roagă-te ca diseară la 6 să-mi dea drumul din carceră şi să mă duc la Iaşi. Atunci am să mă întorc şi eu la Domnul." Muzicantul şi-a zis: „De ce n-ar face Dumnezeu lucrul acesta? Doar este spre slava Lui." Apoi a zis prietenului său: „Dorinţa ţi se va împlini". S-a retras pentru cîteva minute, s-a rugat într-un colţ şi a început să citească mai departe.

„Spre marea mirare a celorlalţi, pe la 6 seara a venit un soldat şi a zis: „L . . . este slobod şi are ordin să plece îndată la Iaşi." Ce răsunet a avut această întîmplare în cazarmă! Fiecare a ştiut de ea. Duminica viitoare şi mai mulţi au venit să audă vestea Evangheliei. Aşa a început mişcarea.

„Cînd s-a isprăvit războiul, doi din cei întorşi la Dumnezeu au trebuit să se ducă la şcoala normală de la Bucureşti să-şi sfîrşească studiile, ca să se facă învăţători. Simţeau că trebuie să facă şi acolo ceva pentru Domnul, dar nu vedeau ce. Nu puteau nici să predice, nici să vorbească prea mult cu colegii lor despre Isus. Erau într-o mare încurcătură.

Puteau însă să se roage. S-au hotărît să se ducă pe malul rîului, în pădure, şi să se roage. Au spus Domnului cam aşa: "Doamne, Tu ştii că noi nu putem să predicăm şi nu putem vorbi prea mult colegilor despre Tine. Dar Tu cunoşti sufletele din şcoala aceasta şi nevoia lor de un Mîntuitor. Te rugăm să faci pe cei ce sînt frămîntaţi de gîndul mîntuirii să vină la adunarea noastră. Noi nu vrem să vorbim nimănui şi nu chemăm pe nimeni." Aşa au şi făcut. După patru zile a venit la

ei un coleg și le-a zis: „Am băgat de seamă că în fiecare seară voi vă duceți regulat în pădure. Puteți să-mi spuneți și mie ce faceți acolo?" Cei doi au rămas cam încurcați, dar au spus: „Ce facem noi, poate nu ți-o plăcea." „Ce anume?", a întrebat el. „Ei, ne rugăm și noi". „Tocmai de asta aveam nevoie și eu", a zis el. „Cam bănuiam eu ceva. Vreți să mă lăsați să vin și eu cu voi?". „Mai încape vorbă?, a fost răspunsul celorlalți. Intelegeți ce bucurie a fost pe ei cînd au văzut că rugăciunea le fusese ascultată așa de curînd. Acesta a fost începutul. Apoi au venit și alții, așa că după o vreme erau un număr bun, care se duceau regulat și se rugau...

„Mulți din ei s-au întors la Dumnezeu numai venind la această adunare de rugăciune. Fără îndoială, n-au mai putut rămîne ascunși. Colegii lor au auzit. Se înțelege că nu prea le plăcea să se lase de păcat. Așa că a început, ca de obicei, o mică prigonire.

„Cîțiva colegi neîntorși la Dumnezeu s-au hotărît într-o seară să se ducă după ei la adunarea de rugăciune și să arunce cu pietre în ei. Creștinii noștri au auzit, dar s-au hotărît să se ducă fără teamă, ca de obicei. S-au dus și au început să se roage. Apoi au venit cei neîntorși la Domnul, cu pietrele în mîini. Cel care se ruga i-a văzut venind și a început să spună în rugăciunea lui: „Și acum, Doamne, ai milă de cei care vin cu gînduri rele împotriva noastră și atinge-le inima." De odată, cel care era în fruntea cetei a aruncat șapca și pietrele jos și a îngenunchiat și el, mișcat de cuvintele rugăciunii pe care o auzise. Toți ceilalți au făcut la fel. Astfel i-a izbăvit Domnul și au făcut împreună adunare de rugăciune în seara aceea. După două luni au isprăvit școala și trebuiau să plece. S-au despărțit la gară, după o adunare de rugăciune de neuitat, pe care au avut-o pe marginea rîului, pe o lună frumoasă, înainte de venirea trenului care avea să-i împrăștie în lungul și în latul țării."

„CUIBUL CU BARZĂ"

„Rodul celui neprihănit este un pom de viață, și cel înțelept cîștigă suflete."

Prov. 11:30

De multe ori în istorie, opere celebre, nemuritoare au fost realizate prin cooperarea a două spirite mari, a căror chemare pentru înoiri revoluționare a corespuns întocmai cerințelor celor mai profunde ale momentului istoric, social, filozofic, religios. Așa a fost cazul și cu cei doi credincioși aleși ai Bisericii ortodoxe române, în anii dinaintea începerii primului Război Mondial. In timp ce spiritele laice se îndreptau exclusiv spre rezolvarea marilor probleme politice, sociale și economice cu care era confruntată țara noastră, undeva, într-o chilie din îndepărtata Moldovă și într-o biserică fără importanță din București, doi aleși ai lui Dumnezeu, fără strălucire omenească deosebită, dar dedicați cu tot sufletul și cu toată ființa lor ridicării spirituale a lor și a poporului român, se luptau o altă luptă, o luptă spirituală poate de proporții și mai mari. Oricum, cu urmări veșnice.

Preotul Tudor Popescu continua să predice Evanghelia la biserica „Cuibul cu Barză", fără însă ca el însuși să fie mîntuit. Incetul cu încetul el și-a dat seama de inutilitatea marilor lui eforturi, prin aceea că nici unul din enoriași nu căpăta o viață nouă, așa după cum el însuși își dădea seama că nu este schimbat. Scrisorile pe care le primea de la prietenul său Dumitru Cornilescu, din Moldova, i se păreau bizare. In ele se vorbea despre lucruri care îi erau cu totul străine. Nu putea să accepte, ca și prietenul său la început, că este un păcătos ca toți ceilalți oameni și că are nevoie de mîntuire, ca fiecare din ei.

Pentru a putea înțelege adevărul, Dumnezeu trebuia să-l smerească, pe de o parte prin a constata inutilitatea eforturilor

sale, iar în al doilea rînd, în mod direct, în propria sa familie. Astfel, în fața mormîntului deschis al fratelui său preferat a început pentru prima dată să-și dea seama în mod nemijlocit de nimicnicia omului și să caute cu tot dinadinsul răspuns la întrebările care îl preocupau. Dar aceasta era încă prea puțin. Mîndria lui nu putea fi înfrîntă decît dacă avea să fie lovit mai puternic, mai direct. In mod fulgerător i-a murit soția, la care ținea foarte mult, lăsîndu-l singur cu trei copii mici. Aceasta s-a întîmplat în 1918. Zdrobit prin suferință, Tudor Popescu a început să se întrebe: „Sînt eu așa cum vrea Dumnezeu să fiu? Nu cumva din această pricină nu pot să arăt nici un suflet pe care să-l fi adus la adevăr, la Dumnezeu?".

Dar iată că în 1919, Dumitru Cornilescu a trebuit să vină la București pentru a duce tratativele necesare în vederea tipăririi Psalmilor și apoi a Noului Testament și a Bibliei. Ziua ducea tratative cu editurile și tipografiile, iar seara, uneori toată noaptea, discuta cu Tudor Popescu despre subiectele care îi preocupau.

Discuțiile lor se învîrteau tot în jurul „întoarcerii la Dumnezeu", pentru că unul o experimentase și știa că aceasta constituie începutul pentru fiecare păcătos înaintea lui Dumnezeu și cu atît mai mult pentru un lucrător în via Domnului. Fără să ajungă la vreun rezultat, Tudor Popescu a fost totuși de acord ca Dumitru Cornilescu să vorbească în biserica lui despre „întoarcerea la Dumnezeu", și dacă și în alți oameni se va produce schimbarea de care vorbea Dumitru Cornilescu, „va vedea ce este de făcut".

După ce Dumitru Cornilescu a predicat de cîteva ori, Tudor Popescu a încercat și el să predice despre același subiect. Avertizat că acest lucru nu se poate face dacă nu ești mai întîi tu însuți întors la Dumnezeu, Tudor Popescu a răspuns: „Nu are a face; am să predic mai întîi altora."

Intr-o duminică, pe cînd zugrăvea cu mult talent în predica sa grozăvia păcatului, a sfîrșit prin a-și da seama de gravitatea

propriior sale păcate, și s-a întors astfel la Dumnezeu prin propria sa predică. De atunci a început să predice prin Duhul lui Dumnezeu.

MAREA CONFIRMARE

„Cine rămîne în Mine și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă".

Ioan 15:5

Ca și Dumitru Cornilescu, Tudor Popescu nu s-a mulțumit cu starea de liniște sufletească pe care o căpătase el însuși. Dimpotrivă, el era preocupat ca și prietenul său, de obținerea unor confirmări publice din partea lui Dumnezeu, iar pe de altă parte era dornic să dea poporului vestea cea bună pe care nu o cunoscuse în activitatea anterioară. De aceea, Tudor l-a întrebat într-o zi pe Dumitru Cornilescu: „Ce va să zică asta? Sînt întors la Dumnezeu, predic Evanghelia și nimeni nu se întoarce la Dumnezeu?" Dumitru Cornilescu, care experimentase mai înainte efectul discuțiilor de la om la om, i-a făcut lui Tudor Popescu următoarea propunere: „Vezi că unii din ascultători urmăresc cu mare băgare de seamă predica. Cheamă pe cîțiva din ei la tine acasă, marți seara, să vorbim cu ei despre sufletele lor." Ideia a prins viață pe loc și în marțea următoare cinci persoane discutau despre întoarcerea la Dumnezeu în biroul particular al lui Tudor Popescu. Trei erau încă nemîntuiți, dar dornici să afle adevărul. Primul suflet a fost cîștigat din prima seară. In săptămîntile următoare au venit din ce în ce mai mulți, astfel încît curînd, biroul preotului Popescu era plin. La predicile ținute în biserică, el împărtășea enoriașilor nu litera moartă, ci experiențele personale ale unui suflet mîntuit; iar în întîlnirile de marți seara discuta cu fiecare în parte problemele lor spirituale. Rezultatul acestui mod de a lucra cu sufletele nu s-a lăsat mult așteptat. Curînd, numărul celor întorși la Dumnezeu a devenit tot mai mare.

După terminarea traducerii Bibliei, în 1920, Dumitru Cornilescu a venit definitiv la București, pentru a se îngriji singur de editarea și tipărirea valoroaselor manuscrise. De la o lucrare de o intensitate nemaiîntîlnită, dar oarecum statică - traducerea Bibliei, într-un sat din nordul țării, Dumitru Cornilescu a revenit deodată la o activitate publică foarte intensă. Din nou mai multe predici pe săptămînă, traduceri de cărți creștinești, tipărituri, traduceri de cîntări creștinești, îngrijirea tipăririi Bibliei și a unor părți din Biblie etc. Nici o personalitate religioasă din țara noastră, atunci și după aceea, nu a dus o activitate atît de intensă, într-o perioadă așa de scurtă, ca acest om ales al lui Dumnezeu.

Imboldul era acum însă altul. Inainte de 1916 căuta, și chiar atunci cînd dădea altora lucruri de primă calitate, el însuși nu era deplin convins de ele. Acum, teologul de renume național impunea tuturor cu o putere nemaiîntîlnită. Scopul principal al activității lui, ca și al prietenului lui nedespărțit Tudor Popescu, era acum perfect precizat: cîștigarea sufletelor pentru Dumnezeu. Restul era numai un mijloc sau ceva auxiliar.

Predicile erau ținute de obicei de Tudor Popescu, dar și Dumitru Cornilescu predica adesea, mai ales înlocuindu-l pe Tudor Popescu atunci cînd era obosit. La discuțiile de marți seara, care cu timpul s-au transformat în adevărate adunări de lămurire a sufletelor și de cîștigare a lor pentru Dumnezeu, Cornilescu avea un rol deosebit.

Lucrarea făcută de Dumitru Cornilescu în timpul predicilor și după predici și mai ales în discuțiile cu sufletele de marți seara, era așa de puternică și hotărîtă, încît toți cei ce l-au auzit nu pot uita răscolirea pe care a produs-o în sufletele lor. Astfel, unul dintre primii credincioși cîștigați pentru Dumnezeu în acea vreme, scria acum cîțiva ani lui Dumitru Cornilescu: „Imi aduc aminte de seara aceea neuitată ... Era într-o marți seara, după duminica Floriilor din anul 1921, cînd v-am cunoscut prima dată, în cancelaria părintelui Popescu, unde mai erau cîteva persoane. După ce părintele Popescu a citit ceva din Cuvîntul lui Dumnezeu și a dat o scurtă explicație, eu am cerut voie să spun ceva. Mi s-a dat voie și am

povestit pe scurt viața mea din copilărie pînă în ziua aceea arătînd că sînt un păcătos, care am crezut că Domnul Isus m-a spălat cu sîngele Său. Dar am mărturisit că am mai rămas cu un mare cusur: mințeam. Minciunii îi ziceam cusur, nu o socoteam păcat, fiindcă eram obligat de director să mint; deci, ziceam eu, directorul răspunde! Dumneavoastră ați ascultat cu răbdare povestea vieții mele pînă aici. Aici m-ați oprit și mi-ați pus întrebarea:

„Directorul îți spune să spui minciuni, dar Cuvîntul lui Dumnezeu ce zice?"

„Cuvîntul lui Dumnezeu arată să spun adevărul," am răspuns eu.

„Fă așa și gata," ați spus Dv. foarte hotărît.

„Da, dar dacă spun adevărul mă dă afară din serviciu și am greutăți, am copii," am zis eu.

„Ce vrei atunci, ați zis Dv., să te dea directorul afară din serviciu, sau Domnul Isus afară din cer?"

Aceste cuvinte m-au lovit adînc în inimă, am plecat capul și am tăcut. La despărțirea noastră mi-ați arătat multă înțelegere, m-ați mîngîiat, dar eu eram încă îngrijorat. Domnul nostru a lucrat însă așa de minunat că a doua zi s-a făcut mare zarvă cu minciuna pe care am spus-o încît a aflat și directorul care m-a chemat la el. Am avut astfel ocazia să-i mărturisesc credința în Domnul Isus. Acest fapt m-a smerit foarte mult. Ingrijorarea mea s-a transformat în mare bucurie."

In legătură cu lucrarea minunată pe care Dumnezeu o făcea în acele vremuri cu sufletele, Dumitru Cornilescu scria: „Numărul celor ce venea marți seara creștea mereu și mica odaie, care era biroul lui Tudor Popescu, devenise tot mai neîncăpătoare. Cu timpul, lucrul acesta făcîndu-se regulat și metoda s-a mai schimbat. După multe întîlniri cu simple discuții, am început să citim din Evanghelia după Ioan, fiecare din noi cîte un paragraf și să-l explicăm, în legătură cu viața de toate zilele. Așa a mers pînă la sfîrșitul anului (1921). La

început veneau numai bărbați, căci socoteam că discuțiile pe care le aveam cu bărbații nu sînt potrivite și pentru femei, fiecare sex avînd greutățile și particularitățile lui. Dar parcă femeile nu aflau de la bărbații lor ce se făcea acolo? Și de aici, dorința lor fierbinte era: cînd se vor face asemenea adunări și pentru ele? Ele ziceau: „Părinte, dar pe noi cînd ne adunați? Nouă cînd o să ne vorbiți?" Răspunsul cu care scăpam din încurcătură era: „La toamnă, la toamnă!", căci dacă pentru bărbați nu aveam loc, ce avea să fie cînd am fi dat drumul și la femei?"

Prin experiență, adunările lor laolaltă s-au perfecționat necontenit. Dumitru Cornilescu, totdeauna plin de inițiativă, a continuat să facă lucrarea începută la Dorohoi, să traducă cîntece creștinești, să compună altele și să le adapteze la melodiile pe care le găsea în cărțile comandate din străinătate. Una cîte una, mica ceată de credincioși a început să cunoască pe de rost aceste cîntări, pe care le intonau la biserică, acasă și chiar la lucru. La scurt timp, Dumitru Cornilescu a tipărit prima cărticică cu 47 cîntări creștinești.

„Toamna", își spuse Dumitru Cornilescu, „nu mai merge în biroul părintelui Popescu, căci este prea mic. Am cerut atunci autorizație la Ministerul Instrucțiunii și ni s-a îngăduit să ținem aceste adunări la Școala „Cuibul cu Barză", o școală primară din apropiere."

„Femeile, exasperate de atîta amînare, au venit într-o seară nepoftite, și nu le-am putut da afară... La școală nu mai era ca acasă. Aici fiecare venea, se așeza în bancă, iar noi soseam oficial, la ora fixă și făceam așa: cîntam o cîntare creștinească din cele noi, apoi Tudor Popescu citea un psalm, citea paragraful din Evanghelia după Ioan care venea la rînd și îl explica o oră. Urma o pauză în care cîntam multe cîntări, apoi eu citeam paragraful următor și-l explicam."

„Tema era mai totdeauna aceeși, dar pusă în cadrul paragrafului citit și țintea totdeauna la luarea unei hotărîri personale: Ce faci tu cu păcatele tale? Iți sînt ele iertate? Ești

un copil al lui Dumnezeu? Ai tu pace? Ești tu mulțumit? Unde vei merge după ce mori?"

Predicile lui Dumitru Cornilescu înfățișau mai ales păcatul și pedeapsa care așteaptă pe păcătos. Tuna și fulgera împotriva păcatului! Avea un dar de vorbire excepțional, putea să vorbească ore în șir despre un subiect, fără ca cineva să se plictisească.

Curînd, adunările de dumincă dimineața și seara de la biserică și cele de marți seara de la școală au devenit insuficiente. S-au început adunări de evanghelizare și joia seara. Un credincios, întors de curînd la Dumnezeu într-una din adunările de joia seara din acea vreme, scria lui Dumitru Cornilescu cu puțin timp înainte ca amîndoi să treacă la Domnul:

„De atunci, din februarie 1923, eu v-am socotit, atît pe Dv., cît și pe fratele T. Popescu, părinții mei spirituali în Domnul. V-am iubit și vă voi iubi mereu, pentru că Dumnezeu s-a folosit de Dv. amîndoi ca să ajung un copil al lui Dumnezeu... Mi-aduc aminte (pe atunci aveam numai 24 de ani) cum vă ascultam împreună cu soția mea, joia seara la școala primară Cuibul cu Barză, stînd pe pervazul ferestrei, pentru că în bănci nu mai erau locuri. Cum conduceați micul cor, acompaniat tot de Dv. la mica orgă portativă și cum apoi, ca un vulcan în plină erupție, împrăștiați în jurul Dv. nu lavă, ci apa vie a Cuvîntului lui Dumnezeu, pentru sufletele noastre uscate de păcat, dar însetate după o viață nouă."

„Nu rareori", spunea Dumitru Cornilescu, „la sfîrșitul predicilor de la școală sau de la biserică te pomeneai cu cîte un suflet care voia să-ți vorbească între patru ochi și cu prilejul acesta se hotăra pentru Domnul Isus. Cîți nu se hotărau și fără să mai spună! Trăind adevărurile Evangheliei, cei întorși la Dumnezeu aveau să-mi spună lucruri minunate! Ce biruințe împotriva ispitei și a păcatului! Ce împlinire întocmai a celor spuse în Evanghelie! Toate acestea măreau depozitul meu de

cunoștințe și nu puține din ele își găseau locul în predici, ca ilustrare a unor adevăruri ale Evangheliei".

Setea după Cuvîntul lui Dumnezeu creștea mereu. Au început să se țină adunări și prin case și Dumnezeu binecuvînta pe oameni prin vestirea Evangheliei de către Dumitru Cornilescu.

Traducerile și experiențele pe care le făcea Dumitru Cornilescu depășeau posibilitățile de publicație ale unor reviste ocazionale. De aceea, la 1 noiembrie 1921, el a început să scoată revista **„Adevărul creștin."** Concepția clară și scopul precis al inițiatorului ei se văd lămurit din însăși articolul introductiv din primul număr al revistei: „Revista noastră are o țintă foarte lămurită: ea pornește de la încredințarea că ceea ce îi trebuie poporului nostru îndeosebi și înainte de orice este lumina Evangheliei și viața pe care o dă această lumină. Ea știe că omul din fire nu are această viață, care este un dar al lui Dumnezeu și se capătă prin credința într-un Mîntuitor personal... In a doilea rînd, ea se îndreaptă către copiii lui Dumnezeu care trăiesc în strînsă legătură cu Mîntuitorul lor personal. Și pe ei vrea să-i ducă pe căile sfințeniei, arătîndu-le cum pot fi din ce în ce mai asemenea chipului Mîntuitorului lor."

In iulie 1922, arhimandritul Scriban scria în Noua Revistă Bisericească: „Altă tipăritură mult mai nouă, dar foarte bună, este **„Adevărul creștin,"** scoasă de două ori pe lună, în București, de părintele ierodiacon Dumitru Cornilescu, cel mai harnic dintre teologii tineri pe ogorul scrisului creștinesc. Materialul publicat de sfinția sa este foarte potrivit scopului, este numai creștinesc și este la înălțimea publicațiilor similare din apus." Intr-adevăr, prin această revistă bilunară, Dumnezeu a dat multă binecuvîntare poporului Său, întărindu-i credința și făcînd să crească ceata Lui.

De mare folos pentru cei credincioși au fost și traducerile lui Cornilescu din C.H. Machintosh, G. Müller, J.H.M. Conkey, S.D. Gordon, R.A. Torrey, F. Bettex, care au ajutat mult la punerea bazelor unei doctrine cît mai apropiate de adevăr.

ADEVĂRUL SE RĂSPÎNDEȘTE

„Luați seama . . .
să păstoriți Biserica Domnului, pe care a cîștigat-o cu însuși sîngele Său."
F.A.20:28

Ceea ce Dumnezeu a pus mai întîi în inima și sufletul lui Dumitru Cornilescu și a puținilor lui urmași din Moldova, în timpul războiului, și a înmulțit apoi și a statornicit prin colaborarea dintre el și Tudor Popescu, încetase să mai fie o lucrare care să poată fi ținută sub obroc. Pe nesimțite ea s-a transformat într-o lucrare de răspîndire a Evangheliei cum nu mai fusese înainte. Sufletele veneau la Mîntuitorul în număr tot mai mare și printre ele nu erau numai oameni de rînd ci și intelectuali, mai ales tineret cult, dornic de o viață nouă, Astfel, la Biserica Cuibul cu Barză au început să vină tot mai mulți seminariști, studenți în teologie și de la alte facultăți, ofițeri, scriitori, politicieni, și chiar fețe bisericești de prima mînă. Unii dintre aceștia din urmă susțineau prin scris lucrarea rodnică pe care Dumnezeu o făcea la această biserică.

Faima pe care o căpătase ca traducător al Bibliei, traducător al unor cărți de mare circulație, autor creștin și publicist în marile reviste ale vremii, precum și ca vestit predicator, au făcut ca Dumitru Cornilescu să fie invitat să predice Evanghelia în cele mai înalte cercuri ale societății bucureștene, în casele unor oameni de stat, oameni politici și figuri cunoscute vieții sociale și intelectuale a vremii. A vestit Evanghelia pînă și în casa primului ministru din acea vreme și în cercuri patronate de familia regală. Dumnezeu a îngăduit astfel ca vestea bună a Evangheliei să pătrundă în toate păturile sociale ale capitalei țării, astfel ca Dumnezeu să aibă martorii Lui pretutindeni.

A fost solicitat de asemenea să predice și să dea lecții la Societatea Acoperămîntul Maicii Domnului; în seminarul monahal pentru călugărițe. Ca pretudindeni unde lucra, scopul activității sale rămînea același: cîștigarea sufletelor pentru Mîntuitorul, întoarcerea lor la Dumnezeu. Aici erau multe fete de la țară, cu un nivel foarte scăzut, așa că la început nu a vrut să primească oferta, pentru a nu-și pierde timpul degeaba. Mai apoi a primit. In cele dintîi luni sarcina lui aici a fost foarte grea. După cum spunea singur:

„. . . bietele fete nu aveau nici o ideie despre Cuvîntul lui Dumnezeu și pe deasupra erau pline de credințe deșarte. Am dat fiecăreia un Nou Testament și le-am rugat să citească în fiecare zi. Apoi am început să citesc și eu cu ele, căutînd să le lămuresc un stih, odată pe săptămînă, prin întrebări și răspunsuri. Se înțelege că în toate aceste lecții căutam să le pun înainte calea mîntuirii, cît se poate de lămurit. Timp de cîteva luni, totul a părut în zadar. Dar la urmă a început să se vadă ceva rod și multe din ele s-au hotărît pentru Isus. Clipele mele cele mai frumoase au fost la examenul de la sfîrșitul anului. Nu-mi plăcea să fac un examen, dar regula școalei îl cerea. Ele trebuiau să învețe în fiecare săptămînă stihul pe care li-l lămuream cînd făceam lecția. Așa că acum știau multe stihuri pe dinafară . . . Pentru examen le-am spus să învețe fiecare cîte un stih și că am să văd ce au înțeles din el.

„In ziua examenului am rămas mirat cînd am văzut cît de mult știau aceste fete simple despre calea mîntuirii. De exemplu una din ele mi-a spus stihul 28 din Matei 11: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă." - „Ce înseamnă asta?" am întrebat-o eu. „Ce înseamnă „Veniți la Mine?" - „Ei", a răspuns ea, „înseamnă ce spune. D-voastră stați acolo și eu aici. Dacă-mi spuneți să vin la D-voastră, pornesc îndată și vin la D-voastră." - „Bine, dar cum poți să vii la Isus în felul acesta?" - „La fel, Isus este aici, chiar dacă nu-L vedem cu ochii trupului. Așa că n-avem nevoie să mergem cu picioarele ca să venim la El, fiindcă El este aici. Doar Îi pot spune că vin la El acum". - „Dar ce înseamnă să fii

împovărat?" - „Vedeți D-voastră, noi de multe ori lucrăm din greu aici. Și cîteodată avem de purtat lucruri cam grele. Am vrea atunci așa de mult să ne odihnim puțin. La fel și cu păcatele. Noi sîntem împovărați din pricina păcatului. Vina păcatului este foarte grea. Așa că, venind la Isus cu păcatele noastre, El ni le iartă și ne dă odihnă". - „Dar D-ta ai venit la Isus?" - „Da!" - „Cînd și cum?" - „In cutare zi, cînd vorbeați despre stihul acesta, eu am făcut întocmai cum ne-ați spus. Am văzut că eram vinovată din pricina păcatului. Și am zis Domnului: „Acum Doamne sînt împovărată. Vin la Tine și Te rog să-mi ierți păcatele. Și mi le-a iertat." - „De unde știi?" - „Așa a spus El". - „A fost vreo schimbare în viața D-tale de atunci?" - „Da. Cam spuneam minciuni înainte. Acum nu mai mint. Mă mîniam. Acum nu mă mai supăr etc." - „Cum poți să faci așa ceva?" - „Cer putere de la El. El mi-o dă. Eu o iau și așa biruiesc." - „Adevărat?", am întrebat eu pe directoare care era de față la examen. - „Da, da", a răspuns dînsa cu lacrimi în ochi. „Eu am băgat de seamă că de la o vreme fetele mele sînt cu totul schimbate, dar n-am știut pînă azi că această schimbare s-a făcut prin lecția de religie."

„Ce bucurie a fost cînd am văzut că vreo 20 de eleve dintr-o clasă de 30 erau hotărîte pentru Hristos! Intr-adevăr, „Evanghelia este vestită săracilor", și este „puterea lui Dumnezeu pentru oricine crede."

Dumitru Cornilescu nu a activat nici o zi ca preot ortodox, nu a încasat niciodată salariu de la Biserica Ortodoxă sau de la Statul Român, pentru activitatea neasemuit de intensă și rodnică pe care a dus-o. Spiritul de independență duhovnicească care-l caracteriza s-a arătat și în cele materiale din plin, folosind lucrurile materiale ca și cum nu le-ar fi avut, exclusiv în slujba lui Dumnezeu. Și Dumnezeu l-a binecuvîntat în mod minunat!

ÎMPOTRIVIRI

„In ziua aceea s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii..."

F.A. 8:1

Cînd Dumnezeu binecuvintează lucrarea făcută prin unșii Săi, totdeauna apare împotrivirea Celui Rău. Așa s-a întîmplat și în cazul lucrării începute de Dumitru Cornilescu și Tudor Popescu.

După cum s-a arătat mai înainte, cele mai cunoscute fețe bisericești și teologi de frunte au privit la început cu simpatie și chiar au făcut publicitate lucrării, prin scrierile lor.

In ciuda aprecierilor care erau însușite de toată lumea, a venit pe nesimțite vremea ca spiritul să se confrunte cu tipicul, credința vie cu formele închistate, viața cu tradiția moartă.

Lucrînd pentru Dumnezeu, cei doi s-au izbit din ce în ce mai mult de dezacordul între ceea ce propovăduiau - o credință vie - și formele tradiționale ale ortodoxiei. Pe măsură ce timpul trecea, ei observau tot mai mult prăpastia dintre doctrina Scripturii, care li se contura din mers și balastul tradiției ortodoxe, vădit netestamentală.

Cea mai izbitoare problemă s-a ridicat cu privire la închinarea la sfinți și la Maica Domnului. In timp ce în predici cei doi vorbeau despre o mîntuire numai prin Hristos, în slujbele religioase Tudor Popescu era nevoit să urmeze tipicul ortodox. Convingerile personale erau însă mai puternice decît tradițiile de veacuri, despre care cei doi au ajuns la convingerea că nu se potrivesc cu Biblia. Și au început să elimine pas cu pas ceea ce trecea peste încredințarea lor. Aceasta a declanșat o reacție din ce în ce mai îndîrjită, cu atît mai mult cu cît preotul Tudor Popescu intenționa să rămînă în biserica ortodoxă, dar să lucreze conform convingerilor sale.

In lupta care a început cu apărătorii tradiției, cei doi și-au dat seama din ce în ce mai bine de inutilitatea acestor forme, ba mai mult, de faptul că ele constituie o piedică pentru aducerea sufletelor la Hristos.

Lupta a devenit foarte îndîrjită. De fapt, la această luptă Dumitru Cornilescu și prietenul său au participat mai ales ca implicați în sufletele lor, pentru că nu duceau această luptă cu arme ascuțite, ci își expuneau numai deschis convingerile la care ajungeau pe măsură ce trecea timpul. Clerul însuși s-a divizat atunci în două: o ceată care apăra sălbatec și fără abatere datinile strămoșești și altă ceată, care fără să accepte în totul ideile înoitoare ale celor doi, atrăgeau totuși atenția asupra stării deplorabile în care se găsea biserica oficială. Astfel, despre starea gravă a acesteia, arhimandritul Scriban scria atunci în revistea „Neamul românesc": „Pretutindeni este lipsă de viață . . . O astfel de biserică (biserica ortodoxă) devine o anexă politică, iar de viață religioasă nu mai poate fi vorba. Ea duce o existență egală cu moartea . . . Aceasta a fost biserica bizantină, lăcaș decorativ, din care spiritul se stingea . . . Moștenirea acesta au căpătat-o toate bisericile ortodoxe; toate au caracterele sterilității ca un viciu de naștere."

In aceeași vreme, scriitorul român Gala Galaction scria: „Niște oameni care nu dau pe la biserică decît în zile de sărbătoare, odată pe an, care nu știu nici decalogul, nici simbolul credinței, care nu se spovedesc și nu se împărtășesc niciodată, care nu cred nici în Tatăl, nici în Fiul, nici în Duhul Sfînt, acești oameni fac și desfac totul în biserica românească . . ."

Cele scrise și publicate de Dumitru Cornilescu și Tudor Popescu nu semănau deloc cu aceste anateme aruncate la adresa bisericii, din care înșiși autorii lor făceau parte. Poetul Dimitrie Nanu arăta atunci că prin contrast cu aceștia „Tudor Popescu s-a mulțumit să împlînte în sufletele credincioșilor calea mîntuirii indicată de Hristos, fără să se războiască

nicidecum cu rătăcirile trecutului. Știa că, primenindu-le sufletele, cojile au să cadă de le sine."

Convinși de adevărul cuprins în mișcarea de la „Cuibul cu Barză", de curăția spirituală a promotorilor ei, scriitorii citați, care nu îndrăzneau însă să părăsească biserica oficială, în ciuda stării deplorabile în care se găsea, prevedeau un exod al sufletelor dinspre biserica oficială către noua mișcare. Astfel, arhimandritul Scriban continuă: „Dacă starea noastră bisericească nu se schimbă și fabricile oficiale urmează mai departe să confecționeze preoți, dascăli și episcopi, toată lumea iubitoare de Hristos se va duce după Tudor Popescu, după Cornilescu și după alți revoluționari, care se pregătesc în umbră."

In revista „Crucea", un preot modest din comuna Bălești, județul Gorj, scria: „Sărmani apostoli Petru, Pavel și toți ceilalți, voi care nu ați avut fericirea să luați lecții de ortodoxie de la noi cei de azi, voi care nu ați știut că a fi apostoli ai Domnului înseamnă numai a oficia liturghii pompoase, împodobiți cu stofe strălucitoare; dacă activitatea voastră s-ar desfășura azi, noi, cerberii ortodoxismului n-am putea să vă privim decît ca „alunecați pe povîrnișul diferitelor secte".

Lupta publică și mai ales cea de dedesubt, a devenit tot mai acerbă. Obiectivul ei era ca preotul Tudor Popescu să fie eliminat din biserica ortodoxă. Totodată, Dumitru Cornilescu, deși nu avea o poziție oficială ca să poată fi judecat, constituia un spirit prea ascuțit în coasta fețelor bisericești care se erijau în apărătorii ortodoxiei. Iar spiritul lui ascuțit, convingerile lui puternice și poziția pe care o căpătase în toate cercurile religioase și laice din țară, făceau din el unul dintre obiectivele principale ale loviturilor lor.

„Experimentarea personală și intimă a harului lui Dumnezeu este singura temelie a vieții creștine."

D. Cornilescu

Partea a treia

ÎN EXIL

„Eu zic Domnului meu: „Tu ești Domnul meu, Tu ești singura mea fericire!"

Ps. 16:2

PEREGRINĂRI

„Ascultați Cuvîntul Domnului neamuri și vestiți-l...“ Ieremia 31:10

Divergențele doctrinale foarte ascuțite declanșate între Dumitru Cornilescu și apărătorii ortodoxiei ajunseseră la un nivel așa de ridicat, încît unii chiar se temeau pentru viața lui. S-a ajuns astfel la ideia că ar fi bine ca el să plece pentru un timp din țară, pentru a permite spiritelor să se liniștească. De aceea, în iulie 1923, în urma unei convorbiri avute cu Patriarhul Miron Cristea care prețuia pe Dumitru Cornilescu, acesta a fost sfătuit să plece din țară pentru o perioadă mai lungă. In același an Dumitru Cornilescu avusese un conflict cu generalul Rusescu, a cărui soră frecventa adunările creștine. Generalul Rusescu s-a considerat insultat de Cornilescu, deoarece îi spusese că este păcătos, că nu este credincios și de aceea l-a provocat la duel.

La 1 iulie 1923 Dumitru Cornilescu a plecat împreună cu Tudor Popescu în concediu, în Germania. Cu această ocazie, s-au oprit mai întîi la o casă de odihnă pentru credincioși de la Blankenburg, a cărei adresă D. Cornilescu o găsise cînd era student, pe revista cu care era învelită una din cărțile pe care directorul seminarului i le-a dat să le citească. În timpul călătoriilor făcute la Londra pentru tipărirea Bibliei, Dumitru Cornilescu mai fusese în acest loc, unde făcuse cunoștință cu un pastor credincios Ernest Modersohn. In fiecare vară acesta ținea un studiu biblic. El făcea parte din cultul protestant, dar nu s-a despărțit niciodată de această biserică, deși participa activ la o mișcare neoprotestantă numită Geminschaft. Datorită situației oarecum comune pe care o aveau, precum și concepțiilor asemănătoare, între cei doi preoți români și pastorul Modersohn s-a realizat o prietenie strînsă. In unele publicații ale sale, pastorul Modersohn recunoștea că el însuși

a fost binecuvîntat prin legătura cu acești doi credincioși români.

Modersohn a prezentat pe cei doi preoți tinerilor pastori adunați la cursul de vară și i-a invitat să vorbească. Dumitru Cornilescu a făcut-o cu mare reținere, deoarece considera că nu știe destul de bine limba germană. Dar toți cei de față s-au arătat interesați de lucrarea celor doi români. In timp ce, plin de transpirație, Cornilescu se plimba apoi pe aleile parcului înconjurător, o domnișoară care participase la discuție, s-a oprit lîngă el și l-a încurajat, spunîndu-i ce mult bine au făcut sufletului ei cele auzite din partea lui. Modersohn însuși a fost profund impresionat de cele spuse de Cornilescu, care reprezentau experiențe de viață trăită. A colectat pentru el o mare sumă de bani și i-a oferit-o. Dar el nu a primit-o. Se găsea în străinătate susținut tot de subvențiile prințesei Callimachi.

Cornilescu a vizitat mai multe case de odihnă pentru credincioși, și chiar a stat cîtva timp într-o casă de odihnă de la Erholungheim, condusă de diaconese. Aici a întîlnit pe superioara sanatoriului și școlii de diaconese din Ländli, Elveția. Ea l-a invitat zicîndu-i: „Vino să te odihnești un timp în Elveția și să vorbești musafirilor sanatoriului nostru.“ Dumitru Cornilescu a acceptat invitația pe timpul vacanței, dar nu a rămas pentru totdeauna acolo, cum a fost rugat. Astfel, a început o perioadă lungă de peregrinări prin mai multe case de odihnă, case particulare și hoteluri din diferite țări europene, înainte să dea curs chemării care avea să-și pună pecetea pe cea mai lungă perioadă din viața lui.

In septembrie 1923 pleacă în Elveția și locuiește la Iverdon, la niște prieteni. Intre octombrie 1923 și iulie 1924 este invitat de un avocat la Londra să predice Evanghelia în această țară. Acest timp l-a folosit totodată să ducă tratativele necesare cu Societatea pentru Răspîndirea Bibliei în Anglia și Străinătate, pentru ca aceasta să ia complet asupra ei sarcina tipăririi Bibliei traduse de el, ca să nu mai aibă grija bănească a publicării ei. Cu această ocazie s-a întîlnit la Londra cu

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române - Miron Cristea, care ducea în același timp tratative pentru ca societatea respectivă să publice traducerea bisericească a Bibliei. După multe tratative, societatea a acceptat numai traducerea efectuată de Cornilescu. I-a dat chiar însărcinarea pregătirii unei ediții noi, pe care a început pe loc să o pregătească, lucrînd la ea mai întîi la Londra și apoi în Elveția.

In august și septembrie 1924 a studiat în Franța, la Bologne, iar apoi la o stațiune din Savoia - Mornex, la o casă de odihnă pentru credincioși, unde de asemenea a fost invitat să predice. A făcut acest lucru împreună cu preotul G. Criveanu, mai tîrziu episcop al Hușilor.

S-a întors apoi în Elveția unde a locuit mai întîi la Lausanne și apoi la St. Gallen, vestitele stațiuni de odihnă. In acest timp a lucrat la noua ediție a Bibliei, a predicat unde era invitat și a pregătit pentru publicare unele din predicile sale în limbile germană, engleză și franceză. In mai-iunie 1925 îl regăsim în Franța, probabil pentru a-și căuta sănătatea, care era din ce în ce mai șubredă. In iulie-august același an călătorește din nou în Anglia pentru întîlniri cu agenții Societății Biblice Britanice, fiind totodată invitat să se odihnească în casa unui credincios bogat, la Illford.

Inainte de a se stabili definitiv în Elveția, dînd curs invitației mai vechi primită în Germania cu patru ani în urmă, stă la Cannes, în Franța, unde lucrează, scrie, și pregătește pentru publicat materialele acumulate pînă atunci.

LÄNDLI

„Neamurile se frămîntă, împărățiile se clatină, dar glasul Lui răsună...“

Ps. 46:6

Era un bărbat bine făcut și deși avea talia potrivită, dădea impresia unui om de statură înaltă. Ascendentul pe care-l avea asupra altora era evident, chiar înainte de a începe să vorbească. După aceea, captiva irezistibil!

Avea fața ovală, fruntea lată și părul castaniu. Impresiile contradictorii la prima vedere, de nespusă bunătate și cea de o hotărîre nestrămutată, erau date de zîmbetul abea perceptibil care îi flutura permanent pe față și de ochii căprui, profunzi, care priveau parcă dincolo de suprafața lucrurilor și fāpturii omenești.

De abia depășise 35 de ani și părintele Cornilescu avea în spate o viață extrem de zbuciumată. Cîteva cute adînci i se imprimaseră pe față. Erau un rezultat al luptelor permanente pe care le dusese și al sănătății din ce în ce mai șubrede. Uneori, ele dădeau impresia că vijeliosul de altădată se apropia de sfîrșitul călătoriei.

Intr-adevăr, neobositul luptător pentru Hristos, omul totdeauna nemulțumit de ceea ce știa și avid de locuri noi, oameni noi, experiențe noi, pare ajuns la sfîrșitul slujbei sale. O boală cruntă îl obligă să se gîndească la viitorul trupului său, iar nu numai al sufletului. Se îmbolnăvise grav de tuberculoză. Boala se localizase la cotul drept, oprind mîna neobosită să scrie, potolind dorința aprinsă de a cunoaște lumea.

Și-a reamintit astfel de Casa de convalescență ținută de diaconese la Ländli, Oberägeri, cantonul Zug, la o jumătate de oră distanță de Zürich. S-a întors aici să se odihnească. Putea

însă să se odihnească un om făcut pentru activitate? Putea să rămînă inactiv un lucrător cu o asemenea energie? Avea în urma sa 20 de ani de activitate, călătorise prin toată Europa, vorbea 5 limbi, scrisese multe cărți și articole de revistă. Dar mai ales cunoștea perfect Cartea Cărților, pe care o tradusese cuvînt cu cuvînt, confruntînd-o cu religia ortodoxă și cu toate traducerile importante ale vremii.

La scurt timp după internarea în acest sanatoriu, superioara diaconeselor l-a invitat să predice celor internați. Aceștia au fost mișcați de profunzimea ideilor sale, de șimplitatea expunerii, au fost atrași de farmecul personal al experimentatului și în același timp ireproșabilului predicator. L-au rugat apoi să vorbească o săptămînă enoriașilor și fetelor care se instruiau pentru funcția de diaconese în școala pendinte de casa de convelescență. Nu făcuse niciodată slujbe religioase. Nu predicase niciodată vreo confesiune. Predicase, scrisese și luptase 20 de ani pentru răspîndirea adevărului curat al lui Dumnezeu, în propria sa țară și în multe țări europene. Ceea ce propovăduia el era deopotrivă bun pentru ortodoxi, catolici, protestanți, neoprotestanți. Mesajul său de seamă era dragostea lui Dumnezeu pentru sufletele oamenilor, arătată în jertfa Domnului Isus.

Spiritu-i viu, inteligența sclipitoare, convingerile nestrămutate pe care le avea, darul de predicator și farmecul personal erau tot atîtea calități care făceau pe tînărul de altădată, acum matur și greu încercat, să-aibă același succes oriunde începea să facă ceva.

A fost rugat să se stabilească acolo, devenind pastorul bolnavilor, profesorul și duhovnicul elevelor. Casa avea deja un pastor, dar în vremea aceea el era în Germania, în vacanță. Nu a acceptat însă, din pricina colegului lui care trebuia să se întoarcă curînd. In ziua cînd pastorul trebuia să sosească la ora trei după amiază, Cornilescu părăsise Ländli la ora 11 dimineața, plecînd la Zürich.

Chemarea lui era însă făcută. La insistențele superioarei a acceptat să lucreze la o altă casă de odihnă, la Iselwald, lîngă Interlaken. Acolo i-a plăcut. S-a simțit bine, lucra cu plăcere, era mai liber, nu avea permanent lîngă el superioara care îl stînjenea. A trebuit să primească să se angajeze aici. Boala îl obliga să se stabilească într-un climat de munte, într-un loc iniștit. Lipsurile materiale au constituit și ele un motiv; prințesa nu mai avea resurse și oricum, nu mai putea primi devize din țară.

Vorbea oamenilor din casa de odihnă de două ori pe zi, cîte o jumătate de oră, pregătea două reviste săptămînal, predica oriunde era invitat. Era tot mai apreciat și iubit de toți cu care venea în legătură.

Curînd s-a întors la Ländli. Pe lîngă activitatea de pastor a primit sarcina să facă educația laică și mai ales religioasă a diaconeselor. Curînd a devenit un element nelipsit atît la casa de convalescență cît și la școala de fete. A început ca pastor; a devenit apoi și profesor și în sfîrșit, în anul 1934 a fost numit directorul casei de convalescență și al școlii de diaconese din cadrul acesteia.

Timp de aproape un sfert de veac (1927-1951) a educat 400 de diaconese, care au răspîndit Cuvîntul curat al Evangheliei, așa cum l-au primit de la iubitul lor pastor și profesor, în nenumărate case de odihnă, case de convalescență, sanatorii și spitale din Elveția, precum și alte țări. Astfel, 58 dintre ele s-au dus misionare în China, 22 în Brazilia, 19 în Statele Unite și în multe alte locuri. O lucrare binecuvîntată de Dumnezeu pentru mîntuirea și mîngîierea sufletelor celor bolnavi!

Se ocupa nu numai de educația lor religioasă, ci și de cea laică, făcînd cu ele lecții cîte 2-3 ore zilnic. Erau pregătite în primul rînd pentru a duce Evanghelia bătrînelor bolnave, femeilor, tinerelor și copiilor. Invățau să facă cercuri biblice cu copiii și tineretul, să mîngîie pe bolnavi și să-i îngrijească din punct de vedere medical și sufletesc.

In același timp era ocupat permanent cu îndrumarea spirituală a circa 150-200 de bolnavi în cursul verii - din aprilie pînă în octombrie - și 60-70 în cursul iernii.

Totodată mergea să vorbească la o casă de bătrîni din Zürich, care funcționează și astăzi.

Rezultatele erau, desigur, pe măsura lucrătorului. Pe lîngă pensionarii caselor de odihnă și sănătate pe care le patrona, veneau oameni de la mari distanțe ca să-l audă vorbind. Unii bolnavi reveneau la odihnă pentru a le fi de folos mai ales din punct de vedere spiritual, decît trupesc. Cei ce-l auziseră, povesteau despre el cînd se întorceau acasă și astfel casele de convalescență de care se ocupa erau totdeauna pline.

In afara programului era tot timpul ocupat cu îndrumarea individuală a sufletelor. Cele experimentate în România l-au învățat că cea mai sigură întoarcere la Dumnezeu are loc în urma unor discuții individuale, de la om la om. Era un adevărat doctor sufletesc. Ințelegea așa de bine pe bolnavi și-i îngrijea cu pasiune pentru că-i iubea, simțea cu ei. Era el însuși bolnav...

Venise aici să se odihnească, dar lucra mai mult ca oricînd. Pe lîngă cele menționate mai sus, avea nenumărate probleme cu administrația celor două locașuri, cu îndrumarea diaconeselor trimise să lucreze în afara casei, și pe lîngă toate acestea, întreținea o vastă corespondență cu elevele lui pe tot pămîntul, precum și cu mulți din enoriașii care îi cereau îndrumări, îi trimiteau prieteni sau rude să-i îndrume din punct de vedere spiritual.

Și a ca totdeauna cînd se face o lucrare deosebită avea de multe ori piedici din partea superioarei care nu înțelegea întotdeauna marea chemare a acestui om, care lucra sub îndrumarea directă a lui Dumnezeu.

In anul 1935, boala și oboseala l-au doborît. A început la brațul drept și apoi s-a întins. A trebuit să-și facă operație la braț, rămînînd astfel infirm pentru toată viața. Brațul care

scria cu atîta repeziciune, un scris mărunt, regulat, elegant, avea să fie inutilizabil pentru totdeauna? Mare încercare pentru un maestru al condeiului! Asta era însă voia lui Dumnezeu, și el a luat totul din mîna Lui. De fapt boala, operația, limitele impuse de Dumnezeu în acest fel i-au decis soarta viitoare. Avea nevoie de control medical continuu și să stea necontenit în climatul blînd al Alpilor. Nicio altă țară nu i-ar fi putut oferi condiții mai bune ca Elveția. Și apoi se obișnuise deja cu spiritul acestei țări a libertății, a îngăduinței creștine, după atîta hăituială pe meleaguri mai dragi, dar neasemuit mai vitrege...

Necazurile care trebuiau să-l încerce și să-l călească nu se puteau însă opri aici. Era făcut dintr-un material slab din punct de vedere fizic, dar avea o tărie nemăsurată din punct de vedere sufletesc și spiritual. Era de fapt străin în această țară, iar țara lui îl hărțuia necontenit datorită faptului că locuia în Elveția ca cetățean român. Pe vremea aceea obținerea cetățeniei elvețiene era foarte grea. De altă parte, Cornilescu nu ar fi dorit să renunțe la cetățenia română. De aceea , în fiecare an trebuia să obțină o prelungire a pașaportului. Cu această ocazie era mereu obligat să-și reînoiască actele de situație militară, ceea ce i-a creiat de multe ori mari necazuri.

Conform legii românești, fusese deblocat din armată imediat după hirotonișirea lui ca preot, în 1916. Avea asupra lui actul oficial de ștergere din efectivul armatei, dar nu putea aduce nicio dovadă că ar fi fost măcar o zi preot undeva, nici în țară, nici în străinătate. Regulile omenești nu au ținut niciodată seama de importanța lucrului făcut, de lucrul în sine, de rezultatele obținute! Nu avea hîrtie și pace! De aici multe memorii, reconstituirea unor acte vechi cărora nu le dăduse niciodată importanță; o corespondență necontenită cu cercurile militare, cu ambasadele și cu marii lui susținători. Timpul trecea. Peste toată Europa se acumulau nori negri. Incepuse războiul, iar el avea cetățenia unei țări care nu-l dorea, lucra semilegal într-o țară care-i cerea să intre în

legalitate și nimeni nu ținea seama de imensul profit spiritual pe care îl aducea.

Incepînd cu anul 1938, relațiile cu România au devenit din ce în ce mai oficiale, reînnoirea pașaportului se făcea din ce în ce mai greu, așa că în 1940 s-a hotărît să ceară naturalizarea și cetățenia elvețiană. Alte memorii, alte acte, alte necazuri! I-au trebuit aproape 10 ani de peregrinări, dificultăți, intervenții, pentru ca abia în 1948 să devină cetățean elvețian. L-au ajutat editorii, foștii lui enoriași. Aceste necazuri au avut însă pentru noi cei de astăzi, un avantaj nepreţuit... Cornilescu nu voia niciodată să vorbească despre sine; cu atît mai puțin să scrie despre sine. Obligat să își scrie biografia în vederea obținerii cetățeniei elvețiene, și pentru a explica peregrinările sale care nu se reflectau în niciun act legal, a trebuit să-și calce pe inimă și să înșire pe două pagini de hîrtie locurile pe unde a trecut, mobilurile care l-au mînat, să se explice unei lumi care nu înțelegea faptele neobișnuite, ci numai pe cele ale oamenilor de duzină. Fără aceste memorii, firul vieții acestui credincios ar fi rămas necunoscut pentru totdeauna.

ÎN DOI

„Domnul Dumnezeu a zis:
„Nu este bine ca omul să fie singur;...“
Genesa 2:18

Deși Cornilescu iubea așa de mult sufletele oamenilor, prin structura lui sufletească era un singuratec. Avea nevoie de momente prelungite să se retragă departe de oameni, de lume, pentru a se regăsi pe sine, pentru a-și pune în ordine observațiile făcute asupra oamenilor... Fără singurătate nu există reculegere, cugetare, creație, spiritualitate! Era un singuratec aici jos între oameni, dar se regăsea pe sine totdeauna cînd urca în sferele cerești. De acolo își trăgea seva, avutul nemărginit de spiritualitate pe care îl revărsa zilnic asupra celor din jurul lui. Cu cît lucra mai mult, cu atît trebuia să aibă o perioadă mai lungă de retragere. Chiar după ce s-a căsătorit, petrecea uneori 2-3 zile fără să stea de vorbă cu cineva.

Sărac, bolnav, departe de țară, împlinește vîrsta de 50 de ani. Dumnezeu însă mai avea nevoie de el 35 de ani și pentru aceasta îi trebuia un sprijin material și moral care să-l îngrijească, să-l iubească, să-l ajute în lucrarea pe care o făcea și în alte lucrări la care Dumnezeu avea să-l cheme.

Pe viitoarea soție a cunoscut-o la Ländli, în anul 1936, dar mult mai tîrziu s-a gîndit că i-ar putea fi tovarășă de viață. Venise acolo ca asistentă particulară a unui medic bogat, care își căuta sănătatea. In fiecare vară, Dumitru Cornilescu trebuia să meargă la Montreux, stațiunea însorită de pe malul Lacului Geneva, să facă plajă și să se odihnească. Cînd s-a făcut mai bine, mîna îi rămăsese mai subțire ca cealaltă și o purta într-o cotieră. Aceasta a purtat-o neîntrerupt pînă la vîrsta de 70 de ani. Boala lui nu a împiedicat-o pe tînăra Anna

să se simtă din ce în ce mai puternic atrasă de pastorul casei de odihnă la care a adus-o bolnavul ei.

Cînd lua masa în aceiași încăpere cu el, ea considera aceasta o favoare.

Il întîlnea de asemenea cînd îi asculta predicile, cînd venea să dea îngrijirea spirituală pacientului ei. Intre timp acesta a murit, iar ea a fost solicitată să rămînă ca asistentă în casa de odihnă respectivă. Dar nu a acceptat și s-a întors la școala de asistente medicale de cruce roșie pe care o absolvise.

Cîțiva ani mai tîrziu, în 1940, s-au căsătorit. El avea 50 de ani și ea 26. Superioara casei de odihnă, care avea în multe privințe vederi deosebite de ale lui Dumitru Cornilescu, a fost la început împotriva acestei căsătorii.

După căsătorie, tînăra Anna a rămas alături de soț, la casa de convalescență la care Dumitru Cornilescu era director. Fără să ocupe o funcție oficială, ea era ajutorul lui în toate privințele. Avea de fapt mare nevoie de așa ceva, de cineva care să facă pentru el muncile care îl depășeau fizicește, dar pe care nu accepta să le lase nefăcute. Ea îl ajuta din dragoste, nu din obligație și el niciodată nu ar fi putut găsi pe cineva mai potrivit. Intre cei doi s-a relizat o comuniune așa de strînsă, încît, curînd, toți au binecuvîntat unirea lor, care fusese binecuvîntată de Dumnezeu de la început.

L-a îngrijit cu dragoste și cu devotament, pentru felul lui de a fi, pentru dragostea pe care o avea pentru slujba lui sfîntă.

Căsătoria l-a întinerit pe Dumitru Cornilescu și i-a dat forțe de lucru. Cînd alții se gîndeau deja la pensionare (mai ales că era așa de bolnav), Dumitru Cornilescu începe o nouă etapă în viața lui de lucrare pentru Dumnezeu.

Incă 11 ani lucrează la Ländli. Predici, publicații, păstorirea sufletelor, administrația casei de convalescență și a școlii, lecțiile zilnice, dar cu forțe noi, cu un spirit înviorat.

Legătura lor a devenit așa de strînsă, încît tînăra Anna era

supranumită „jumătatea" pastorului Cornilescu. Ea îl însoțea absolut pretutindeni. Douăzeci și cinci de ani ea nu a avut niciodată pașaport separat, ci era trecută pe pașaportul lui. Spunea: „Draga mea, unde m-aș putea duce fără tine?"

Cînd a devenit octogenar, deseori spunea: „Fără tine, draga mea, nu aș fi trăit eu nicidecum atît de mult!"

Ii spunea tot ce gîndea, tot ce întreprindea, de la cele mai însemnate lucruri pînă la cele mai neînsemnate. Nu a considerat-o niciodată inferioară cu ceva. Ii cerea părerea asupra celor mai importante lucruri, ca și asupra celor mai neînsemnate. Dacă ceva o depășea, discuta cu răbdare cu ea pînă ce ajungeau la aceeași cunoștință.

Nu aveau prea mulți prieteni. Și-au petrecut viața mai mult singuri, dar erau fericiți! Și el o spunea adesea...

Cînd ea trebuia să plece de acasă pentru o periodă oricît de scurtă, el nu putea lucra singur, o aștepta să se întoarcă. De aceea prefera să plece împreună cu ea. Practic vecinii, oamenii din localitățile unde au trăit, nu i-au văzut singuri niciodată.

Așa au trăit 35 de ani, care li s-au părut foarte scurți. Cornilescu spunea adesea că el a fost cu adevărat fericit de abea după 1940.

PE CONT PROPRIU

„...Îi voi aduce înapoi în locul acesta și-i voi face să locuiască în liniște acolo."

Ieremia 32:37

Fără îndoială că cei 23 de ani petrecuți la casa de odihnă de la Ländli au reprezentat una din cele mai importante perioade din viața lui Cornilescu. Marele singuratec, care aproape toată viața lucrase pe cont propriu, fiind pensionat în 1951, s-a întors acasă la el. Au urmat 25 de ani, cei mai fericiți din viața lui! Nu avea nici o obligație față de nimeni, nici un program, nici o epitropie.

Impreună cu iubita lui soție s-a stabilit lîngă Montreux, în orașul însorit, plin de vegetație mediteraneană, de pe malul Lacului Geneva, la poalele munților Mont Blanc.

Nu putea să facă o alegere mai bună. Bărbatul care a suportat așa de greu să lucreze în același loc o perioadă așa de lungă, 23 de ani la Ländli, dar care avea totuși nevoie de odihnă cît mai multă, și-a găsit locul potrivit pentru o odihnă activă. Aici, la Montreux, totul este într-o continuă schimbare. Nu trebuie să faci nici un pas pentru ca an de an, lună de lună, zi de zi, oră de oră să fii în același loc și parcă altundeva. Lumina, culoarea cerului și a apei lacului, verdeața munților, totul se schimbă necontenit și nu arată niciodată ca mai înainte. O zi ți se pare ca un an și un an ca o zi. Scurgerea timpului este aici imperceptibilă pentru cel inactiv, dar foarte rapidă pentru cel sensibil, perspicace și vrednic. Fericita familie s-a bucurat în același timp de ambele stări de lucruri.

Și-au cumpărat o vilă pe Riviera elvețiană la Montreux, localitatea Brent. Era pentru prima dată în propria sa casă, după 60 de ani de peregrinări. Ca însuși Stăpînul său, nu a avut unde să-și odihnească capul, în propria lui casă. Cîtă

deosebire de oamenii obișnuți! Și nimeni nu s-a îndoit vreodată că el nu este unul dintre ei!

Aici a început pentru el cea mai liniștită și fericită parte a vieții. Dumnezeu a îngăduit slujitorului său ca această perioadă să nu fie deloc scurtă, în termeni omenești. Deși doctorii au crezut totdeauna că viața lui va fi scurtă, Dumnezeu, dătătorul vieții, a vrut altfel. Așa răsplătește El pe cei consacrați Lui din toată inima. Cel slab, bolnav, neputincios în termeni omenești, a fost situat de Dumnezeu peste limita celor „mai tari". De fapt, puțini au trăit așa de deplin ca Dumitru Cornilescu, Psalmul 90.

Aici, viața lui s-a împărțit între lucrarea pentru Dumnezeu, îngrijirea sănătății și odihnă. Dar înainte de toate, ca și pînă acum, - lucrarea lui Dumnezeu.

Pentru că proteza pe care o avea la mîna dreaptă nu-i permitea să scrie prea mult, în această perioadă a propovăduit Evanghelia ori de cîte ori i se ivea prilejul, folosind notițe scurte, scrise pe un sfert de coală de hîrtie, în nemțește. Participa astfel la adunări creștinești, la întîlniri între adunări, la cursuri de vară organizate pentru creștini de toate vîrstele: cînd pentru tineri, cînd pentru oameni maturi, cînd pentru bătrîni. Era solicitat peste puterile sale, dar nu refuza decît atunci cînd ar fi trebuit să se deplaseze prea mult. A fost astfel o binecuvîntare pentru mulți.

Suferea însă mult că nu putea să scrie cum ar fi vrut. Supărarea pe care i-o producea această infirmitate l-a făcut să capete tensiune arterială. De aceea a trebuit să evite mai mult eforturile, mîncarea copioasă, călătoriile. Ințelegea că așa îngăduie Dumnezeu, dar suporta cu greu imobilitatea la care era supus.

Cînd scriu aceste rînduri mă gîndesc la modul necugetat cum eu însumi și mulți alții ca mine din țară și din străinătate condamnam imobilitatea unui lucrător al Domnului despre care știam cum fusese la 20 de ani, dar despre care nu știam

cum arăta după 70 și apoi după 80 de ani. Puneam viața lui lungă pe seama unei presupuse forțe fizice deosebite. Lucrurile stăteau tocmai dimpotrivă: Dumnezeu ținea în viață pentru lucrarea pe care o voia El, pe cel care după pronosticurile oamenilor trebuia să fi trecut de mult la Domnul.

In al doilea rînd, tot timpul anului dar mai ales vara, lucra printre turiștii și vizitatorii frumoasei stațiuni Montreux. Primea chiar în casa lui persoane care voiau să-și petreacă concediul în vestita stațiune. Cei care urmau să locuiască în casa lui erau anunțați de la început că este vorba de o casă creștinească; că înainte de micul dejun se citește Biblia și se cîntă cîntări creștinești; că la masă se face rugăciune, că în această casă nu se fumează, iar la ora 10 seara se încuie ușa. Niciodată nu a înțeles ca sfințenia să se limiteze la sine însuși, ci a extins-o totdeauna și asupra familiei sale, asupra casei sale, asupra tuturor relațiilor sale. Niciodată în viață nu a avut de a face cu cineva dacă nu era cuprins în lucrarea lui Dumnezeu. Nu a avut de a face decît cu adunări creștinești, cu case de odihnă pentru credincioși, cu editori creștini. Domnul Isus Hristos și lucrarea Lui au fost toată viața lui Dumitru Cornilescu. Altceva nu știa. De aceea era foarte mult solicitat de credincioșii de pretutindeni, să țină predici, să conducă cercuri pentru tineret sau bătrîni, să participe la întruniri creștinești de toate felurile. Deoarece vara era ocupat la Montreux, călătorea pe distanțe scurte mai ales iarna.

Dar toată vara, în casa sa, făcea zilnic adunare pentru vizitatori. Era plin de gîndurile lui Dumnezeu în așa măsură, încît totdeauna avea de împărtășit ceva altora. Și o făcea cu o mare putere a Duhului și într-un mod așa de atractiv, încît oricine îl auzea pentru prima dată se hotăra să facă orice să-l mai asculte din nou. Predicile sale nu erau savante, docte; nu erau rostite într-o limbă greoaie, inteligibilă numai pentru inițiați. Dimpotrivă, cele mai alese gînduri le îmbrăca într-un limbaj simplu, curgător, accesibil oricui, dar în același timp foarte corect.

Niciodată nu a făcut distincție între denominațiile creștine. Era fericit să-și petreacă timpul și să se îmbărbăteze cu oricine, de orice limbă și denominație creștină, care stătea pe temelia cea tare a Evangheliei, care chema Numele Domnului dintr-o inimă curată. Nu a participat niciodată la discuții asupra părerilor îndoielnice și nu a supus pe nimeni unui tratament diferențiat pe baze denominaționale. Dimpotrivă iubea pe toți cei răscumpărați prin sîngele Domnului Isus, ca pe frații săi.

Datorită odihnei, armoniei în căsnicie, îngrijirii deosebite pe care și-o acorda și de care se bucura din partea soției, a climatului foarte prielnic de la Montreux, sănătatea i s-a îmbunătățit simțitor. Vara făcea plajă pe peluza din spendida lui grădină, tot timpul lua medicamente indicate de doctori, ducea o viață cu totul și cu totul ponderată, fără nici un fel de exces. In acest fel, în jurul vîrstei de 70 de ani se simțea mai bine ca oricînd.

Datorită tensiunii arteriale i s-a recomandat să mănînce un regim special. Dumnezeu i-a făcut parte să intre în legătură cu un dietetician vestit din Elveția, care i-a devenit un bun prieten. Cornilescu îl servea pe medic cu cele spirituale, iar acesta îi acorda - în schimb - cea mai aleasă îngrijire trupească.

Datorită îmbunătățirii sensibile a stării sănătății, la 70 de ani a dat jos proteza de la mîna dreaptă. In acest fel, mîhnirea pe care o avea că nu-și poate folosi pentru Dumnezeu mîna, așa cum ar fi vrut, s-a transformat în bucurie. Deși bătrîn, bolnav, consumat de mulțimea greutăților și împotrivirilor vieții, a început iar să lucreze din plin. Cum? In multe feluri . . .

PRIVIND ÎNAPOI SPRE ȚARA LUI

„Căci așa vorbește Domnul:
„Nu se va mai întoarce...; ci va muri în locul unde este..., și nu va mai vedea țara aceasta.“
Ieremia 22:11-13

Toată viața a avut pe inimă România și lucrarea lui Dumnezeu din această țară. Acolo îi rămăsese inima, acolo unde împlinise lucrarea tinereții sale. Avea în țară frați și surori de trup, dar mai ales mii de frați și surori în Domnul. Aceștia nu numai că nu l-au uitat niciodată, dar mulți dintre ei îi cereau sfaturi asupra celor mai diferite probleme personale, creștinești, de adunare etc. Un mod binecuvîntat în care a lucrat în această perioadă, a fost prin scrisori. Multă îmbărbătare a adus credincioșilor din România pe această cale. Era fericit ori de cîte ori putea să citească cîteva rînduri de la unul din cei cu care a lucrat în primul pătrar al acestui veac în țara lui, de la cei care au fost primele roade ale descoperirilor pe care i le-a făcut Dumnezeu din Biblie precum și de la urmașii acestora. Se bucura de asemenea foarte mult cînd vreun creștin din țară sau de pe orice continent, i se adresa ca aceluia care i-a pus prima dată în mînă Cuvîntul lui Dumnezeu, prin care L-a cunoscut pe Mîntuitorul.

S-a bucurat mult de scrisorile primite din partea unui credincios, care îi amintea cu patos de minunatele zile petrecute în 1923 la biserica „Cuibul cu Barză“ și mai ales la adunările de marți și joi seara ținute în școala din apropierea acesteia. A fost adînc mișcat de cele cîteva scrisori trimise de Emil Constantinescu din care afla noutăți din țară, despre mersul lucrării lui Dumnezeu în România, despre familia fratelui său Gheorghe Cornilescu care trecuse la Domnul, fără să-l fi văzut vreodată timp de 45 de ani... Amintiri plăcute i-

au readus înaintea ochilor scrisorile trimise de unii din primii cameni cîștigați pentru Dumnezeu prin lucrarea pe care o făcuse în țară. De asemenea mențiunile pe care Vasile Teodorescu le-a făcut pe unele din scrisorile acestora, i-au reamintit anii dinaintea primului Război Mondial.

In multe din aceste scrieri și în altele trimise de persoane mai puțin cunoscute, era invitat mereu să viziteze țara în care s-a născut, adunarea la temelia căreia a pus prima piatră. Toate chemările lor au rămas fără răspuns! Atunci nu înțelegeam dece, cu atît mai mult cu cît eu însumi i-am făcut nu numai o invitație, ci i-am arătat și posibilitatea efectuării ei, inclusiv grija de cele materiale. Acum însă înțeleg de ce nu s-a putut și că așa cum a îngăduit Dumnezeu a fost mai bine.

Cu siguranță însă că cel mai mult l-a impresionat și l-a turburat scrisoarea plină de disperare scrisă de o credincioasă după moartea fratelui său Gh. Cornilescu. Ii sunau în urechi vorbele puternice care ziceau: „Dumneavoastră să vă amintiți ce răspundere aveți față de sufletele noastre, fiindcă la casa zidită de Dv. am venit să ne adăpostim...

Amintiți-vă că sînteți român și că viața noastră are atîta nevoie de binecuvîntările Evangheliei, ale luminii spirituale... Acestei țări îi sînteți dator prin naștere să-i slujiți cu toată trecerea pe care o aveți în locurile cerești și cu toate darurile Dv.“

Nimic mai mișcător decît aceste cuvinte din inimă! Cu siguranță că nu există credincios din România care să nu fi gîndit la fel. Două lucruri erau însă potrivnice acestei dorințe arzătoare a credincioșilor români: mai întîi faptul că Dumnezeu a vrut altfel și în al doilea rînd, starea sănătății aceluia care rămăsese în mintea și în inima lor „ca un vulcan“, care deabea împlinise 30 de ani cînd i-a părăsit. Acum însă avea 70 de ani, fusese sortit morții de medici încă de la 50 și numai harul lui Dumnezeu l-a păstrat pentru credincioșii din țara lui adoptivă și într-un fel și pentru români, pînă la frumoasa vîrstă de 85 de ani. Nu s-a lăsat însă impresionat de

nici o chemare, oricît a fost ea de entuziastă sau deznădăjduită. O viață de om și încă una foarte lungă, trăită exclusiv în slujba lui Dumnezeu, îl învățase că singur Dumnezeu este cel care face lucrarea, că pentru aceasta El se poate folosi de unul sau de altul, iar uneori de nici unul. Adesea regreta că nu a învățat mai devreme acest lucru, pentru că ar fi fost scutit de multe necazuri și ar fi putut fi mai de folos Domnului. Ceea ce noi greșim din neștiință, dar de bună credință, El corectează în viețile noastre și în istoria adunării lui Dumnezeu, de care este legată lucrarea noastră. Aceasta este o învățătură de seamă pe care Domnul l-a învățat pe Dumitru Cornilescu și prin care El ne învață și pe noi.

De asemenea se bucura de scrisorile fraților credincioși români de orice denominație, din țara sa și de peste hotare. I-au scris mai ales românii credincioși din Europa Apuseană, iar mai tîrziu, în condiții deosebite pe care le vom expune în continuare, i-au scris mai mulți credincioși din America.

O ALTĂ UȘĂ DESCHISĂ - AMERICA

„...mi se deschisese acolo o ușă în Domnul."
2Cor. 2:12

Dacă Dumnezeu închide o ușă undeva... El deschide alta... Cu voia Lui unele uși pot fi închise o vreme pentru slujitorii Lui, dar Dumnezeu are totdeauna „o ușă deschisă pe care nimeni nu o poate închide..." (Apoc. 3:8). Dumitru Cornilescu îndeplinea toate condițiile pe care le cere Dumnezeu pentru aceasta: „...căci ai puțină putere și ai păzit Cuvîntul Meu și n-ai tăgăduit numele Meu..."

După ce a trecut de 70 de ani, Dumitru Cornilescu s-a hotărît să întrerupă orice activitate și să se odihnească ultimii ani pe care îi mai avea de trăit. Odihnă binemeritată!... Putea însă un spirit așa de viu să aibă odihnă? Desigur, nu!

Cu ocazia uneia din călătoriile sale în Europa, fratele Dănilă Pascu și soția, din Cleveland, Ohio, Statele Unite ale Americii, au vizitat pe Dumitru și Anna Cornilescu, la ei acasă, în vara anului 1960. Locuiau încă în vila lor de lîngă Montreux. Au discutat, s-au bucurat și mai ales frații din America au fost impresionați să audă prin viu grai ceea ce cei mai mulți credincioși știu numai din citite: nemuritoarea povestire a tinereții lui Dumitru Cornilescu - **„Cum m-am întors la Dumnezeu și cum am spus și altora."** Din păcate nu li s-a putut oferi un exemplar din această broșură, pentru că autorul ei nu mai avea niciunul. Spiritul practic american a fost însă la lucru. Ea a fost descoperită curînd în casa unui frate din Jugoslavia și publicată apoi în editura Luminătorul a Bisericii Baptiste Române din Cleveland. Această cărțulie a provocat în rîndurile baptiștilor români din America dorința de a cunoaște personal, la ei acasă, pe „omul lui Dumnezeu care ne-a tradus Biblia în cea mai frumoasă limbă română" cum scria fratele D. Pascu în ediția americană a acestei

broșuri. Din nou spiritul practic a fost la lucru, spre binecuvîntarea a sute și mii de frați români de peste ocean.

In vara anului 1964, pe cînd se găseau la Geneva la un congres internațional, Dănilă Pascu și soția au vizitat din nou familia Cornilescu, de această dată invitîndu-i să facă o vizită de cîteva luni, credincioșilor români din nordul și nord-estul Statelor Unite ale Americii. Invitația nu a fost acceptată. Toate planurile neobositului lucrător erau să se odihnească, iar nu să călătorească și să lucreze.

In anul următor Dumitru Cornilescu și-a pus în aplicare planul de a se pensiona, a doua oară, mutîndu-se din vila sa, într-o casă mică, exclusiv pentru odihnă. Avea 75 de ani. Din nou a refuzat invitația în America; însă la insistențele fratelui Dănilă, a consultat un medic, și apoi pe al doilea; dar aceștia nu l-au încurajat deloc să facă o călătorie așa de lungă și obositoare. I s-a explicat că promisiunile făcute de americani, că se va putea odihni în America, nu se vor realiza: „Acolo viața este prea trepidantă, americanii prea întreprinzători și o astfel de călătorie v-ar putea fi fatală" spuneau ei. A refuzat din nou!

Iată însă că la 1 septembrie 1965 urma să aibă loc la Detroit, Convenția Baptiștilor Români din S.U.A. Creștinii americani voiau măcar să-l vadă pe legendarul Cornilescu la convenția lor. „Nu vei avea nici o obligație .... Să fii văzut și atît", i se spunea mereu. Cuvintele celui de al doilea medic din Europa, care îl văzuse ultima dată, îi sunau în urechi: „Americanii nu invită pe nimeni degeaba... Vei locui într-un oraș mare, cu zgomot, cu smog... Vei fi exploatat la maximum... Vei fi ținut treaz pînă la miezul nopții, cum fac americanii... Vei muri acolo, iar noi avem nevoie de Dv. aici în Europa, la Dv. acasă..." Mesaje telefonice și scrise nu conteneau să sosească, cu aceeași întrebare din ce în ce mai insistentă: „Vii?"

Al treilea doctor consultat asupra oportunității unei asemenea călătorii în starea în care se afla, a fost nu numai de părere să meargă, ba chiar arătîndu-se entuziasmat, îi spunea:

„Ar fi o greșală să pierdeți o asemenea ocazie unică. Iată aici medicamentele necesare pentru cele trei luni și Dumnezeu să vă aibă în paza Sa!"

Dar mai erau numai cîteva zile pînă la convenție, iar familia Cornilescu, care de 25 de ani nu părăsise niciodată țara, nu avea pașapoarte noi, ci tot pe acela în care soția era trecută alături de soțul ei. Intervenții de sus, intervenții din partea unui senator american, bagaje făcute în grabă și Dumitru Cornilescu a ajuns în America cu trei zile înainte de convenție.

Tot ce-i spuseseră primii doctori s-a întîmplat întocmai: călătorii una după alta, adunări repetate, unele pînă la miezul nopții, predici nenumărate, căldură, hrană diferită, suprasolicitare și multe altele pe care ei nu le-au prevăzut. Dar și al treilea doctor a avut dreptate: Dumnezeu l-a avut în paza Sa și a fost o posibilitate unică pentru creștinii americani să se întîlnească cu un frate așa de deosebit.

A vizitat adunările baptiste din Cleveland, Detroit și împrejurimi, pe cele din Canada; a predicat în adunări, în case, la întîlniri frățești, în tabere de vară și în alte locuri. A fost pus de mai multe ori să vorbească la radio... I s-au cerut mereu articole pentru a fi publicate imediat sau după aceea în revistele creștinilor români din America. Trei luni de activitate neobosită, care l-a înviorat. Era o activitate pe măsura lui la tinerețe, dar Dumnezeu cînd vrea să facă o lucrare, poate să întărească pe aleșii lui ca „vulturul".

După trei luni de activitate neobosită s-a întors acasă sănătos și a continuat să lucreze pentru cei din țara lui adoptivă, încă 10 ani...

DIN NOU ACASĂ... LA LUCRU

„Domnul...
va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă." Isaia 58:11

Intors din zgomotoasa Americă în patria sa adoptivă-Elveția, viața și lucrarea lui Dumitru Cornilescu au cunoscut un nou impuls. Două lucruri au contribuit îndeosebi la aceasta: dorința lui nestinsă de a face ceva pentru poporul român și îmbunătățirea stării sale fizice.

Călătoria în America l-a făcut să înțeleagă că și dacă nu se va mai putea întoarce vreodată la poporul său, pe care l-a iubit și îl mai iubea încă cu o dragoste înflăcărată, Dumnezeu poate să-l folosească încă pentru românii de peste hotare, iar prin radio, pentru cei din România.

Experiența călătoriei în America, binecuvîntările avute de alții din ea și cele pe care le-a experimentat el personal și soția sa, l-au făcut să reconsidere planurile sale de viitor și să se gîndească la noi proiecte.

La aceasta a contribuit apoi faptul că dăduse jos proteza care atîția ani îl împiedicase să facă ceea ce considera că este chemarea sa - să scrie. Și acum iată-l din nou putînd să scrie... A făcut-o cu precauție în ultimii ani și fără niciun menajament în timpul călătoriei în America. Și în loc să se simtă obosit sau neproductiv, a constatat că se bucură de o vigoare binecuvîntată pentru el și pentru alții.

Inainte de plecarea sa din America, fratele Thomas Todor din Hollywood, California, îi scria:

„Am dori foarte mult să vă avem cu noi, aici, în California, pentru o lună sau două. Nimic nu ne-ar face mai fericiți decît

să vă avem cu noi pentru a ne bucura de părtășie frățească în casa noastră. Să vă conduc să vizitați frumoasa Californie, și mai presus de toate să avem împreună părtășie cu frații și surorile în Domnul Hristos din această parte a Americii. Am stat de vorbă cu mai mulți frați care au avut ocazia să vă asculte și care mi-au povestit despre binecuvîntările de care au avut parte în acest fel."

Thomas Todor îi face apoi invitația de a veni în mod special în California, cu altă ocazie, dacă nu poate rămîne în continuare în America. Dar Cornilescu nu a rămas și nici nu s-a mai întors.

La numai două săptămîni după plecarea lui către casă, am avut eu însumi ocazia să vizitez S.U.A. și să aflu în mod direct despre impresia puternică pe care a lăsat-o în urma lui și despre binecuvîntările primite prin el, de românii din jurul Marilor Lacuri.

I-am scris atunci o scrisoare de apreciere pentru rolul pe care l-a avut în propria mea educație creștinească, a părinților mei și a întregului neam românesc. Totodată i-am făcut în mod insistent invitația de a vizita România, arătîndu-i cît de mult este dorit acolo, cît de necesară și de binecuvîntată ar fi o asemenea vizită, mai ales acum, cînd asociatul său în lucrare - Tudor Popescu trecuse la Domnul. Intre altele i-am scris așa: „Cărțile Dv. au reprezentat primele manuale pe care mi-am făcut educația religioasă... Biblia tradusă de Dv. constituie baza renașterii spirituale a multor români după primul Război Mondial și pînă în prezent. Ea a reprezentat o cotitură nu numai în rîndul cărturarilor și celor interesați de religie, ci a multor oameni din popor. Mama mea a învățat să citească numai ca să poată citi Biblia. Prin limbajul simplu, precis, revelator al Bibliei tradusă de Dv., Dumnezeu a pus la îndemîna acestui popor planul Său de mîntuire pentru oameni și a contribuit la formarea spirituală a poporului nostru".

In scrisoarea de răspuns și-a exprimat, cu modestia-i caracteristică, mulțumirea pentru aprecierile aduse, dar a

refuzat proiectul unei vizite în România, pe motive de sănătate.

Intre timp, amintirea călătoriei în America și rezultatele ei exprimate în scrisori de mulțumire și noi invitații îl fac să regrete că nu a stat mai mult acolo. Mai mult, este îndemnat chiar să se gîndească la o stabilire definitivă în această țară, pentru anii care îi mai avea de trăit și de lucrat pentru Stăpînul său. Animatorul acestor propuneri și planuri este din nou Dănilă Pascu din Cleveland, care s-ar fi bucurat să aibă condeiul și glasul binecuvîntatului lucrător în via Domnului, la lucru pentru programul său de radio și pentru revista pe care o edita la Cleveland.

Planurile au rămas însă numai planuri și după cît se pare neîmpărtășite de Dumitru Cornilescu. Țara lui adoptivă-Elveția ștersese urmele necazurilor și nemulțumirilor pe care la avusese în țara lui de origină. Devenise cetățeanul acestei țări ninunate care i-a fost refugiu, cîmp de activitate și adăpost binecuvîntat pentru o jumătate de veac.

De aceea, Dumitru Cornilescu s-a reîntors la viața lui obișnuită, la scrierile lui, la predicile sale în public sau la radio, la participarea sa la conferințe și întruniri creștinești din diferite case de odihnă și la părtășia cu Domnul său, cu soția și cu credincioșii cei mai apropiați.

După întoarcerea din America, Dumitru Cornilescu a continuat să scrie predici și să le înregistreze pentru programul de radio creștin din Cleveland, condus de Dănilă Pascu. Și a făcut lucrul acesta aproape neîntrerupt pînă spre sfîrșitul vieții. Chiar în prezent, la cîțiva ani după moarte, unele din predicile sale mai pot fi auzite la acest post de radio. Totodată, în revista baptiștilor români din America „Luminătorul", predicile sale au fost publicate timp de cîțiva ani după ce a vizitat această țară. In acest fel, el a scris peste 150 de predici scurte pentru radio, pline de harul mîntuitor acordat de Dumnezeu oamenilor în persoana Domnului Isus, și de îmbărbătare sfîntă pentru cei mîntuiți. Multe din ele se ocupă de subiectele fundamentale ale doctrinei creștine. Altele sînt serii de predici înfățișînd elementele de bază ale creștinismului, pe marginea unui text din Biblie.

Inseși titlurile date predicilor sale sînt grăitoare prin ele însele. Astfel cităm: „Atrași la cruce", „Mîntuirea a fost desăvîrșită", „Răstignit cu Hristos", „Noi avem un mare preot", „Învoit cu Dumnezeu", „Părtași ai slavei Lui", „Biruința asupra lumii", „Pot totul", „Atîrnarea de Tatăl". Dintre ciclurile de predici cu continuare cităm ciclul: „Naaman Sirianul" format din 16 predici, începînd cu predica intitulată „Nefericire strălucitoare" care descrie starea nenorocită a unui general lepros și sfîrșind cu predica: „Fericita întoarcere acasă", după ce a fost curățit de lepra lui.

In acești ultimi 10 ani din viață a publicat de asemenea cîteva zeci de predici și cuvinte de îmbărbătare în limba germană, pe care le-a folosit la desele lui întîlniri cu credincioșii din Elveția și cu cei ce îl vizitau din alte țări, precum și cu ocazia invitațiilor pe care le avea de a vorbi în case de sănătate.

Prin intermediul prietenilor pe care i-a făcut în America, Dumitru Cornilescu a fost descoperit sau redescoperit de alți credincioși din Europa și America preocupați de lucrarea pentru România. Astfel s-a întîlnit cu pastorul român stabilit în Franța - Jeremia Hodoroabă și cu Dr. Peter Trutza stabilit în Florida, Statele Unite ale Americii. Aceștia l-au vizitat de cîteva ori, i-au înregistrat mai multe predici pe bandă și le-au transmis prin posturile de radio creștine din Bonaire - Caraibe și din Monte Carlo-Monaco. In acest fel, nu numai creștinii români din America, dar și cei din România au avut ocazia să asculte o serie de predici transmise de Dumitru Cornilescu la radio.

Vorbise ultima dată publicului român, în țară, pe cînd avea în jur de 30 de ani, cu înflăcărarea unui deschizător de drumuri. Revenea acum, după aproape o jumătate de veac, cu profunzimea și calmul unei experiențe de octogenar, care

umblase o viață întreagă cu Dumnezeu. Toți aceia care știau lucrarea pe care o făcuse, sau cel puțin faptul că el este cel prin care Dumnezeu a pus Biblia în mîna poporului nostru, au fost mișcați de predicile lui domoale, blînde, dar pline de conținutul trăirii unei vieți de credință.

RECUNOȘTINȚĂ

„Fiindcă Mă iubește - zice Domnul... îl voi sătura cu viață lungă, și-i voi arăta mîntuirea Mea."

Ps. 91:14,16

Sînt foarte greu de descifrat mobilurile cele mai ascunse ale vieții și lucrării unui om al lui Dumnezeu ca Dumitru Cornilescu, care a făcut tot ce a fost cu putință să se ascundă, să nu-și etaleze lucrarea și să nu primească recunoștința oamenilor.

Cel mai bun prieten al său și poate singurul prieten înainte de căsătorie, i-a fost Însuși Mîntuitorul. Lucrul acesta rezultă în mod evident din părtășia pe care a avut-o cu El toată viața, din felul de viață de deplină predare pe care a dus-o, precum și din mărturia puternică a predicilor și îndemnurilor pe care le-a dat toată viața celor ce-l ascultau. Atît cei ce l-au cunoscut îndelung, cît și cei care au avut cu el doar convorbiri scurte, au rămas cu convingerea că el trăia o viață de strînsă legătură cu Domnul Hristos. Același lucru rezultă foarte evident din experiența de 35 de ani pe care soția lui a avut-o alături de el.

Dumnezeu a voit însă ca o viață așa de lungă, plină de zbucium fizic și sufletesc și trăită într-o asemenea smerenie, să aibă parte de o frumoasă răsplătire nu numai în cer, ci chiar și aici pe pămînt. Cea mai mare răsplătire i-au fost desigur, așa cum o mărturisea singur, anii liniștiți de după retragerea lui la Montreux. Aici, numai cu soția sa iubitoare, el mărturisea că a trăit cea mai fericită perioadă din viață.

Dumnezeu a voit însă ca Dumitru Cornilescu să aibă și bucuria recunoașterii publice a lucrării sale pentru România și mai ales pentru lucrarea de a fi tradus Biblia și a fi pus-o în mîna poporului de pretutindeni care vorbește limba română.

In acest scop, Dumnezeu s-a folosit de inițiativa predicatorului român Iosif Țon. Găsindu-se la studii la Colegiul Baptist din cadrul universității Oxford - Anglia, acesta a vizitat Societatea pentru Răspîndirea Bibliei în Anglia și Străinătate, unde a citit corespondența avută cu România în anii în care Dumitru Cornilescu a tradus și tipărit Biblia. Cu această ocazie el a descoperit că Biblia lui Cornilescu împlinește 50 de ani de la apariție - în anul 1971. Totodată a aflat că autorul ei trăiește în Elveția. Mișcat de istoria palpitantă a traducerii și tipăririi celei mai mărețe cărți care s-a tipărit vreodată în limba română, Iosif Țon l-a vizitat pe Dumitru Cornilescu în Elveția, în vara anului 1970. Cu această ocazie a aflat istoria fascinantă a unei vieți, a unei lucrări și a unei cărți care era normal să atragă în mod deosebit atenția unui om plin de inițiativă.

Intr-adevăr, Iosif Țon ia cîteva inițiative. Mai întîi semnalează apropiata aniversare la Socitatea pentru Răspîndirea Bibliei în Anglia și Străinătate, propunînd sărbătorirea ei. De fapt, urma să aibă loc o dublă sărbătorire, pentru că în 1971 Dumitru Cornilescu împlinea 80 de ani. O coincidență frumoasă și o propunere de sărbătorire bine meritată pentru un lucrător zelos care s-a bucurat așa de puțin de recunoștința oamenilor o viață îndelungată!

Iosif Țon a scris apoi un articol despre această dublă aniversare în revista „European Baptist“ și o scrisoare pe care a multiplicat-o în 50 de copii și a trimis-o pastorilor din România ale căror adrese le cunoștea. In această scrisoare, ca și în cea trimisă lui Dumitru Cornilescu însuși, Iosif Țon spunea:

„Pentru noi anul acesta trebuie să fie o deosebită sărbătoare, căci această aniversare cuprinde în ea evenimente de mare importanță.“

Inițiativa lui Iosif Țon a fost binevenită. Mai multe biserici din România și America, pastori și simplii credincioși au scris scrisori de adîncă recunoștință față de Dumnezeu și simțită apreciere față de traducător, pentru binecuvîntarea pe care Biblia în traducerea lui Cornilescu a adus-o în viața lor, în particular, și în viața poporului român, în general.

In scrisorile primite, credincioșii își exprimau aprecierea pentru acela care a pus în mîna poporului român de pretutindeni Bibia, Cartea Cărților, Cuvîntul lui Dumnezeu, în cea mai limpede și mai frumoasă limbă românească. Pentru două generații de oameni, Cuvîntul Sfînt a fost cunoscut, gustat, citit în fiecare zi, așa cum l-a formulat sărbătoritul, cu tot harul cu care l-a umplut Dumnezeu, cu multă trudă, cu entuziasm divin și măiestrie literară neegalată. Ei menționau faptul că istoria creștină românească va păstra pentru totdeauna numele aceluia care a realizat marea operă de traducere a Bibliei în limba română frumoasă, scrisă pe înțelesul tuturor. Ei și-au exprimat convingerea că această lucrare măreață este scrisă în cer, în cartea faptelor.

Mulți pastori, lucrători în via Domnului în țară și peste hotare, credincioși care citiseră Biblia în fiecare zi timp de aproape 50 de ani, au realizat cu această ocazie recunoștința pe care o datoresc aceluia care își închinase viața luminării poporului român, prin Sfînta Scriptură. Unii recunosc nepăsarea lor atîta timp pentru acela care le-a făcut cel mai mare bine pentru viața aceasta și pentru cea viitoare: le-a oferit Biblia, prin citirea căreia s-au întors la Dumnezeu și au primit în fiecare zi putere de viață prin recitirea ei.

Cu ocazia primirii acestor scrisori, Dumitru Cornilescu are sentimentul restabilirii legăturii cu poporul său, simțămîntul reintegrării lui în neamul căruia și-a dedicat sufletul, talentul și energia tinereții sale. Culege astfel, tîrziu, roadele de recunoștință ale cititorilor săi români.

Aniversarea este organizată de secretarul general al Departamentului de traduceri al Societății Biblice pentru Răspîndirea Bibliei în Anglia și Străinătate, canon R.W.F. Wooton. La începutul anului 1971 acesta scrie lui Dumitru Cornilescu următoarea scrisoare:

Iubite Domnule Cornilescu,

Cunosc numele Dv. de mai mulți ani, în legătură cu traducerea românească a Bibliei și am citit o serie de scrisori care se găsesc în arhiva societății, legate de această lucrare. Dar numai cu puțin timp în urmă am aflat, prin intermediul Rev. Iosif Țon, despre împlinirea în curînd a 50 de ani de la traducerea Bibliei și despre faptul că Dv. trăiți în Elveția. Aceste lucruri mi-au stimulat interesul în mod cu totul deosebit, și întorcîndu-mă la arhivă am aflat mult mai mult despre istoria traducerii Bibliei în românește și despre legăturile Dv. cu societatea noastră. Am fost puternic impresionat de cele ce am citit, de scrisoarea trimisă mie de Iosif Țon, descriind viața și lucrarea Dv., și de broșura „Cum m-am întors la Dumnezeu și cum am spus și altora".

Imi pare bine că va trebui să merg de două ori la Geneva în această primăvară. Sper foarte mult să am ocazia să vă întîlnesc..."

Și într-adevăr, s-au întîlnit. Mai întîi în luna martie, cînd canon Wooton a cunoscut pentru prima dată pe Dumitru Cornilescu personal și apoi pe 5 aprilie, în ziua aniversării.

Sărbătorirea aniversării s-a făcut în prezența membrilor Comitetului de traduceri al Uniunii Internaționale a Societăților Biblice, prezidat de Dr. Oliver Beguin - secretarul general al uniunii. Au fost prezenți de asemenea cu această ocazie: secretarul Societății Biblice Elvețiene, secretarul Federației Mondiale Luterane, secretarul Federației Bisericilor Reformate și alte personalități oficiale ale vieții creștine internaționale și elvețiene.

Sărbătoarea a început cu un prînz dat în cinstea lui Dumintru Cornilescu la vestitul **„Centre des rencontres,"** din localitatea Cartigny, de lîngă Geneva. După prînz, canon R.W.F. Wooton a prezentat viața și opera lui Dumitru Cornilescu, a vorbit despre munca sa de traducător de literatură engleză creștină în limba română încă de pe vremea cînd era student la teologie la București și a expus aspecte din activitatea de cinci ani pentru traducerea Bibliei în limba română modernă. A insistat apoi asupra faptului că în acea perioadă, cînd era călugăr ortodox, el a descoperit din Evanghelie, pas cu pas, calea mîntuirii și a căpătat singur, fără ajutorul cuiva, o viață nouă, o viață de legătură personală cu Domnul Isus Hristos. El a devenit astfel un om nou, un om născut din nou, înainte de a fi sfîrșit să traducă Epistola către Romani. După aceea, cu optica nouă dată de calitatea de copil al lui Dumnezeu, el a revizuit cele patru Evanghelii și cartea Faptele Apostolilor deja traduse, și a continuat traducerea cu fiorul temerii de Dumnezeu și al dragostei nemăsurate față de nevoile spirituale ale poporului său nemîntuit.

Vorbitorul a arătat apoi cum la apariția traducerii, criticii vremii au caracterizat Biblia lui Cornilescu ca „net superioară oricărei alte traduceri, fiind prezentată într-o limbă suplă și curgătoare, care lipsește oricărei alte traduceri; fiind expusă într-o limbă care vorbește înseși inimilor oamenilor." Pentru prima dată poporul român a căpătat astfel o Biblie în limba vorbită, înțeleasă de oricine, fără nicio dificultate. Împotrivirea născută în România față de mișcarea creștinească determinată de lucrarea traducătorului, l-a obligat pe acesta să părăsească țara în 1923 și să nu se mai întoarcă acolo, niciodată. Dar lucrarea începută de el a continuat în țara sa de origine - România, iar Biblia lui s-a răspîndit între timp în milioane de exemplare la toți cei ce vorbesc limba română de pe tot pămîntul. De aceea autorul acestei traduceri a fost supranumit - Luther al României.

După terminarea cuvîntării sale, canon Wooton a înmînat sărbătoritului o diplomă prin care Dumitru Cornilescu este numit președinte de onoare pe viață al Societății Biblice Britanice, precum și o ediție de lux a ultimei traduceri a Bibliei în limba engleză, publicată de acestă societate.

La sfîrșit, Dumitru Cornilescu a vorbit în termeni impresionanți despre orele lungi de muncă neobosită pentru

traducerea Bibliei și despre roadele binecuvîntate ale acestei lucrări și și-a manifestat mulțumirea pentru recunoștința acordată.

Aniversarea a fost menționată în presa elvețiană, sub titlul „Martin Luther al României".

A fost o aniversare de neuitat și o frumoasă răsplătire! Dar mai presus de toate, Dumitru Cornilescu s-a bucurat de conștiința lucrării împlinite și de rezultatele ei binecuvîntate: cîștigarea sufletelor românilor pentru Hristos. S-au împlinit astfel cu el cuvintele proorocului Isaia de la cap. 53, vers. 10-11: „...va vedea o sămînță de urmași, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propăși în mîinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora."

După această aniversare, octogenarul a continuat ca și înainte să scrie, să vorbească la radio, să participe la cursuri, să țină predici în case de odihnă.

Dar vremea plecării sale la Domnul era aproape. După patru ani, care nu s-au deosebit prea mult de cei anteriori în ceea ce privește prospețimea și activitatea pentru Domnul său, Dumitru Cornilescu a fost chemat acasă! Era 27 august 1975.

Numai cîteva zile înainte de moarte s-a simțit mai obosit, și a avut dureri mai intense decît de obicei. Nu se neliniștea pentru sine, ci pentru soția care rămînea singură. Treizeci și cinci de ani fusese fericit alături de ea, iar acum știa că merge la Mîntuitorul său iubit, fără ea.

După dorința sa, a fost îngropat extrem de simplu și fără nici o publicitate. Cel care cîndva, cu 50 de ani în urmă, răscolise o țară, pleca acum pe ultimul său drum, singur. Dar își făcuse datoria din plin. Nu așteptase recunoștință de la nimeni și pleca acum să primească răsplătirea veșnică a Domnului său, căruia Îi închinase toată viața.

Iar rămășițele lui pămîntești se odihnesc în cimitirul din Montreux, vizitate zilnic de aceea care a fost în ultima parte a vieții lui, singurul sprijin pămîntesc, singurul prieten și confident - Anna Cornilescu.

„Pe măsură ce-L cunoști pe Domnul Hristos, înveți să te cunoști pe tine însuți"

D. Cornilescu

Partea a cincea

O VIAȚĂ SFÎNTĂ - O CALE DE URMAT

„Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine."

Gal. 2:20

O VIAȚĂ SFÎNTĂ

„Perii albi sînt o cunună de cinste, ea se găsește pe calea neprihănirii.“ Prov. 16:31

Dumnezeu are pentru fiecare din credincioșii Lui o lucrare; prin fiecare din ei are de transmis un mesaj. Ce anume? Cînd? Cît timp durează? Cît de important este? Răspunsul la aceste întrebări este treaba lui Dumnezeu. Rolul nostru, obligația noastră de oameni credincioși? Una singură: ascultarea! Atunci, la timpul cînd Dumnezeu ne pune într-un anumit loc, pentru o anumită lucrare, să fim gata să o împlinim. El este suveran să ne folosească pe fiecare așa cum crede El de cuviință, iar noi nu avem dreptul să comentăm hotărîrile Lui. El poate să folosească pe unii din credincioșii Lui pentru o lucrare care să dureze toată viața, pe alții pentru o lucrare de numai un an, sau numai o zi!... Noi putem aprecia unele lucrări ca fiind foarte importante, iar altele mai puțin importante; unele foarte interesante, iar altele mai puțin; unele pe care împlinindu-le ni s-ar cuveni o răsplată mai mare decît pentru altele. Dar toate acestea sînt gînduri și măsuri omenești. Pentru Dumnezeu însă contează un singur lucru: să faci numai ceea ce El îți dă de făcut, atunci cînd El te pune să faci, cu înțelepciunea și puterea pe care ți le pune El la dispoziție; iar cînd El te pune deoparte, să știi din nou să asculți și să rămîi liniștit acolo unde a hotărît El.

Nouă ne place să lucrăm, să facem multe lucrări, să le vedem roadele. Ni se pare foarte greu să stăm deoparte atunci cînd Domnul ne spune: „Acum, lucrarea ta s-a terminat!“. Ascultarea se învață însă numai într-o viață de părtășie permanentă cu Domnul Isus. Așa ajungi să-I cunoști gîndurile și dorințele, ce-I place și ce așteaptă El de la tine. Așa învățăm că El vrea mai mult să-L ascultăm decît să facem lucrări pe care nu ni le-a dat El.

Mulți dintre cei care au cunoscut îndeaproape viața lui Dumitru Cornilescu și-au pus această întrebare: „Cum se poate ca un om al lui Dumnezeu ca el, care a înfăptuit o lucrare creștinească atît de importantă pentru o țară întreagă într-un timp record, să-și trăiască apoi tot restul vieții în anonimat, fără să mai realizeze lucruri la fel de izbitoare, deși a mai trăit o jumătate de veac?“ Întrebarea pare să fie îndreptățită și neînțelegerea justificată, pentru că discordanța dintre cele două părți ale vieții lui Dumitru Cornilescu nu se referă numai la lucrarea lui, ci chiar și la caracterul lui, la acea parte din personalitatea omului despre care știm că nu se schimbă.

Cei patru-cinci ani în care a tradus Biblia rămîn pentru toți cei care l-au cunoscut, chiar și cei mai apropiați, o enigmă. Nimeni, nici chiar soția lui, nu știe multe lucruri cu privire la această perioadă din viața lui. Cum a fost posibil ca un singur om, într-un timp atît de scurt, să facă o lucrare atît de mare, de grea și de importantă? Niciodată nu se mai întîmplase așa ceva. Nu numai că a realizat această lucrare singur, într-un timp record și fără să aibă o pregătire specială, dar era și bolnav, nu știa ebraica, trăia într-o țară cu posibilități foarte reduse și mai ales era în necunoștință totală despre elementele esențiale ale mîntuirii. Toate aceste carențe trebuiau rezolvate din mers și au fost rezolvate! Cum a fost posibil? Desigur că dacă privim la Dumnezeu ca autor al acestei lucrări, nimic nu mai este de mirare, nimic nu mai pare extraordinar. Dumnezeu cu resursele Lui, cu capacitatea Lui, cu dorința Lui de a aduce lumina în acest colț de lume cuprins de întunerec... și atît!

Au urmat apoi cîțiva ani în care călugărul solitar s-a manifestat ca un excepțional organizator, energic și efervescent. Ocupîntu-se de tipărirea Bibliei a avut de a face cu oficialitățile din țară și de peste hotare, cu cele mai de seamă fețe bisericești, pe care a trebuit să le înfrunte fără compromisuri. După aceea a urmat lupta dusă pentru a-l lămuri și a-l convinge să se întoarcă la Dumnezeu pe însuși

prietenul său, Tudor Popescu. Apoi, împreună cu el, lupta și munca extenuantă pentru înfiriparea și întărirea bisericii lui Dumnezeu din România.

In toată activitatea pe care a dus-o în anii aceia a fost neobosit, năvalnic, inepuizabil; un canal deschis prin care Dumnezeu Își revărsa pe pămîntul spiritual al României tot belșugul binecuvîntărilor Lui cerești.

A venit însă un moment în care Dumnezeu a socotit că rolul lui Dumitru Cornilescu în această lucrare și în acest loc, s-a sfîrșit. De aceea l-a luat din țara lui, dintre puținii prieteni credincioși pe care și-i făcuse, din familia lui, din adunarea care de abea se înfiripase și care avea atîta nevoie de el și l-a pus în alt loc. Din acel moment, viața acestui om al lui Dumnezeu intră în umbră: puțin cunoscută, puțin semnificativă! De ce? Pentru că așa a hotărît Dumnezeu!

Lucru important și demn de luat în seamă este faptul că Dumitru Cornilescu a înțeles foarte bine voia lui Dumnezeu cu privire la el. Dumnezeu l-a scos din lucrarea pentru alții și l-a crescut pe el însuși, l-a maturizat, l-a copt. În suferințele unei boli fără leac, departe de toți frații și surorile de trup și în Domnul, departe de poporul pe care l-a iubit și pentru care a făcut atît de mult, fără să poată auzi măcar o slovă din melodioasa limbă românească, despărțit de toți și toate a avut minunata revelație a întîlnirii lui cu Dumnezeu, pentru alte rațiuni decît iertarea de păcate... Atunci cînd a apărut mare în fața oamenilor, nu era decît un învățăcel înaintea lui Dumnezeu. Iar atunci cînd a dispărut dinaintea privirilor oamenilor, cînd pentru ei se numește că nu a mai făcut nimic, a devenit un titan în aprecierea Celui Prea Inalt.

O CALE DE URMAT

„După ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc." Iacov 1:12

A rămas puțin de la el in afară de Biblie: un mănunchi de predici publicate în cîteva broșuri! Cantitativ - foarte puțin! Sînt însă portițe prin care aflăm ce a gîndit, ce a crezut, cum a trăit Dumitru Cornilescu în această lungă perioadă a vieții lui; și despre aceste lucruri aș vrea să spun cîteva cuvinte.

Ajuns în Elveția prin forța împrejurărilor, el a trebuit să rămînă acolo ca într-un fel de exil. Lăsase în țară totul. Era aici numai cu Domnul său, care i se descoperise ca Mîntuitor cu cîțiva ani în urmă, în liniștea și singurătatea unei chilii de călugăr. Dumnezeu l-a lăsat să spună și altora vestea bună a Evangheliei pe care o aflase, să arunce sămînța bună într-un pămînt care o aștepta.

Apoi l-a scos din nou din mijlocul oamenilor, l-a luat deoparte, ca să-l învețe miezul vieții de credință, o lecție care nu se poate învăța decît în doi. Cunoștea puțin atunci, dar Dumnezeu voia să-i descopere mult. „Experimentarea personală și intimă a harului lui Dumnezeu este singura temelie a vieții creștine", scria el, și aceasta a fost temelia celor 50 de ani de viață care au urmat. Tot ce a lăsat scris este îmbibat de această realitate a vieții lui.

„Puterea unei vieți de credință se arată în lupta cu vrăjmașul. Ea ne este dată în orele de meditație, cînd facem liniște în noi înșine pentru a asculta glasul lui Dumnezeu." De la oameni învățăm să vorbim, iar de la Dumnezeu învățăm să tăcem. Cît de important este să știm și să putem să facem să tacă toate glasurile înăuntrul nostru, ca să se facă auzit numai glasul lui Dumnezeu și pe acela să-l ascultăm.

Care sînt urmările acestei ascultări? Iată ce citim în meditațiile lui: „O viață de comuniune intimă cu Dumnezeu nu rămîne fără niciun efect: ea se traduce printr-o asemănare tot mai mare cu modelul divin; sîntem transformați în chipuri asemenea Lui."

„Viața de comuniune cu Dumnezeu își resfrînge binecuvîntarea asupra întregei noastre ființe. Noblețea spirituală luminează viața și o face să strălucească."

„Și ce izvoare de apă vie sînt în El! Iertare dumnezeiască și înfiere, pace, legătură cu Dumnezeu, firea dumnezeiască chiar, iată cîteva din comorile acestei stări binecuvîntate de care ne bucurăm aici. Și cînd ne gîndim la ele, ni se înflăcărează inimile și cîntarea înflorește pe buzele noastre."

In toți acesti ani pe care i-a petrecut departe de țară, Domnul Isus a fost pentru Dumitru Cornilescu nu numai un Mîntuitor care l-a eliberat de un trecut păcătos, ci un prieten real și desăvîrșit. Iată ce scrie cu privire la acest lucru: „In Isus găsim plinătatea unei prietenii adevărate, de fond... Eu am găsit în Mîntuitorul meu un prieten căruia îi spun totul, cu care împart totul. Nu există nimeni în această lume mare care să merite mai mult ca El încrederea mea. Prietenia Lui mă umple de o fericire negrăită. Cum aș putea să mă simt vreodată singur sau sărac alături de El?"

Din părtășia acestei prietenii divine a învățat multe lucruri, pe care le-a menționat apoi în scrierile lui: „Rugăciunea este de fapt punerea noastră de acord cu Dumnezeu, pentru ca să atingem împreună cu El un țel comun". Cît de puțini cunosc ce înseamnă în viața practică această „punere de acord" despre care vorbeșe el aici, această armonie care se realizează numai „împreună cu El", într-un „țel comun"...

In viața de credință trebuie să știm să-L deosebim pe Domnul Isus Hristos de lucruri care nu sînt ale Lui, și să fim una cu El în lucrurile Lui. Fiindcă „este periculos să separăm problemele spirituale de interesele noastre trecătoare".

„Acela care știe să se lege de Domnul Isus și să fie nedespărțit de El, nu se va găsi niciodată în impas."

„Pe măsură ce înaintăm în viața de credință, învățăm să-L deosebim pe Domnul Hristos de toate celelalte lucruri".

Încă două lucruri importante în legătură cu viața de părtășie cu Domnul, găsite în meditațiile lui: „Este imposibil să-ți faci provizii de har. El ne este dat din plin, dar numai pentru momentul prezent." „Nu există nimic mai delicat decît comuniunea cu Domnul Isus. Este suficient un lucru de nimic pentru a o tulbura."

In prezența lui Dumnezeu, orice lucru din viața celui credincios capătă semnificație veșnică: „Credinciosul transformă toate experiențele vieții lui în valori veșnice: întocmai ca un arbore care își pregătește, din toate sărurile pămîntului, hrana sa".

Dar care este drumul spre această viață de părtășie intimă cu Dumnezeu? Răspunsul lui este simplu și clar: „Există un singur drum care duce la legătura personală și la o încredere nelimitată în Domnul Isus: drumul ascultării!"

Ce este ascultarea, D. Cornilescu a învățat, desigur, de la prietenul său, Domnul Isus Hristos: „Și ce jertfă a fost pentru Fiul lui Dumnezeu să se facă Fiul Omului!... Parcă-L aud pe Tatăl zicînd: „Du-Te Fiule și scapă pe păcătoșii pe care i-am pedepsit în mînia Mea! Pedeapsa e grea, mînia împotriva păcatului e mare, dar Tu poți și trebuie să-i scapi de ea, prin moartea și prin sîngele Tău!" Și parcă Il aud pe Fiul răspunzînd: „Da, Tată, vreau din toată inima, vreau să fac ce zici Tu. Ce vrei Tu este ce vreau și Eu. Și pleacă El, Fiul lui Dumnezeu cel prea slăvit și prea sfînt, da, pleacă și ia chip de rob și se face Fiul Omului".

Trăind o viață de ascultare după modelul Domnului Hristos și prin El , D. Cornilescu obișnuia să-și noteze scurte meditați și gînduri pe măsură ce le asimila:

"A ști să asculți de Dumnezeu înseamnă să fii de acord ca El să-ți coordoneze toate planurile tale omenești."

„Acela care stă să discute un ordin divin, nu este demn de numele de creştin".

„Nimic nu ne îndreptăţeşte să credem că Domnul Hristos ne va însoţi în toate experienţele în care dorim să ne aventurăm. Din contră, noi trebuie să-L urmăm pe El, acolo unde vrea să ne ducă."

„Acela care nu ascultă în viaţa lui de cuvintele Domnului Isus: „Nu vă îngrijoraţi de nimic...", să nu se aştepte niciodată să aibă pace în sufletul său."

„Dumnezeu cunoaşte drumul pe care ne conduce. Nu ar fi nepotrivit să nu ne încredem total în El, cu privire la viaţa noastră? Nu este nici necesar, nici important să înţelegem întotdeauna căile Lui! Să ştim să-L ascultăm şi El Se va îngriji de tot ceea ce ne priveşte."

„Este foarte important să ştim să mergem cu Dumnezeu: fără să grăbim pasul şi fără să rămînem în urmă".

Cornilescu a mers la pas cu Dumnezeu, s-a odihnit la picioarele Domnului Isus. A trăit pe pămînt cu seva pe care şi-a tras-o din cer, şi ea răzbate în tot ce a scris:

„Domnul Isus nu vrea să fie pentru noi o ideie abstractă, în care să credem doar, ci o persoană vie, pe care în fiecare zi să o cunoaştem într-un fel nou, slăvit!"

„Domnul Isus ne cunoaşte mai bine decît ne cunoaştem noi înşine. El se roagă în mod special pentru noi cînd ne simţim slabi şi descurajaţi. El cunoaşte toate greutăţile pe care le întîmpinăm, toate pericolele care ne ameninţă şi ne aude suspinurile..."

Ce privilegiu de a putea începe fiecare zi cu această siguranţă şi convingere: „Azi, Dumnezeu vrea din nou să mă binecuvinteze. Fără îndoială însă că binecuvîntarea divină este deseori diferită de ceea ce ne închipuim sau dorim noi. Dar nu e mai puţin adevărat că toţi aceia care se lasă în mîinile Sale binecuvîntate, văd slava lui Dumnezeu." „Ce mare iubire

ne arată Dumnezeu că vrea să meargă cu noi în viaţă! Acesta este şi numele pe care L-a dat îngerul Domnului Isus: Emanuel - adică Dumnezeu este cu noi. Isus este Dumnezeu şi are toată puterea. Dacă merge cu noi înseamnă că toată puterea Lui merge cu noi. Atunci nu mai este nici o greutate în viaţa noastră în care El nu ne-ar putea ajuta. Dumnezeu cel Atotputernic îmi făgăduieşte să meargă cu mine! Cum aş putea şovăi să merg cu El?"

„Domnul Isus merge cu noi nu numai ca Dumnezeu, ci ca Dumnezeu care S-a făcut om, a trăit pe pămînt, şi a trecut prin tot ce trebuie să trecem şi noi, dar ca biruitor..."

„Viaţa este cu totul altfel cînd mergi cu Isus. El este un prieten bun care nu ne lasă niciodată singuri... Ia-ţi locul la picioarele Domnului Isus!"

Cel care împarte cu Dumnezeu viaţa lui de fiecare zi ajunge în armonie cu cerul şi cu el însuşi, ajunge să se bizuiască în totul numai pe Domnul, să nu se mai teamă de nimic, să-L slăvească şi să-L înalţe în lăuntrul lui pe Acela pe care L-a acceptat, nu numai ca Mîntuitor, ci şi ca Domn şi Stăpîn al vieţii.

Iată ce citim în scrierile lui Dumitru Cornilescu:

„Isus, care a fost răstignit odată, este astăzi Împăratul împăraţilor, Regele regilor, Domnul domnilor. El este Stăpînul şi Cîrmuitorul istoriei lumii; de aceea nu ne temem de nimic, nici chiar atunci cînd ne pare că vine potopul peste lumea aceasta, căci El linişteşte furtuna şi este Domn şi Stăpîn peste inimile noastre."

„Dacă un suflet Il primeşte pe Domnul Hristos ca Stăpîn şi scop unic în viaţă, toate eforturile lui se coordonează în ordine şi armonie spre acest ţel."

„Nu este totul să ai credinţă. Nu este esenţial ca acestă credinţă să fie mare. Este însă foarte important ca slăbiciunea noastră să se bizuiască pe puterea Mîntuitorului şi să se încreadă în El."

„Dacă Hristos nu este singura și cea mai importantă preocupare a mea, nu voi ajunge niciodată la plinătatea după care inima mea este atît de însetată."

„Ce durere pentru Mîntuitorul nostru să ne vadă înaintînd cu greu sub povara greutăților care ne apasă, în loc să le aruncăm asupra Lui!"

O viață trăită în prietenie cu Dumnezeu i-a dat lui D. Cornilescu o viziune nouă, pozitivă asupra multor lucruri. Care dintre noi nu știe, de exemplu, că ispita este un lucru rău, negativ, cel mai mare dușman în viață de credință? Sau că necazurile și împrejurările mărunte din viața noastră de fiecare zi sînt lucruri care ne trag în jos, ca un balast nedorit? Dar iată ce scrie el:

„Ce este ispita? Este ocazia oferită de Dumnezeu pentru a ne scoate biruitori asupra Celui Rău... Dumnezeu ne dă posibilitatea de a învinge exact în momentul în care dușmanul vrea să ne dea lovitura de grație... Să nu uităm că ispita, prin ea însăși nu este un păcat, ci numai un prilej de izbîndă... Să înaintăm în viață cu convingerea că este posibil să ieșim biruitori din toate cursele dușmanului nostru. Vom avea biruința pentru că ea ne-a fost asigurată în Domnul. Dumnezeu pune toată puterea Lui la dispoziția noastră, pentru a birui fiecare ispită. Nu este acest lucru minunat? Să ne luăm curaj ca să biruim cu bucurie în fiecare zi".

„Toate ispitele au asupra noastră efectul pe care noi îl acceptăm. Dacă le privim ca pe niște nenorociri, ele ne vor doborî. Dacă, din contră, le vom vedea ca pe niște ocazii de a pune la încercare credincioșia lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos, ele ne vor umple viața de o mare bucurie."

„Imprejurările mărunte din viața noastră de toate zilele sînt amănunte pe care, într-o zi, Dumnezeu le va uni; ele vor constitui o operă măreață: perfecțiunea caracterului nostru creștin! Vom fi mirați de valoarea pe care o vor căpăta greutățile pe care le-am întîlnit aici, jos, pe pămint. Ele sînt instrumentele transformării noastre după chipul și asemănarea

Domnului Isus. Să nu pierdem din vedere acest lucru și să nu privim nici oamenii, nici împrejurările în care ne găsim, dintr-un punct de vedere omenesc. Ațintindu-ne privirile asupra scopului veșnic, să devenim copii ai lui Dumnezeu fericiți, purtători de biruințe în orice împrejurare. ... Prin suferințe, dragostea lui Dumnezeu ne conduce spre maturitate și frumusețe spirituală."

In loc de ispită - prilej de izbîndă ... în loc de nimicnicia vieții de fiecare zi auzim de perfecțiunea caracterului creștin, de fericire, biruință, frumusețe spirituală, dragostea lui Dumnezeu. Acestea sînt gîndurile lui Dumnezeu, mesajul Domnului Isus Hristos, pentru timpul în care avem de trăit pe acest pămînt.

Dumitru Cornilescu a fost înainte de toate un evanghelist. Predicile lui erau simple, clare, curate. Iți aduceau vestea bună a iertării în forma cea mai apropiată de sufletul omului împovărat de păcate. Cineva care l-a ascultat vorbind a spus despre felul cum vorbea: "Mesajul lui este limpede ca apa de izvor de stîncă, continuu, cristalin, de care te apropii cu încredere că nu va izbucni în clocote; răcoritor, dătător de liniște și asigurare."

Ca evanghelist, mesajul lui era întotdeauna uimitor de simplu: „Domnul Isus a venit, a trăit și a murit pe pămînt, fiindcă voia să caute pe oamenii pierduți... De la miazănoapte la miazăzi, și de la apus la răsărit, cutreiera țara întotdeauna cu același gînd: să caute suflete... In orice clipă, în orice, zi El era gata să asculte necazurile oamenilor, căci El venise să caute pe frații Săi...

Și după cum căuta sufletele cînd trăia pe pămînt, tot așa le caută și azi. Și de-a lungul veacurilor El a căutat totdeauna să mîntuiască sufletele oamenilor".

Cînd adresa ascultătorilor chemarea la mîntuire, la Domnul Isus, o făcea într-un mod foarte personal, individualizat, voind parcă să-l atingă pe fiecare în situația în care se găsea, și să-l pună față în față cu Domnul Hristos:

„Cum te-a mai căutat El pe drumurile greșite ale vieții tale! Da, te-a căutat! Cînd erai bolnav în pat și stăteai înaintea porților veșniciei - ți-aduci aminte? - atunci El te căuta. Cînd te găseai în nevoia aceea - ai uitat? - și ai strigat către El ca să te scape și I-ai făgăduit că ai să te predai Lui - îți aduci aminte? - El te căuta! Cînd ai auzit o predică bună și ai simțit că te mișcă la inimă și ziceai: „Asta e pentru mine“, atunci El te căuta! Cînd cineva ți-a pus în mînă o foaie creștină, în tren, în autobuz, sau pe stradă, atunci El te căuta. Ți-aduci aminte cînd stăteai la mormîntul acelei ființe iubite, cînd după moartea ei te simțeai singur-singurel pe lume și părăsit de Dumnezeu și de toți și ți se părea că viața nu mai are nici un rost pentru tine?, atunci El te căuta. Da, da, El te-a căutat de multe ori!“

Sa-u: „Pe cine chemă El la Sine? Pe cei trudiți și împovărați! Adică pe orice om, de orice limbă, de orice nație, de orice vîrstă, de orice stare, numai să aibă nevoie de odihnă.

Pe cei trudiți să le dea ușurare. Pe cei împovărați să le poarte povara. Pe cei fricoși, cei ce au teamă, să le dea iertarea. Pe cei înlănțuiți de vreo apucătură păcătoasă, să le dea biruință și izbăvire din robia păcatului. Pe cei împovărați, cu răspunderi mari în casă, copii, afaceri, să-i intărească și să le dea odihnă în neliniștea lor. Pe cei împovărați care se simt singuri pe lume, să le dea prietenia și tovărășia Lui. Pe cei în desnădejde să le dea curaj și nădejde. Oricare ar fi povara ta, Isus te cheamă... El dă odihnă. El o dă fiecăruia personal, nu uita! El îmi dă mie odihna de care eu am nevoie și ție odihna de care tu ai nevoie.“

Predicile de evanghelizare pe care D. Cornilescu le-a ținut după ce s-a întors la Dumnezeu, în perioada cît a fost în țară, erau pline de energia de care el însuși era cuprins. El punea înaintea oamenilor pedeapsa lui Dumnezeu dacă nu voiau să se întoarcă la El. Ar fi vrut parcă să se pocăiască toți, atunci, cînd le spunea el.

In a doua parte a vieții lui, vorbea și scria cuprins de cu totul alte sentimente. Vorbea numai despre dragostea nesfîrșită a lui Dumnezeu față de cel păcătos, despre bucuria și fericirea de care ai parte cînd Il cunoști pe Domnul Isus, despre viața de plinătate care urmează unei predări totale. Este adevărat cuvîntul care spune că: „Din prisosul inimii vorbește gura...“ El vorbea despre lucrurile de care îi era plină inima.

Il apropia pe păcătos cu dragoste, de dragostea lui Dumnezeu: „Prietene, se prea poate ca păcatele tale să fie roșii ca sîngele, și vina ta să fie nespus de mare. Eu nu vreau să spun că păcatele tale sînt mici și că vina ta nu e mare. Dar numai una îți spun: dacă vrei să îți zugrăvești starea în care te găsești cu un singur cuvînt, poți să spui doar: sînt pierdut! Mai mult decît pierdut nu poți fi și nici mai puțin. Așa e! Dacă da, atunci vestea aceasta bună este tocmai pentru tine. Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut. Și așa ești tu, pierdut!... Iubitul meu prieten, ești tu pierdut? Atunci tu ești tocmai bine venit la Isus!...“ Sau: „„Dumnezeul nostru nu este un Dumnezeu aspru și nemilos, ci un Dumnezeu care suferă cînd noi plîngem și se bucură împreună cu noi cînd sîntem fericiți...“

De ce vorbea el atît de mult despre dragostea lui Dumnezeu pentru cel păcătos? Pentru că ea este o dragoste cu totul deosebită, singura care poate naște dragostea păcătosului pentru Dumnezeu. Iată ce spunea D. Cornilescu: „Dragostea față de Domnul Hristos nu poate fi impusă. Ea se naște acolo, la cruce, cînd ochii păcătosului se deschid și văd imensitatea dragostei Lui!“ sau: „Isus ne iubește ca cel mai devotat prieten. Dragostea Lui nu depinde de valoarea noastră, ci este esența ființei Lui...“

„Niciodată o ființă umană nu a strigat la Dumnezeu fără să primească răspuns...“

„Mulți oameni cînd aud că-i caută Isus, fug ca de foc. Se tem de El. De ce? Pentru că își închipuie că Isus îi va mustra pentru tot ce au făcut în viață și le va citi pomelnicul tuturor păcatelor săvîrșite. Și apoi, așa cred ei, vor începe o viață fără bucurie.

Să fie oare adevărat? Nu! De o mie de ori nu! ... Domnul Isus a venit să mîntuiască, nu să piardă oameni. El vrea să-i facă fericiți, nu nefericiți. O, sărmane suflet, nu mai fugi, căci El te caută numai ca să te facă fericit ..."

El prezintă oamenilor un Hristos care ne poate salva din orice stare, mîngîietor, neschimbat în dragoste și credincioșie, care face totul pentru noi și în locul nostru: „Cînd în viață vin împrejurări grele, atunci Dumnezeu ne iese în ajutor. El ne ridică, ne ia în brațele Sale și ne ascultă plîngerea. Apoi, fără să ne reproșeze nimic, El ne pune pe frunte sărutul Său, care mîngîie și vindecă" ...

„Puterea păcatului care ne înfășoară este atît de mare, încît noi nu vom avea niciodată puterea să ne smulgem din el pentru a apuca mîna întinsă a Domnului Isus. Toate eforturile noastre vor rămîne zadarnice. De aceea, Mîntuitorul S-a aplecat pînă la noi. A coborît între noi. El întinde spre noi mîinile Sale, într-un semn suprem de dragoste. Dacă le privim prin credință, le vom simți întotdeauna destul de puternice pentru a ne salva." ...

„Dacă devenim orbi cu privire la frumusețea lui Dumnezeu și insensibili la binecuvîntările Sale, înseamnă că un nor din viață noastră acoperă slava Sa. Cu toate acestea, El rămîne mereu același, neschimbat în dragoste și credincioșie ..."

„Cînd vezi un om care se căznește să devină mai bun prin eforturile sale, este de datoria ta să mergi la el și să-i spui: „Vino la Isus, vino și ai să vezi!" ...

D. Cornilescu punea mult accentul pe predarea totală, în brațele Domnului Isus, fără nicio reticență, pentru ca apoi să-L putem avea în totul pentru noi:

„In fond, care este prețul unei vieți creștine? Singurul răspuns exact este: **totul!** Nu este suficient să-I dăm lui Dumnezeu jumătate, un sfert, sau trei sferturi din viața noastră. Nu! Domnul Isus pretinde să-I dăm inima noastră în întregime. Trebuie să-I dăm totul, pentru ca să primim totul. Numai acela care I se predă Mîntuitorului în întregime este capabil să trăiască o viața creștină autentică. Unii se pot speria la gîndul acesta ... De aceea în viața noastră acest lucru nici nu a devenit o realitate; și nu este de mirare că ne-am oprit și nu mai sîntem capabili să înaintăm."

„Ce trebuie să înțelegem prin acest **tot** pe care îl așteaptă Dumnezeu de la noi? **Tot** înseamnă foarte exact **tot.** Dumnezeu nu face joc de cuvinte." Predîndu-I lui Dumnezeu în întregime viața noastră, binecuvîntările care decurg de aici sînt nelimitate: „Secretul bucuriei creștine stă în a-L accepta pe Domnul Isus Hristos în inimă, în a-I acorda o încredere nelimitată și a asculta în totul de El ..." Sau cum citim în altă parte: „Cîți oameni sînt gata să cadă de oboseală în lupta pe care această viață o reprezintă pentru ei. Ah! Să nu uităm niciodată că, chiar acum, în momentul de față, Dumnezeu este lîngă noi. El ne înconjoară din toate părțile și ne dă putere să trecem biruitori prin toate greutățile care se ridică înaintea noastră. Dumnezeu este deasupra noastră și ne binecuvintează. El este dedesubt și ne poartă în brațele Sale pline de dragoste și de har. La dreapta și la stînga El este sprijinul nostru. Dumnezeu este înaintea noastră și ne conduce pe drumul cel bun, ca să nu ne rătăcim. El este în spatele nostru, ca să nu rămînem în urmă. Poate, cîteodată privim cu îngrijorare la viitor. Să avem curaj la gîndul că Dumnezeu S-a așezat între noi și viitorul nostru ... El este ajutorul nostru în orice vine din partea oamenilor sau a propriei noastre inimi."

D. Cornilescu nu propovăduia numai un Hristos care a murit pentru păcatele noastre, ci unul viu, care trăiește pentru noi: „El ne-a făgăduit că va fi cu noi pînă la sfîrșitul lumii. Fie zile de nenorocire, fie zile însorite, fie zile întunecoase; pururea și pretutindeni El este cu noi ca să ne ajute, să ne îmbărbăteze, să ne dea putere și tot ce ne trebuie în fiecare clipă. Să scriem și noi cu cretă pe perete în necazuri și în nevoi: „El este viu," „El trăiește" și apoi să ne vedem de drum plini de bucurie și de mîngîiere." În alt loc, întîlnim aceste cuvinte: „Moartea L-a ținut numai o scurtă vreme sub puterea ei pe

Domnul nostru iubit, pe Prințul vieții. La urmă a trebuit să-I dea drumul... De aceea atîta bucurie în văzduh, în cer și pe pămînt... Viața a biruit! Biruința Lui este biruința noastră. Cum să nu săltăm de bucurie la această veste de biruință?... Da, iubiților, avem un Mîntuitor viu!... Stergeți-vă lacrimile voi toți cei întristați!"

Am putea spune că o trăsătură dominantă a predicilor de evanghelizare ale lui D. Cornilescu este bucuria. Intîlnim în mod constant și din plin această ideie în cele ce spunea și scria. Iată numai cîteva exemple:

„In Dumnezeu noi avem plinătate de bucurie. Psalmistul ne arată unde este adevăratul izvor al bucuriei cînd spune: „...îi adăpi din izvorul desfătărilor Tale." Dumnezeu ne-a pregătit un șuvoi de bucurii multiple și variate, care nu trec odată cu lumea, ci durează veșnic. Numai Dumnezeu poate să ne dea adevărata viață: o viață de o profunzime și de o intensitate pe care cu greu ne-o putem imagina."

„O, iubitule, cînd Mîntuitorul vine, nu zăbovi! Deschide-I, deschide-I repede ușa inimii tale! Fă și tu ca vameșul Zacheu: el l-a primit cu bucurie... Nu-L izgoni, căci izgonești fericirea ta; ba încă fericirea veșnică. Primește-L și vei avea fericirea... Hotărăște-te acum să începi o viață nouă cu El și vei avea o sărbătoare adevărată!" „Zaci și tu, prietene dragă, în carcera păcatului și a vinei nelegiuirilor tale?" Ascultă vestea cea bună: Fiul Omului a venit să te scape. Bucură-te și veselește-te!"

„Dacă cineva care aude vestea aceasta are încă un Mîntuitor mort, să se bucure, căci poate avea de acum un Mîntuitor viu, iubitor și milostiv. Vino și tu, prietene, la acest Mîntuitor minunat și bucură-te de toate binecuvîntările pe care ți le dă El."

„Un Mîntuitor viu! Noroade, să ne bucurăm și să ne veselim!"

El arată oamenilor că această bucurie și fericire este deplină și-l însoțește pe cel credincios pînă în ultima clipă a vieții sale pe

pămînt, pentru ca să continuie apoi, în chip desăvîrșit, în veșnicie..." „Vedeți, ceea ce nu poate da slava acestei lumi, dă Isus fiecărui om care-L primește. O fericire adevărată, deplină, adîncă, veșnică... Ea rămîne neclintită chiar și în clipa morții. Chiar și la moarte copiii lui Dumnezeu sînt fericiți, căci ei știu că pentru ei moartea înseamnă o mare moștenire. Ei intră într-o slavă și într-o fericire pe care nici un om nu a văzut-o, nici o ureche nu a auzit-o, și nici la inima omenească nu s-a suit. Aceasta e fericirea pe care a pregătit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc."

„Și cînd te gîndești că fericirea aceasta pe pămînt nu este nimic alături de fericirea care ne așteaptă sus în cer, în casa Tatălui ceresc. Ea e numai o arvună. Acolo nu va mai fi nici o urmă de păcat și vom vedea pe Isus față în față și vom fi asemenea Lui. O, ce fericire mare este aceasta."

„Vezi, prietene drag, o asemenea fericire a pregătit Isus celor ce-l primesc ca Mîntuitor; o fericire veșnică!"

„Un izvor nesecat - iată ce trebuie să fie bucuria noastră în Domnul. Ea trebuie să crească mereu, să curgă din belșug, pentru a se vărsa, întocmai unui fluviu puternic, în marea veșniciei".

In predicile Lui D. Cornilescu întîlnim ideia că mîntuirea căpătată prin sîngele Domnulu Isus este veșnică și totodată desăvîrșită: la ea nu mai este nimic de adăugat, nimic de scăzut, și nu poate fi anulată de nimeni și de nimic:

„Ințelegem acum, ce deplină iertare ne-a dăruit Domnul? El ne-a luat păcatele, le-a acoperit cu scump sîngele lui Isus și nu le va mai ține în seamă în veci de veci".

„Dumnezeu ori ne șterge vina, fără să putem face ceva din partea noastră, ori trebuie să pierim sub povara fărădelegilor noastre... El ne iartă păcatele, fără ca noi să putem aduce sau face ceva. El poate să ierte, pentru că Isus a plătit totul..."

„Nu știm ce ne va aduce viitorul. Dar știm cu certitudine un lucru care ne este deajuns: că dragostea lui Dumnezeu va birui.“

„Dragostea și credincioșia lui Dumnezeu cu privire la noi nu se schimbă. El își duce la împlinire planurile Sale, în ciuda împotrivirii și a păcatelor noastre“.

Am văzut că el vorbește de fericire în clipa morții, pregătită de Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc, și totodată vorbește de viață veșnică în prezent: „... Mîntuirea înseamnă să ai viață veșnică și viața veșnică începe aici pe pămînt, din clipa în care primești pe Isus în inima ta.“

Viața lui D. Cornilescu a fost plină de modestia pe care numai cunoașterea lui Dumnezeu o poate da. El spunea: „Pe măsură ce-L cunoști pe Domnul Hristos, înveți să te cunoști pe tine însuți.“ Și cunoscîndu-se pe sine, acest minunat om al lui Dumnezeu a căutat să rămînă neîncetat în umbra Prietenului său divin pe care l-a văzut întotdeauna nespus de mare. Toată viața lui a căutat să-L facă cunoscut oamenilor pe Domnul Isus Hristos, așa cum L-a cunoscut el: „Prințul vieții“, „Domnul vieții“, „Prietenul desăvîrșit“...

In viața lui a învățat să meargă la pas cu Dumnezeu, să depindă în totul de El, să dea și să primească totul de la El. De ce? Ne mărturisește singur: „Noi avem nevoie de toate bogățiile dragostei și înțelepciunii lui Dumnezeu, căci numai o viață din belșug exercită atracție asupra altora“.

LIFE AND WORK OF DUMITRU CORNILESCU

Translator of the Bible into modern Romanian language

EMMANUEL

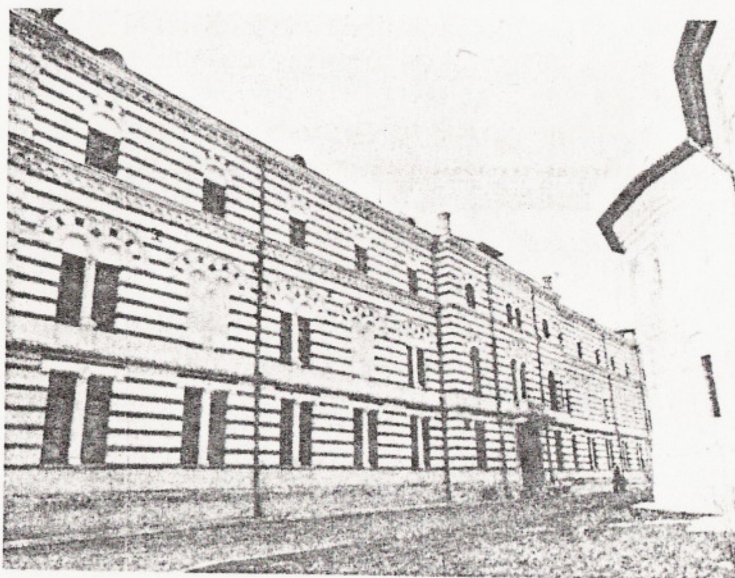
P.O. Box 735, Vienna 1011, Austria
1981

БИБЛІА

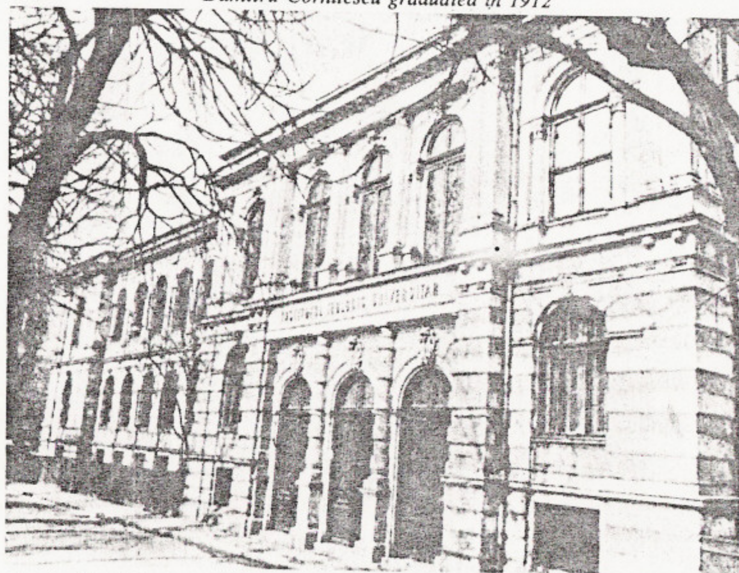
адекъ

ДУМНЕЗЕЕСКА СКРИПТУРЪ

„Biblia de la București", în limba slavonă (1688)
The Bible in slavic language (1688)

Seminarul Teologic Ortodox din Bucureşti, absolvit de Dumitru Cornilescu în 1912
The Orthodoxical Theologic High School of Bucharest, from which Dumitru Cornilescu graduated in 1912

Institut Teologic universitar din Bucureşti, absolvit de Dumitru Cornilescu în 1916
The Orthodox Theological Seminary of Bucharest, from which Dumitru Cornilescu graduated in 1916

Dumitru Cornilescu diacon la Biserica Cuibul cu Barză, 1920
Dumitru Cornilescu, Deacon, at the Lark's Nest Church, 1920

Tudor Popescu preot la Biserica Cuibul cu Barză, 1920
Tudor Popescu, priest, at the Lark's Nest Church, 1920

Dumitru Cornilescu în Elveţia, 1941
Dumitru Cornilescu in Switzerland, 1941

Tudor Popescu predicator la adunarea Creştinilor după Evanghelie din strada Carol Davila, Bucureşti; aproximativ 1941

Tudor Popescu, preacher, at the Christian According to the Bible Church, Carol Davila Street, Bucharest; about 1941

Tudor Popescu către sfirşitul vieţii, 1960

Tudor Popescu at the end of his life and ministry, 1960

Dumitru Cornilescu şi soţia, Montreux, Elveţia, 1971 • Dumitru Cornilescu and his wife, Montreux, Switzerland, 1971